Călin Georgescu

•

Cumpăna României

Dr. Călin Georgescu este membru al Comitetului Executiv al Clubului de la Roma Internaţional şi preşedintele Clubului de la Roma pe Europa, Centrul European de Cercetare.

Între anii 2010-2013, a fost director executiv al Centrului Naţional pentru Dezvoltare Durabilă din Bucureşti. Fiind o autoritate cunoscută în domeniul dezvoltării durabile, al strategiilor şi politicilor publice, a fost numit coordonator al proiectului Guvernului României de Strategie Naţională pentru Dezvoltare Durabilă, atât în 1999, cât şi în 2008.

Dr. Călin Georgescu este autorul volumului *Pentru un ideal comun* (Editura Compania, Bucureşti, 2012) şi coautor al volumelor *România 2020* (Editura Conspress, Bucureşti, 1998), *Reprofesionalizarea României* (Institutul de Proiecte pentru Inovaţie şi Dezvoltare – IPID, Bucureşti, 2008), *Şansa României – oamenii* (IPID, Bucureşti, 2009), *România post-criză* (IPID, Bucureşti, 2010) şi *România după criză. Reprofesionalizarea* (Editura Compania, Bucureşti, 2010), studii prospective a căror temă majoră este impactul capitalului uman asupra dezvoltării socio-economice a României. A contribuit, cu diverse capitole despre mediu şi dezvoltarea durabilă, la mai multe rapoarte strategice despre România.

Dr. Călin Georgescu combină cunoştinţele teoretice din domeniul dezvoltării durabile cu experienţa practică, de teren. A colaborat cu reprezentanţii sectoarelor public, privat şi ai societăţii civile pentru conceperea, implementtarea şi finalizarea unor proiecte specifice de infrastructură, în cadrul Agendei Locale 21 (o strategie pentru dezvoltare durabilă locală, iniţiată de Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare în 1992 şi implementată, sub coordonarea sa, în peste 40 de oraşe din România).

Născut în Bucureşti, în 26 martie 1962, a absolvit Facultatea de Îmbunătăţiri Funciare a Universităţii de Ştiinţe Agronomice şi Veterinare din Bucureşti în anul 1986. S-a specializat în strategii de dezvoltare şi politici de mediu în Marea Britanie şi Statele Unite. A obţinut doctoratul în pedologie în anul 1999. În 2007, a absolvit Colegiul Naţional de Apărare al Universităţii Naţionale de Apărare Carol I din Bucureşti. Fost Senior Fellow în cadrul Programului Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare, dr. Călin Georgescu a îndeplinit diverse funcţii în Guvernul României: consilier al ministrului Mediului, secretar general în Ministerul Mediului şi director al Direcţiei Organizaţii Economice Internaţionale din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

A deţinut funcţiile de Raportor Special ONU pentru efectele adverse ale transportului de produse şi deşeuri toxice şi periculoase asupra exercitării drepturilor omului, Reprezentant pentru România al Comitetului Naţional al Programului Naţiunilor Unite pentru Mediu (UNEP), secretar general al Asociaţiei Române pentru Clubul de la Roma (ARCoR) şi membru fondator al Institutului de Proiecte pentru Inovaţie şi Dezvoltare (IPID).

Călin Georgescu

Cumpăna României

Logos

Coperta de Eugen MIHĂESCU

Pentru prezenta ediţie, toate drepturile rezervate Editurii LOGOS

Editura LOGOS®
Adresa poştei: OP 4 CP 48 Bucureşti
Tel.: 021 233 14 82
Fax: 021 327 14 78
Mail: office@logos.tm.ro
Website: www.logos.tm.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GEORGESCU, CĂLIN
Cumpăna României / Călin Georgescu ; cu o copertă de Eugen Mihăescu. - Bucureşti : Logos, 2014
ISBN 978-973-8131-85-9

I. Mihăescu, Eugen (il.)

913(498)
331(498)

Cine sunt

Eu nu sunt politician şi nu voi fi niciodată membru de partid. Eu pot, doar, construi un regim de demnitate națională care să salveze Neamul Românesc.

Pentru aceasta este nevoie de ordine, disciplină şi cuvinte puține. Dar, mai presus de orice, să avem un ideal comun, să credem în dăinuirea poporului român, care este mai mult decât un popor, este creatorul unei civilizaţii.

După un sfert de veac de tranziție confuză şi dureroasă, însă, nu avem un proiect de țară. Conducătorii pe care ni i-am ales ne-au amăgit cu promisiuni înşelătoare şi nu au fost în stare să ofere un răspuns. S-au complăcut cu toții în ciondăneli mărunte şi târguri dubioase, uitând esențialul – că avem de clădit o țară pe măsura năzuințelor oamenilor de aici şi a istoriei milenare a neamului românesc. Lupta pentru putere a devenit un scop în sine, un exercițiu steril în care invectiva a luat locul argumentului rațional, iar manipularea dosarelor şi şantajul ordinar se substituie ideilor şi proiectelor. După atâtea neadevăruri proclamate ritos de la cele mai înalte tribune, electoratul este derutat, şi-a pierdut încrederea în clasa politică.

Speranța, însă, nu moare. Dar ea nu vine dinspre chipurile anoste care se perindă zilnic pe micile ecrane sau pe la întrunirile publice. Şi nici nu poate fi trezită în sufletele oamenilor doar prin rugăciuni, fără luptă, îndrăzneală și putere. Speranța este un dar divin și ea se naște, ca în toate momentele grele ale istoriei naționale, din adâncurile ființei acestui popor.

Eu am un proiect de ţară, cu obiective simple şi clare: hrană, apă, energie. Ştiu să-l pun în aplicare, ştiu cu cine şi cum să o facem. Şi mai știu că este mai mult decât un simplu proiect de țară: este un proiect de eliberare din robia ignoranței, a sărăciei materiale și spirituale.

INTRODUCERE

Plan de sistem socio-economic pe o planetă cu resurse finite

Una dintre marile probleme ale României contemporane este deconectarea de la realitate. O mare parte dintre compatrioții noștri trăiesc în mituri și prejudecăți, se hrănesc cu aparențe și imagini mincinoase. Bâlciul mediatic al clasei politice, mirajul unui paradis consumist, amăgirile „prosperității" aduse de străini și promisiunile deșarte ale „democrației globale" ne împiedică să răspundem provocărilor reale ale lumii de astăzi. Înrobiți „societății spectacolului", luăm personaje de mucava drept personalități adevărate, căutăm explicații facile pentru fenomene complexe. Cei care ne-au înrobit au tot interesul să ne țină într-o neagră ignoranță. Lipiți de ecranul televizorului sau al telefonului inteligent, pierdem capacitatea de a judeca ceea ce se întâmplă cu adevărat în jurul nostru și în lumea largă. Cum am putea să gospodărim România dacă ignorăm situația din propria ogradă și marile provocări ale mileniului XXI?

În ultima sută de ani, omul a alterat dramatic creația multimilenară a lui Dumnezeu. A folosit puterea faustică a tehnologiei ca să manipuleze natura, fără să țină cont că

planeta noastră este un organism viu. Aerul, apa, solul, pădurile, microbii, insectele, păsările, animalele, peştii, ca şi oamenii, toţi suntem părţi ale Planetei Pământ, o planetă vie. Depindem de aceste forme de viaţă, iar răul pe care îl provocăm se întoarce inevitabil împotriva noastră.

Cât de departe am mers în primejduirea relaţiei noastre cu mediul înconjurător?

Faptele (prezentate de OMS, FAO şi Banca Mondială deopotrivă) demonstrează cât de departe s-a ajuns:

• 70% din apa consumată la nivel global este folosită pentru irigaţii;

• Este nevoie de 950 l de apă pentru a produce o pâine şi de 38.000 l de apă pentru a produce 1 kg de carne de vită (nu este vorba, evident, de apa băută de vită, ci de apa necesară pentru cerealele pe care vita le mânâncă pentru a rezulta 1 kg de carne);

• Peste 50% din pădurile tropicale (leagănul a nenumărate specii de plante şi animale, formate de-a lungul a 60 de milioane de ani) au fost distruse de oameni în ultima sută de ani şi transformate în pământ arabil;

• 40% din decesele umane la nivel mondial sunt cauzate de poluarea apei, aerului şi solului;

• Oceanele sunt în pragul colapsului: la ritmul în care pescuim, mările şi oceanele noastre ar putea fi golite de vietăţi prin 2048;

• 99,7% din hrană provine din surse terestre şi mai puţin de 0,3% din oceane şi alte ecosisteme acvatice;

• Pierdem anual 1,5 milioane de ha de teren arabil, de 11 ori mai rapid decât viteza de formare a solului. Dacă

rata de distrugere continuă, 30% din terenurile irigate ale planetei se vor fi pierdut prin 2025 şi 50% prin 2050;

• Consumul de energie este nesustenabil – să ne gândim doar la *junk food* (de exemplu, în cazul băuturilor carbogazoase dietetice, este nevoie de 2.200 de calorii de energie fosilă pentru a obţine o băutură cu zero calorii) şi la transport (este nevoie de 4 calorii pentru a transporta fiecare calorie de mâncare);

• Utilizarea tot mai sporită de fertilizanţi pentru fermele de tip industrial creează zone moarte pe tot globul şi sufocă viaţa marină;

• Asistăm la dispariţia a 90% din prădatorii de vârf precum tonul, peştele-spadă, codul etc. (doar 10% din aceste populaţii de peşti mai vieţuiesc în oceane);

• 75% din pescăriile lumii sunt pe cale de dispariţie (FAO);

• Ariile submarine distruse sunt de 150 de ori mai mari decât pădurea tăiată anual;

• La nivel planetar, 10% din albatroşi sunt ucişi anual; la fel se întâmplă cu broaştele ţestoase (specii în pericol), rechinii şi focile;

• Pădurile de mangrovă sunt distruse pentru a face loc fermelor piscicole;

• Pescuitul peştilor ornamentali de acvariu (cu cianidă şi dinamită) este o afacere de un milliard de dolari (mai ales în Asia), cu toate că încalcă toate legile internaţionale şi distruge comunităţile din recifurile de corali;

• Dietele nevegetariene presupun: de 2,9 ori mai multă apă, de 2,5 ori mai multă energie, de 13 ori mai mulţi fertilizanţi, de 1,4 ori mai multe pesticide decât dietele vegetariene.

Din păcate, agricultura de tip industrial din SUA este în expansiune. China este cel mai mare importator de produse lactate. Conform datelor oferite de Consiliul Statelor Unite pentru Exportul de Produse Lactate, livrările către China au crescut la 706 milioane de dolari anul trecut, de la 137 de milioane în 2009. Iar situaţia se înrăutăţeşte şi în alte sectoare. Cel mai mare producător de carne din China a achiziţionat gigantul Smithfield, liderul producătorilor mondiali de carne de porc, cu scopul de a expedia în China carne de porc crescut în SUA, transformând astfel Statele Unite într-o mare fermă de tip industrial care lucrează pentru China. Peste 75% din populaţia Chinei are diabet sau pre-diabet.

Intrările (inputurile) nu sunt singurele care contează. Şi ieşirile (outputurile) contează, iar ieşirile (outputurile) industriei cărnii nu arată deloc grozav:

• Sunt 7 miliarde de vite în SUA, care generează de 130 de ori mai multe deşeuri decât 300 de milioane de oameni. Oare o fi având asta vreun impact asupra solului, aerului şi apei?

• Industria mondială a cărnii este responsabilă pentru cel puţin 51% din emisiile mondiale de gaze. Subliniem: majoritatea emisiilor mondiale de gaze, produse de automobile, avioane şi uzine, luate la un loc, se datoresc unei singure industrii, care funcţionează doar pentru ca noi să mâncăm carne.

Depinde de noi să punem capăt deteriorării globale de fiecare dată când ne aşezăm la masă. Criza climatică a atins cote îngrijorătoare, iar impactul enorm al zootehniei de tip industrial încă nu este, din păcate, bine cunoscut. Mulţi îşi propun să schimbe becurile de iluminat şi auto-

mobilele cu modele mai eficiente energetic, dar continuă să facă mult rău cu furculiţa. Trebuie să schimbăm atât becurile, cât şi ceea ce punem în farfurie.

A fost nevoie de 50.000 de ani pentru ca populaţia lumii să ajungă la 1 miliard de oameni, în 1830. Am atins peste 6 miliarde în anul 2000 şi am depăşit 7 miliarde în 2012. O creştere a populaţiei globale la 9 miliarde în 2050 ar presupune creşterea cu 70% a producţiei agricole. Agrobusinessul pare să poată ţine pasul cu nevoile unei populaţii în creştere, dar în realitate este un proces total nesustenabil.

Aspectele morale ale consumului de alimente. Atât agricultura, cât şi pescuitul şi acvacultura comportă practici lipsite de echitate:

• Imoralitatea distrugerii pământului;

• Imoraliatea faptului de a lua pământ şi alimente de la gura celor care depind de ele: 1,2 miliarde de oameni trăiesc în sărăcie extremă, cu mai puţin de 1,25 dolari pe zi, şi peste 16.000 de copii mor zilnic de foame (6 milioane / an);

• Tratamentul imoral aplicat animalelor în fermele de tip industrial;

• Imoralitatea secătuirii oceanelor;

• Imoralitatea faptului de a lua mâncarea de la gura celor care depind de ea (un miliard din populaţia lumii depinde de peşte ca sursă de proteine).

Trebuie aplaudate eforturile care îşi propun să reducă ameninţările la adresa mediului, dar trebuie subliniată totodată importanţa eliminării cauzelor, a cererii pentru ceea ce distruge planeta. Şi ar fi bine să începem să o

facem chiar de acum şi de aici. Dacă nu noi, atunci cine? Şi dacă nu acum, atunci când?

Cauzele rezidă în modul în care suntem educaţi să relaţionăm cu mediul în care trăim, în modul în care facem alegerile referitoare la sănătate şi alimentaţie, în sistemul public de educaţie, în industria de publiccitate, în producţia de alimente, în sistemul de apărare a sănătăţii şi în mijloacele de informare în masă.

De ce, oare, nu vrem să numim cauzele? Poate pentru că dorim cu disperare să trăim exact aşa cum am fost învăţaţi să trăim, cu tot confortul „vieţii moderne", de la şofatul inutil până la aerul condiţionat, mâncarea ieftină de tip fast food, hypermarketul şi nenumăratele obiceiuri cotidiene. Este nevoie de soluţii pentru problemele zilelor noastre. Şi **trebuie să facem o deosebire clară între „soluţiile corecte politic", care continuă să susţină ceea ce este de nesusţinut, şi „soluţiile inteligente" pentru circumstanţele în schimbare cărora trebuie să le facem faţă.** Nu există soluţii reale care să ne permită să continuăm să trăim, economic şi cultural, exact ca până acum. Nu putem rezolva problema emisiilor de bioxid de carbon, a poluării aerului şi a schimbărilor climatice fără a ne schimba comportamentul la nivel personal şi instituţional.

Trebuie să admitem că am atins limitele resurselor planetei: ale petrolului şi gazului natural, ale uraniului, ale altor metale rare, ale apei curate, ale solului de calitate şi ale achiziţionării de bunuri cu bani împrumutaţi. Vârful consumului de petrol coincide cu vârful de

acordare a împrumuturilor şi cu vârful de consum a orice altceva. După acest vârf urmează prăbuşirea accelerată.

Suprafolosirea resurselor importante ale Pământului, suprapopulaţia de 7 miliarde de oameni ce se va confrunta cu dezastrele naturale datorate schimbărilor climatice, inclusiv seceta, bolile plantelor şi aşa mai departe, vor limita implacabil creşterea economică viitoare.

De acum înainte nu va mai exista creştere definită ca bunăstare adusă de producţia industrială, ci doar **contracţie**. Unele ţări se vor descurca mai bine decât altele şi sunt posibile unele reveniri parţiale. În viitorul îndepărtat, contracţia economică este însă inevitabilă. **Contracţia, şi nu creşterea, va fi norma.** Creşterea este acum neeconomică, pentru că „mai multă creştere" înseamnă o mai mare îndatorare, mai multă poluare, o mai mare limitare a biodiversităţii şi o şi mai puternică destabilizare a climei.

Urbanizarea, globalizarea, specializarea, creşterea economică rapidă au fost posibile datorită fluxurilor înalte de energie spectaculos de ieftină, atât în termeni monetari, cât şi energetici. Creşterea sistemelor globale complexe – agricultura de tip industrial, comerţul, manufacturarea, transporturile, finanţele – au fost posibile mai ales datorită existenţei energiei ieftine şi abundente bazate pe carbon – şi mai puţin progresului tehnologic.

Sistemele industriale complexe au atins niveluri de mărime şi complexitate care nu mai sunt viabile într-o lume a energiei scumpe. La ora actuală, sistemul american de producere industrială a hranei consumă zece calorii de energie fosilă pentru fiecare calorie alimentară pe care o produce. Este nevoie de 40 de calorii de

energie pentru a produce doar una de carne de vită, cu rate similare pentru ouă şi încă şi mai dezechilibrate pentru miel. Este nevoie de 14 calorii pentru a produce o calorie de lapte sau de carne de porc şi de 4 calorii pentru a produce una de pui. O cutie de Coca Cola Dietetică are o calorie de energie. Pentru a o procesa, sunt necesare însă 600 de calorii, iar pentru producerea dozei în care este vândută sunt necesare alte 1600 de calorii de energie.

Dacă menţinem modelul actual, favorabil creşterii, care presupune o lăcomie tot mai mare şi tot mai mulţi bani ai corporaţiilor care corup politicile guvernamentale şi instituţionale, dacă vom continua gândirea tehnică narcisiacă şi iluzorie, efectul net al contracţiei va împinge civilizaţia spre penurie şi, mai mult ca sigur, va produce dezordini sociale. Colapsul este, prin urmare, inevitabil.

Planul de acţiune

Pentru a ne adapta la noua realitate a contracţiei susţinute, se impun o nouă economie şi un nou model civilizaţional. Cu alte cuvinte, trebuie să răspundem la realitatea fluxurilor de energie mai scăzute simplificând sistemele noastre sociale, politice şi economice, pentru a provoca mai puţine pagube pământului şi climei şi pentru a putea trăi cu un buget energetic mai scăzut. Obiectivul suprem este să ducem o viaţă sănătoasă într-o societate sănătoasă; **sănătatea solului, a plantelor, a animalelor şi a oamenilor trebuie tratate ca o singură, mare provocare.**

Trebuie **să reducem şi să simplificăm deliberat sistemele noastre complexe pentru a putea manageria contracţia.** Aceasta implică mărimea companiilor – atât

publice, cât şi private –, dimensiunea lanţurilor de aprovizionare şi a reţelelor de distribuţie, a cheltuielilor de capital, complexitatea organizării. Trebuie să sporim cantitatea de alimente altfel decât bazându-ne pe agrobusiness, care depinde de petrolul ieftin; trebuie să facem comerţ altfel decât prin hypermarketuri; va trebui să regândim transporturile, pentru că dependenţa de camioane şi automobile devine tot mai nesustenabilă.

Epoca economiilor de scară, în cadrul cărora marile corporaţii manufacturau ieftin, în Asia, bunuri care urmau a fi desfăcute în hypermarketurile din Occident, e pe sfârşite. **Economiile trebuie să redevină locale şi regionale**, întrucât episodul vremelnic al globalismului corporatist păleşte în faţa reducerii resurselor vitale. Lumea se va reconstrui **la o scară mai umană, cu societăţi dependente de resursele locale, bazată pe comunitățiorganice (şi nu pe suburbii artificiale, construite din dorința dezvoltatorilor imobiliari de a se îmbogăți și care promovează un stil de viață nesustenabil).** Va fi o economie mai mică în termenii volumului producţiei, dar va fi o economie mai fină, a lucrurilor făcute mai bine şi mai îngrijit.

Marile corporaţii au atins niveluri de volum şi de complexitate care nu mai pot fi suportate de cantitatea de energie disponibilă şi de realităţile viitoare ale formării capitalului. Relaţia dintre corporaţia industrială şi pământ fiind aproape exclusiv una de exploatare, lumea corporatistă este prea puţin tolerantă cu ideea de administrare a mediului, care contrazice ideile ei de bază. **Trebuie să investim în întreprinderi mici şi mijlocii pentru a crea noi locuri de muncă**. Motorul creării de noi locuri de muncă va fi întreprinderea mică şi mijlocie. Prin urmare,

trebuie să încurajăm deplasarea dinspre economia de scară, dinspre producţia de tip convenţional, spre o producţie dispersată în nenumărate microîntreprinderi. În anul 2000, pentru prima dată, volumul bunurilor de consum produse în mici ateliere locale – mai ales în Asia – a depăşit volumul produselor ieşite pe poarta fabricilor Erei Industriale. Aceasta marchează o tendinţă pe termen lung a demasificării producţiei.

Trebuie să investim într-o versiune de agricultură organică la scară redusă, care aplică ultimele achiziţii ale ştiinţelor biologice cu scopul de a înlocui agricultura înalt subvenţionată şi larg poluatoare. Agricultura nu este pandantul sistemului industrial. Un ecosistem sănătos ar putea fi primul standard al performanţei agricole, având prioritate asupra standardului productivităţii şi, cu siguranţă, asupra standardului industrial, amăgitor şi primejdios, al „eficienţei". Astăzi, agricultura organică ar putea oferi suficientă hrană la nivel global şi mai multe locuri de muncă decât agricultura de tip industrial, fără impactul ecologic negativ al celei din urmă.

Trebuie să investim în inovaţie, iar inovaţia presupune o mai bună adaptare a organismului uman la habitatul natural, conform principiilor Economiei Albastre propuse de Gunter Pauli: să răspunzi nevoilor de bază cu ceea ce ai la îndemână, introducând inovaţii inspirate de natură, generând multiple beneficii, inclusiv locuri de muncă şi capital social, oferind mai mult cu mai puţin. Inovaţia nu ar trebui să-şi propună universalitatea şi uniformitatea, ca în modelul industrial, ci o adaptare locală în limitele recunoscute – ale spaţiului, timpului, energiei, solului, apei şi inteligenţei umane.

NOI ŞI LUMEA NOASTRĂ

Dragostea de ţară

Aş dori să spun două vorbe despre ceea ce înseamnă dragostea de ţară. Pentru că, dincolo de declaraţiile patriotarde, ea rămâne o dispoziţie la sacrificiu util şi nu gratuit. Constat că iubirea de ţară a devenit în România o chestiune ruşinoasă, luată în derâdere de oameni cu pretenţii intelectuale.

Poate sunt eu sunt de modă veche continuând să cred în iubirea de ţară, dar mă încăpăţânez să o fac. Şi pentru că eu continui să cred, sunt convins că o asemenea abstracţiune, materializată în fapte, va transforma un simbol în acţiune.

Dragostea de ţară nu este asimilată cu o chestiune senzuală, ea este respectuoasă şi demnă şi se exprimă prin fapte.

Limba română

La întrebarea „Cine este România?“, eu aş răspunde: În primul rând, este limba română, pentru că prin ea se exprimă geniul şi demnitatea naţiunii române. În pofida

acestei valori de simbol, limba română este atacată din toate părţile de nepăsarea şi educaţia precară a vorbitorilor ei.

Antecedentele istorice

Istoria medievală şi cea modernă a Românilor încep, fiecare, exact cu 250 de ani mai târziu decât cele ale statelor occidentale, iar diferenţa de civilizaţie se datoreşte în primul rând acestei întârzieri.

Din istoria medievală a Românilor lipsesc două evenimente majore, unul cultural-ştiinţific (Renaşterea) şi celălalt filosofico-religios (Reforma), care, în fapt, au provocat sfârşitul lumii medievale în Occident, la începutul secolului al XVII-lea. Din această cauză, lumea medievală nu a murit decât la 1848 în Valahia şi Moldova, iar în Transilvania, datorită influenţei austriece, ceva mai devreme, pe la 1700.

Procesul de urbanizare, având un rol esenţial în creşterea gradului de civilizaţie şi în modernizarea oricărei societăţi, a început prin anii 1250 în lumea occidentală, pe la 1500 în Transilvania şi abia prin 1850 în Valahia şi Moldova. Aceasta explică diferenţele uriaşe de civilizaţie, concepte şi stil de viaţă dintre români şi occidentali.

În Valahia (Muntenia şi Oltenia) şi Moldova (incluzând Basarabia şi Bucovina), influenţele occidentale au fost minime, predominând cele orientale şi asiatice. În mod special, faptul că aceste două provincii româneşti au făcut parte din sfera de influenţă a Imperiului Bizantin şi-a pus o amprentă de neşters asupra dezvoltării lor

ulterioare. Bizantinii au adoptat, încă de la Iustinian I (527-565), printr-o succesiune de legi, conceptul că statul laic este rezultatul direct al unei voinţe divine. Ca atare, autorităţile laice şi cele religioase se întrepătrund până la confuzie şi orice contestare a deciziilor luate de acestea nu constituie doar o inutilitate, ci o crimă şi un sacrilegiu. În plus, organizarea socială bazată pe existenţa obştilor săteşti şi apoi pe relaţiile de vasalitate piramidală, tipic feudale, însoţită de o adevărată fobie la schimbare şi progres se va menţine în cele două ţări româneşti până în plin secol al XIX-lea!

În ţările române nu au existat nici măcar ecouri ale fenomenelor istorice de o importanţă covârşitoare pentru progresul Occidentului („Secolul Luminilor", Revoluţia Industrială, Revoluţia Franceză şi Epoca Napoleoniană), care au permis accederea la o civilizaţie bazată pe raţiune, pe dezvoltarea ştiinţei, tehnicii şi culturii progresiste. În Moldova şi Valahia, influenţa acestor fenomene a lipsit cu desăvârşire, iar în Transilvania, ele au fost prezente doar ca palide cópii ale modelelor apusene. Rezultatul este rămânerea în urmă cu două secole, din punctul de vedere al nivelului de civilizaţie modernă, vizibilă în societatea românească.

România şi-a adjudecat, în ultimile două decenii, reputaţia constantă a unui stat de mâna a treia, care a cedat totul în relaţiile cu vecinii şi este cunoscut pentru lipsa capacităţii şi chiar a voinţei de a apăra interesele şi viaţa cetăţenilor săi aflaţi peste hotare.

România a fost primită în NATO exclusiv datorită atentatelor de la 11 septembrie 2001, iar în Uniunea Europeană exclusiv datorită voinţei Uniunii de a-şi

extinde teritoriul şi influenţa. În nici unul dintre aceste cazuri nu a fost vorba de performanţele noastre economice, politice, militare ori sociale! Suntem în continuare priviţi ca o ţară înapoiată, nesigură social şi economic, cu o populaţie care, deşi declarativ a fost cea mai pro-europeană din tot Estul continentului, rămâne volatilă în ţeluri, incultă, neinformată, incapabilă să se adapteze valorilor occidentale şi păstrează o mentalitate arhaică, mistică, aproape tribală.

După analizele obiective ale specialiştilor, nici una dintre ţările devenite membre ale Uniunii în ultimii 20 de ani nu a întâmpinat evenimentul cu mai multă indiferenţă şi cu un mai evident imobilism. Lipsa noastră de reacţie, neputinţa de a înţelege corect şansa de a fi intrat într-o grupare de ţări puternice, dezvoltate, sunt patente. Nici un domeniu al vieţii publice nu a demonstrat mai pregnant lipsa de profesionalism şi de preocupare pentru interesul naţional ca politica externă a României de după 1990: guvernele, parlamentele şi cei trei preşedinţi ce s-au succedat au reuşit să cumuleze cea mai penibilă impresie lăsată de nişte oficialităţi române, pe plan internaţional, de la marile cedări teritoriale din 1940. Renunţarea la revendicarea Tezaurului furat de ruşi, a Basarabiei („Republica Moldova“), a Bucovinei de Nord, a Ţinutului Herţa, a insulelor de pe braţul Chilia, a Insulei Şerpilor şi a sudului Basarabiei (ocupate ilegal de Ucraina), chiar negocierea clauzelor de aderare la Uniunea Europeană, distrugerea capacităţilor de producţie naţionale sau ruşinoasa milogeală din 1998-1999 pentru a fi admişi în NATO au dat adevărata măsură a dezinteresului politicienilor români pentru prestigiul extern al ţării.

Evoluţia României după 1990 a accelerat epuizarea resurselor materiale şi, în mare măsură, a energiilor creatoare ale poporului nostru.

În loc să fie gospodărită cu chibzuială, România a fost exploatată cu nesăbuinţă, neţinând seama de faptul că resursele naturale şi umane, odată risipite, sunt greu, dacă nu chiar imposibil de recuperat.

Au fost ignorate fundamentele sociale şi etice ale dezvoltării durabile, pe care le găsim atât în tradiţiile româneşti, cât şi în valorile perene ale civilizaţiei creştine şi europene.

Nu s-a investit în familii, în comunităţile locale sau în societate, spre beneficiul generaţiilor viitoare.

România a pierdut în mai puțin de un sfert de secol aproape 20% din populație, mai ales prin emigrare.

România a pierdut, în aceeaşi perioadă, cam 5 puncte din IQ-ul mediu.

Între 1990 şi 2007, România a ajuns la o datorie externă de 30,03 miliarde dolari (locul 29 în lume) şi la o rată de returnare a serviciului datoriei externe de 22% din exportul de bunuri şi servicii (locul 23 în lume). Şi, pentru că acest lucru nu a fost considerat suficient de înrobitor de către politicienii români, în martie 2009 s-a mai contractat o datorie de peste 20 miliarde de euro, care „să ajute la depăşirea crizei“. Acest din urmă împrumut a fost prezentat de Preşedinţie, Guvern şi Parlament ca o soluţie miraculoasă, fiind însă primit cu o indiferenţă vecină cu inconştienţa de opinia publică, placidă şi incapabilă să înţeleagă ce înseamnă dublarea datoriei externe dintr-o trăsătură de condei! Datoria a fost contractată, s-a spus, în primul rând pentru „susţinerea economiei“, ceea ce se traduce prin împrumuturi acordate marilor societăţi

private din industrie, cu scopul de a le sprijini producţia şi a salva astfel locurile de muncă. Dar... principalul motiv al privatizărilor a fost acela că statul nu poate asigura o producţie eficientă şi deci garanta locurile de muncă – aceasta este esenţa economiei capitaliste! S-au schimbat cumva regulile economiei de piaţă?

Planurile de dezvoltare a sectorului energetic pentru a micşora dependenţa de importuri au întâmpinat o puternică opoziţie internă şi externă. Industria extractivă de petrol şi gaze naturale a fost privatizată prin contracte dubioase, care au dus în final la o totală dependenţă energetică a României faţă de factori decizionali externi. Într-un moment când se admite că toate zăcămintele mondiale de petrol şi gaze naturale (inclusiv cele neexploatate) se vor epuiza complet în următorii 25 de ani, guvernele României nu sunt preocupate de situaţia dezastruoasă a ţării din punct de vedere energetic. Astfel, dependenţa noastră de importul de energie primară a ajuns la circa 25%, fiind tradusă în suma totală de 4 miliarde de dolari anual! În plus, rezervele autohtone de petrol şi gaze se vor epuiza în mai puţin de 20 de ani, cele de cărbune vor dispărea în cel mult 40 de ani, iar cele de uraniu în 5 ani, iar statul român nu are nici o posibilitate de a influenţa companiile private în politica lor de preţuri, de exploatare sau de acordare prioritară a producţiei către consumul intern.

Diferenţa dintre nivelul Produsului Intern Brut pe cap de locuitor în România şi restul Uniunii este şocantă: în 2007, PIB-ul românesc era de 41% din media UE, ceea ce înseamnă că el va rămâne multă vreme cel mai mic din Uniunea Europeană!

În 2006, rata sărăciei absolute era de 13,8% din populaţia totală, România fiind pe ultimul loc între ţările care au aderat la UE începând cu anul 2000! Şi, în aceste condiţii, nimeni nu pare scandalizat de întârzierea nepermisă a proiectelor menite să declanşeze alocarea fondurilor europene pentru România (în 2007, ţara noastră a cotizat cu 678 milioane de euro la fondurile Uniunii, fără să primească nici un euro din cei 1,33 miliarde alocaţi ei din bugetul european, pentru că nu a prezentat nici măcar un proiect de dezvoltare la termenul stabilit!). În martie 2008 se admitea oficial că, în al doilea an de la aderarea la UE, România nu va putea folosi mai mult de 3% din fondurile pentru agricultură rezervate ei de bugetul Uniunii, din lipsă de proiecte!

Agricultura a căzut, din dezastrul anilor 1987-1989, într-o catastrofă tipică României „moderne". A patra „reformă agrară", ce reîmproprietărea masiv ţărănimea în doar 150 de ani (situaţie unică în Europa!), a dus, ca şi cele dinaintea ei, la reîntoarcerea în timp, gospodăriile ţărăneşti revenind la agricultura de subzistenţă, cu mijloace şi metode similare celor din anul 1860. Dacă în toate statele ex-socialiste europene (cu excepţia celor din fosta URSS), guvernele au depus eforturi susţinute pentru o reducere a ponderii economice agrare şi stimularea sectoarelor industrial şi al serviciilor, România a pornit, singură, pe o cale exact opusă. Astfel, în 1997, existau în agricultură 2,8 milioane de proprietăţi, deţinând în medie 2,20 hectare de teren şi controlând 88% din pământul arabil la nivel naţional. În România, ponderea în PIB a agriculturii creşte de la 13,7% în 1989 la 18,5% în 1997, sectorul agricol cuprinzând 39,7% din totalul forţei de muncă ocupate, faţă de 27,5% în 1989. Ţara noastră

deţine un record unic între statele europene, la acesta adăugându-se migraţia masivă dinspre urban spre rural, nemaiînregistrată în Europa din anii 1800! România are astăzi cel mai mare procent de populaţie rurală dintre statele membre ale Uniunii Europene: 45% din totalul românilor trăiesc în mediul rural (care ocupă 89% din teritoriul naţional), 91% din ei subzistând la limita de jos a sărăciei.

Între 1990 şi 2009, peste 9 milioane de persoane au părăsit ţara, în căutare de lucru, în principal în Uniunea Europeană. Este un fenomen tipic pentru strategia de subzistenţă a unei economii în tranziţie, dar el a luat, în România, proporţii nemaiîntâlnite în nici una din ţările ex-socialiste europene. Mai mult, a fost încurajat de statul român, care, în loc să aibă o strategie de favorizare a forţei de muncă autohtone, anunţă, periodic şi cu nedisimulată satisfacţie, că, datorită emigranţilor temporari, în ţara noastră au intrat, între 1994 şi 2004, sume anuale în valută egale cu sau mai mari decât investiţiile străine oficiale! Cât de greşit este acest calcul s-a văzut în 2008-2009, când, datorită crizei mondiale, emigranţii temporari nu au mai putut aduce nici măcar o zecime din sumele preconizate!

Preţul economic şi social este vizibil: mult trâmbiţata „creştere economică“ din ultimii ani se bazează pe consum şi nu pe producţie internă, iar România importă din nou produse finite şi exportă materii prime şi produse agricole, ca în perioada feudală.

După 19 ani, începea să se contureze un tablou alarmant: dacă celelalte trei perioade dezastruoase din istoria modernă a României (1916-1918, 1929-1933 şi 1940-1960), în care economia a fost mai mult sau mai

puţin distrusă, iar bogăţiile ţării jefuite sau vândute pe mai nimic, se datorau războaielor, crizei economice mondiale şi ocupaţiei străine, perioada 1990-2009 este prima în care aceşti factori lipsesc. Ceea ce duce la concluzia clară şi inevitabilă că distrugerea economiei, haosul social, stagnarea culturală, regresul înregistrat în profesionalizarea şi educarea populaţiei (faţă de perioade ca 1920-1938 sau 1965-1975), irosirea avuţiei naţionale constituie, în primul rând, o vină a societăţii româneşti şi abia în al doilea rând a clasei politice, care nu face decât să caracterizeze societatea din care provine.

Toate reformele postrevoluţionare s-au axat pe distrugerea industriei în loc de modernizarea ei. Baza tehnologică şi cea de cunoaştere au fost aproape desfiinţate, agricultura de tip industrial a dispărut aproape complet, cedând locul agriculturii de subzistenţă, iar calitatea şi volumul serviciilor publice, de sănătate, de educaţie şi cultură au scăzut sub nivelul anilor ´70. Or, toate aceste fenomene distructive, cu efecte incalculabile pe termen lung, pornesc de la însuşirea şi aplicarea dogmatică a unor enunţuri teoretice generale ale economiei de piaţă, în loc de a alege un model potrivit cu provocările prezentului şi viitorului pentru România, ţară ce a intrat în epoca modernă foarte târziu şi cu un pronunţat handicap. În fapt, România poate fi considerată un exemplu clasic pentru avertismentul lui Joseph E. Stiglitz (laureat al Premiului Nobel pentru Economie), după care, privatezările făcute în absenţa unei structuri instituţionale duc doar la lichidarea activelor aparţinând ţărilor în tranziţie şi nu la crearea de avuţie naţională, iar noile monopoluri private îi vor exploata pe consumatori mult mai crunt decât monopolurile de stat.

*

Ţara se află azi într-o situaţie mai grea decât în 1940, în plină criză mondială. Cu toate acestea, având un proiect de ţară bine ţintit, ea poate face un salt înainte de cel puţin o generaţie. În România va fi din nou bine atunci când ţara va fi condusă de oameni legaţi de această glie, care vor face istorie, nu politică. Iar vremurile acestea sunt aproape.

Trecutul comunist

Neştiinţa nu este un păcat, dar reaua-credinţă este. Suferinţa îndurată pe parcursul perioadei post-comuniste ne va ajuta să dăinuim şi să ne afirmăm din nou. Sper că am învăţat lecţia istoriei, pentru că altminteri, ea se poate repeta.

Regimul comunist nu a fost dorit sau ales de români, el a fost impus prin forţă şi a stăpânit ţara prin teroare. Iar asta nu se poate şterge uşor. În România, teroarea a bântuit timp de decenii prin casele oamenilor, iar libertatea a fost confiscată şi zăvorâtă în catacombele închisorilor, printre eroi şi sfinţi. Detenţia politică a produs traume fără precedent. Paradoxal şi tragic, cei care au produs genocidul şi ucenicii lor se ocupă şi astăzi de destinele României.

Procesul comunismului

Apelul la judecarea comunismului este, teoretic, binevenit. Nu are însă nici o şansă să fie auzit de actuala clasă politică, ai cărei reprezentanţi luptă pentru interesul personal şi de partid, nu pentru ţară. Chiar dacă, în mass media, declară că sunt de acord cu această idee, politicienii noştri o fac din fariseism. Pe de altă parte, acţiunea vizează o ţintă falsă, deoarece comunismul nu mai există de drept. S-a prelungit însă prin neoliberalism, prin lăcomia care a condus la actuala criză şi care o menţine. Aceasta este marea provocare căreia trebuie să-i facă faţă societatea românească. Într-o asemenea stare de necesitate, este nevoie de un curent ideologic românesc şi de conducători de glie, care nu se aleg, ci se impun prin virtute. Cu atât mai mult cu cât nici elitele intelectuale, nici amorţita societate civilă din România nu pot să răspundă provocărilor actuale. Nu din rea-credinţă, ci din simplul motiv că sunt într-o stare de letargie cvasi-permanentă, iar istoria extraordinară a neamului românesc, care a fost ştearsă sau rescrisă în aceşti 25 de ani, nu îi motivează. Societatea românească este condusă prin frică, iar frica şterge memoria. Practic, actuala societate nu este capabilă să-şi menţină verticalitatea. Politicienii români se declară social-democraţi, liberali, neoconservatori sau creştin-democraţi. Diferenţele ideologice dintre ei sunt însă irelevante, pentru că oamenii politici români trec de la o doctrină la alta la fel de uşor cum, acasă, treci din sufragerie în dormitor. Ceea ce îi uneşte este gândirea neoliberală, pe care au adoptat-o fără rezerve, pentru a jefui ţara şi a o vinde pe doi ţechini străinilor, aşa cum şi-au vândut şi propriile suflete. La 25 de ani de la

căderea comunismului, condamnarea acestuia este lipsită de sens, dacă nu dăm în vileag legătura dintre utopia comunistă şi cea neoliberală, feţele aceleiaşi monede, puse în circulaţie de iacobinismul Revoluţiei franceze, dacă nu denunţăm ceea ce au ele în comun: materialismul ateu, proiectul de inginerie socială menit să-i facă pe români să-şi uite rădăcinile şi identitatea naţională, violenţa în încercarea de a modifica ireversibil omul şi lumea, în vederea realizării unor scopuri universaliste, obsesia „creşterii“ şi a „dezvoltării“ fără limite, care duce la spolierea capitalului natural şi la transformarea persoanei umane într-o simplă „resursă umană“ care poate fi vândută şi cumpărată ca orice marfă. Actualul context politic românesc este dispus să condamne comunismul numai superficial, opunându-se oricărei încercări de a stabili filiaţii şi conexiuni între comunism şi actualele ideologii ale globalizării neoliberale – ceea ce, în ultimă analiză, echivalează cu lipsa unei condamnări.

Eşecul încercării de condamnare a comunismului era previzibil, din moment ce persoanele care au condamnat comunismul nici măcar nu au sărit dintr-o barcă în alta, ci s-au mutat de la prova la pupa, schimbând doar corsarul. Propagandiştii comunişti de odinioară s-au convertit peste noapte la neoconservatorism, lăudând, la rândul lor, convertirea foştilor securişti la economia de piaţă a „băieţilor deştepţi“.

*

Condamnarea comunismului nu trebuie să fie un exerciţiu academic. Ea trebuie făcută pentru a recupera memoria întinată a poporului nostru şi pentru a salva

viitorul României ruinate de actualul sistem mafiot. În România, stânga, internaționalistă prin natura sa, și dreapta neoconservatoare au îmbrățișat cu entuziasm capitalismul financiar și corporatist, care pare a fi un instrument mult mai eficient decât comunismul de tip sovietic, pentru instaurarea unei lumi unipolare aservite Noii Ordini Mondiale neoliberale. Ce-a mai rămas din statul național unitar român, după 25 de ani de neoliberalism dâmbovițean? România este un stat în faliment, care trăiește pe datorie, cu imagine de colonie în relația cu țările europene și atlantice, aflat sub dictatura corporațiilor transnaționale și a organismele financiare internaționale. Dacă România este membră a UE și a NATO, asta în nici un caz nu înseamnă că nu trebuie condusă ca un stat suveran! Cei de la cârma țării conduc doar propiile afaceri, pentru a-și spori puterea personală, nu conduc țara pentru a o face prosperă și puternică.

*

Așa cum economia ține de morală și nu de știință, cum fals este promovată ideea de politicianiștii neoliberali sau de „tehnocrații" români actuali, pentru a fi politic corecți față de cei de la care primesc lumina imoralității și a îngâmfării, tot așa încercările de condamnare a comunismului au pretins a fi „științifice" – și tot „științific" i-au scos basma curată pe cei care au condus și conduc România de 25 de ani, promovând malign incompetența și aroganța față de aproapele lor. Venirea bolșevicilor la putere în Rusia a însemnat întronarea celui mai radical Weltanschauung al Epocii Luminilor. Bolșevicii nu au vrut doar să imite societățile occidentale (cum

au dorit elitele din Rusia țaristă și pașoptiștii de la noi), ci au vrut să pună în practică ideile cele mai radicale ale modernității occidentale: să modifice viața pe pământ și natura umană în mod irevocabil. Este binecunoscut entuziasmul lui Lenin pentru taylorism și fordism. Stalin scria în „Fundamentele leninismului", în capitolul „Stilul muncii": „Combinația dintre entuziasmul revoluționar rusesc și eficiența americană este esența leninismului în munca de partid și de stat. Doar această combinație produce tipul desăvârșit al muncitorului leninist". Troțki, unul dintre pionierii terorii de stat din secolul XX, dorea „militarizarea forței de muncă" care să ducă pe noi culmi disciplina de fabrică a capitalismului. Entuziasmul intelectualilor „progresiști" din Occident pentru comunism a atins cota maximă când regimurile comuniste se aflau la apogeul terorii (regimul maoist în timpul Revoluției Culturale, Rusia stalinistă în anii '20-'30). Occidentalii n-ar fi acceptat niciodată teroarea bolșevică dacă ar fi fost convinși că ea este o simplă formă de despotism sau o barbarie orientală. Occidentalii nu s-au îndoit nici o clipă că Lenin, Troţki, Stalin sau Mao erau dedicați trup și suflet unui ideal modern de emancipare universală. Au interpretat în mod corect teroarea bolșevică în sens iacobin, ca instrument de inginerie socială, necesar pentru a converti niște „popoare înapoiate" la idealurile „democrației și progresului" occidental. Mă îndoiesc că un nou raport de condamnare a comunismului ar avea curajul să declare teroarea bolșevică drept o tumoare crescută în Occident și să exonereze popoarele care au îndurat chinurile acestei teribile maladii de orice culpabilitate istorică.

*

Fundamental este ca, la 25 de ani de la căderea comunismului, fiecărei familii de români din România şi din afara României să i se ofere o reală perspectivă de viitor şi certitudinea unei vieţi demne într-un stat suveran, care îşi apără cetăţenii şi le garantează drepturile fundamentale la viaţă. Această certitudine nu poate însă exista, atât timp cât România este o colonie, iar în lume, violenţa de stat este perpetuată de iacobinii de astăzi: marile corporaţii şi agenţii lor de influenţă neoliberală. Fie că este aplicată direct şi agresiv, precum în Irak, Siria, Afganistan, fie că este mai insiduoasă (violenţa grupărilor de extremă dreaptă din Ucraina) sau se prezintă „democratic“ (acţiunile jandarmilor la Pungeşti), avem de-a face cu acelaşi gen de violenţă pe care au cunoscut-o martirii închisorilor comuniste din România. O violenţă pusă în slujba idealurilor „moderne“ de „libertate şi progres“ ale unei lumi lipsite de Dumnezeu. Noi trebuie să aducem ţara la nivelul unei mari chemări, cu o idee de forţă, care să ne unească şi să ne facă pe toţi să acţionăm ca unul. Trebuie să înţelegem că tendinţele globale, seceta, secătuirea resurselor, schimbările climatice vor conduce lumea în zona anilor 2020 la o criză majoră de apă şi hrană. Pentru a fi pregătiţi să facem faţă acestei imense provocări, trebuie să facem, în plină criză, un salt uriaş în dezvoltarea ţării, de o amploare nemaiîntâlnită în istoria noastră. Iar baza o reprezintă dragostea, care nu poate exista fără credinţă. Să urmăm exemplul marilor eroi şi martiri ai acestui neam, modele de demnitate naţională! În puşcăriile comuniste şi după ce au fost eliberaţi, ei nu şi-au condamnat torţionarii, ci i-au iubit! Până şi ultimii tâlhari din ţara asta au dreptul la o şansă, chiar dacă acum sunt cocoţaţi în vârful ierarhiei.

Starea naţiunii

La 25 de ani de la schimbările din 1989, România este o ţară devastată. Activele au fost înstrăinate aproape total, industria a fost pusă pe butuci, datoria externă creşte periculos.

Cleptocraţia autohtonă şi-a însuşit o bună parte din avuţia naţională. La nivelul administraţiei locale, domnesc haosul şi ineficienţa, în timp ce aparatul central supradimensionat este din ce în ce mai greu de finanţat.

Domenii cu care, altădată, ne mândream, de la cercetare şi învăţământ până la sport şi cultură, înregistrează regrese catastrofale.

Statul, ros de corupţie, birocraţie, incompetenţă şi neputinţă, cedează ruşinos în faţa capitalului speculativ şi a „rechinilor“ deghizaţi în „investitori strategici“.

Prea mulţi dintre cetăţenii României şi-au pierdut încrederea în ţara în care trăiesc, în aproapele lor şi chiar în ei înşişi.

Asistăm la o profundă criză de identitate şi la o derivă existenţială, datorate pierderii speranţelor şi a reperelor morale.

Pe zi ce trece, creşte numărul celor cărora nu le mai pasă de trecutul şi tradiţiile ţării lor, care îşi neagă rădăcinile, nu-şi găsesc rostul şi temeiul în România actuală şi se dezinteresează de viitorul ei.

Prea mulţi dintre compatrioţii noştri „se descurcă“, alegând soluţii facile, satisfacţii personale imediate. În felul acesta, rezolvarea problemelor reale este mereu amânată, ducând la o agravare continuă a situaţiei.

România are aproape jumătate din elevii de liceu analfabeţi funcţional.

Jumătate din populația României nu se spală pe mâini după ce folosește toaleta şi un sfert din populație nu s-a spălat niciodată pe dinți.

Jumătate din populație trăiește în mediul rural, dar România importă 80% din alimentele pe care le consumă.

Jumătate din populație nu are canalizare şi apă curentă.

Două treimi din populație a votat pentru instalarea ca premier a unui plagiator dovedit şi pentru intrarea în guvern a unor inşi cu procese penale pe rol.

Intelectualii români nu par deloc deranjați de faptul că plagiatori dovediți au avansat în ierarhia universitară şi au ajuns chiar şi în Academia Română.

România nu are industrie, agricultură, turism, infrastructură.

Deşi e o țară în care nu se întîmplă aproape nimic, România are vreo zece televiziuni de ştiri, iar românii sunt cei mai mari consumatori de tv din lume, cu o medie de aproape 7 ore pe zi.

România e coruptă pînă în măduvă, lucru care nu ar fi posibil dacă Poliția şi Justiția nu ar fi, la rândul lor, corupte pînă în măduvă.

România şi-a înstrăinat aproape toate resursele naturale şi e pe cale să înstrăineze şi puținul care a mai rămas.

Toate instituțiile din România, de la orice nivel, sunt conduse de incompetenți şi de corupți, ajunşi şefi doar pentru că au reuşit să se adapteze unui sistem clientelar şi mafiot, sistem în care orice om competent şi corect e penalizat.

România are o elită economică formată aproape exclusiv din asistați ai statului, pentru că şi-au făcut averile din contracte cu statul.

Elita politică e încă şi mai jalnică: oameni fără idei şi fără ideologie, care se tot mută de la un partid la altul; partide fără ideologie, care se tot combină unele cu altele, în imensul pat de bordel care e lumea politică românească.

Elita intelectuală este şi ea una de doi bani: oameni fără operă, fără idei şi fără caracter, politruci servili, imitatori, plagiatori, intriganți, fofilatori, gargaragii, pomanagii etc.

Formatorii de opinie de la tv nu se deosebesc cu nimic de lăutarii care cântă orice li se comandă, cu bancnota lipită pe frunte. Iar națiunea joacă după cum îi cântă lăutarii: tot pe loc, pe loc, pe loc…

Populaţia României are nostalgia unui regim dictatorial sau măcar „de mână forte“, nefiind câtuşi de puţin familiarizată cu democraţia. Această stare de spirit nu are legătură cu comunismul, ci cu mileniul de feudalitate bizantină din care România nu a ieşit complet nici astăzi. După aproape două decenii de „democraţie originală“, conform tuturor sondajelor de opinie privind încrederea în instituţiile statului, populaţia României plasează pe primele două locuri, constant, Armata şi Biserica. Dar aceste instituţii nu sunt nici reprezentative, nici caracteristice pentru un stat democratic, ele nefiind nici măcar incluse pe listă ori în sondaje în cele 26 de state dezvoltate ale lumii!

După două decenii de la înlăturarea dictaturii comuniste, în România se pregăteşte o Constituţie care va da unei singure instituţii, Preşedinţia, puteri aproape discreţionare.

Politicienii nu sunt traşi la răspundere de opinia publică, independenţa Justiţiei este înţeleasă ca interdicţia

de a cere socoteală judecătorilor pentru deciziile greşite, care, în plus, sunt definitive şi irevocabile, iar corupţia este un fenomen ce pare să facă parte din codul genetic al societăţii româneşti.

Nu există societate civilă, iar intelectualii se conformează părerilor opiniei publice, în loc să le formeze. Lor le revine o mare responsabilitate deoarece, în faţa şocului cultural la întâlnirea cu nivelul real al Occidentului, au preferat refugiul în misticism şi „tradiţii" unei adaptări rapide la lumea actuală; de asemenea, mass-media s-a orientat aproape exclusiv spre senzaţional, lăsând la o parte problemele grave, care presupun un efort intelectual ce pare prea dificil.

Este alarmantă exacerbarea misticismului, încurajată de toate instituţiile statului. Populaţia apelează la mituri şi prejudecăţi în loc de ştiinţă pentru explicarea fenomenelor Universului şi chiar soluţionarea problemelor cotidiene. Agenţia de Strategii Guvernamentale constata, încă din anul 2007, fără să se alarmeze, că 60% din elevii şi profesorii din învăţământul preuniversitar românesc consideră superstiţiile şi nu ştiinţa principalul lor reper epistemologic – în aceste condiţii, orice încercare de modernizare a societăţii devine superfluă şi este perfect explicabil faptul că indicele compozit de inovare al României a fost, în 2006, de 5 ori mai mic decât media UE şi avem cea mai şocantă tendinţă de scădere din toate ţările europene.

Lumea în care trăim

Lumea actuală este marcată de două păcate fundamentale, condamnate de toate religiile lumii: lăcomia şi trufia. Primul a dus la o criză economică, iar al doilea la o criză politică.

Creditarea a ajuns atât de accesibilă în această lume încât puteam cumpăra ceea ce nu avem nevoie, cu bani pe care nu îi avem. Toate băncile lumii încurajează consumul, pentru că acesta este, de fapt, rolul lor major, să dea bani celui ce nu produce. I s-a permis lumii să intre în sclavagism fără să-şi dea seama.

Lumea întreagă este condusă, în esenţă, de marile corporaţii, care au două misiuni: una, să submineze viitorul unor generaţii şi al unor popoare întregi. Şi a doua, să înlăture total orice leadership autentic politic, controlându-l şi subjugându-l financiar.

Principala problemă a acestei lumi, acum şi în viitor, este şi va fi consumul de resurse. Marile corporaţii au înfometat-o şi tot ele au însetat-o. Şi tot ele ghidonează leadership-ul politic despre care arătam mai sus.

Compania elveţiană Nestlé, de pildă, care are CEO un austriac, deţine în acest moment 70% din apa potabilă a lumii. Un milion de metri cubi de apă forată în ţările în care i se permite acest lucru, o costă 3,5 dolari, iar compania Nestlé vinde acelaşi million de metri cubi de apă în sticle de plastic (a se citi: deşeuri) cu 2.000.000 de dolari. Mulţi dintre dumneavoastră cunoaşteţi că băutura Coca Cola este nocivă. Dar ceea ce trebuie să ştiţi în plus despre ea este că e făcută cu apă din ţări care nu mai au apă. Deci, practic, bând Coca Cola se bea apa unor

popoare care n-o mai au. Popoare întregi sunt abandonate în sete şi în foame.

A spus la un moment dat CEO-ul de la Nestlé: „Da, am dezvoltat organisme modificate genetic, dar am făcut-o pentru a hrăni lumea“. Fals! De fapt, ei au înfometat lumea!

Asediul marilor corporaţii

Corporaţiile dictează la ora actuală politicului în cea mai mare parte a lumii. Urmărind doar propriul profit, ele ascund realitatea, subminând viitorul generaţiilor tinere şi privând naţiunile existente de lideri autentici şi de patrioţi. 200 de multinaţionale sunt mai puternice decât 150 de state la un loc.

Domeniul economic este condus de Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială şi Organizaţia Mondială a Comerţului. Troica aceasta a dus la prăbuşire economică şi la dezastru ecologic în multe locuri din lume.

În loc de politici economice serioase, românilor li se oferă pâine şi circ: să cumperi marfa altora şi să crezi că trăieşti bine. Totul, pe un fond de sărăcie şi decădere morală fără precedent. Cantitatea de pâine vândută a scăzut cu 25% faţă de 1990, iar numărul cărţilor cu 85%. Sunt cifre care vorbesc de la sine despre starea precară şi lipsa de viitor a României în actuala situaţie.

România are nevoie de o conducere capabilă să se opună proiectelor geopolitice care vizează distrugerea statelor naţionale şi transformarea ţării într-un teren de vânătoare economică (masacrarea faunei cu acte mai mult sau mai puţin în regulă este un capitol la fel de trist).

România trebuie să găsească o poziţie de echilibru între forţele geopolitice globale şi să înveţe să negocieze cu puterile lumii, având ca ancoră doar interesul naţional. Putem să spunem, fără teama de a greşi, că destabilizarea prezentă a Ucrainei prin proteste violente dirijate este pe punctul de a declanşa un nou Război Rece între Rusia şi SUA. Un „război ascuns" mocneşte deja în Asia, între China şi principalul aliat din Asia al SUA, Japonia. În acest nou context, extrem de tensionat, România, în loc să fie un factor de stabilitate, apare ca un *no man's land*, un fel de tărâm al nimănui care poate oricând exploda, aruncând în aer întreaga regiune sud-estică a Europei.

Iată de ce, mai mult ca oricând, avem nevoie de lideri respectaţi pe plan internaţional, capabili să întărească statalitatea României şi să găsească alte surse de finanţare decât vânzarea pe nimic a bogăţiilor naturale şi a activelor naţiei. În prezent, ţara se află într-o situaţie atât de jalnică încât sunt aplaudate chiar şi investiţiile „europene" în gropi de gunoi, pompos numite „sistem integrat de management al deşeurilor", amenajate în satele cele mai pitoreşti şi cu mare potenţial agroturistic (vezi cazul comunei Fărcaşa din judeţul Maramureş). În sectorul forestier nu se mai vinde mobilă, ci buştean direct din pădure.

Ceea ce s-a întâmplat la Pungeşti este relevant pentru asaltul marilor corporaţii. Statul apără o corporaţie împotriva propriilor săi cetăţeni. Corporaţia Chevron încalcă voinţa unei comunităţi locale din judeţul Vaslui, care nu vrea explorarea gazelor de şist, fără ca statul să intervină. Ba din contră, statul îşi loveşte propriii cetăţeni. Oamenii sunt bătuţi în curţile lor! Este mai rău decât într-un război împotriva unei puteri străine! La Pungeşti,

de câteva luni, statul îşi terorizează cetăţenii care nu se pleacă în faţa interesului celor fără de ţară! A luat cumva UE poziţie faţă de această încălcare flagrantă a celor mai importante drepturi ale omului?

Jandarmii îşi apără salariul şi job-ul, dar înainte de asta, trebuie să-şi apere ţara căreia i-au jurat credinţă. Ce fel de oameni lucrează astăzi în Jandarmerie?

Ce-ar mai fi de spus aici? Nimic, doar că este o acţiune criminală fără precedent.

Apoi afacerea Bechtel, controversatul proiect de pseudoautostradă: pentru 50 de km, statul român a plătit un miliard de euro, de câteva zeci de ori mai mult decât ar fi fost normal, fără a mai vorbi de calitatea slabă a lucrării – practic, de fapt, nu s-a construit. Şi asta a fost posibil numai cu concursul lacheilor din politica românească, pe care chiar şi americanii îi dezaprobă dar de care, desigur, se folosesc.

Să nu uităm asediul FMI asupra României. „Terminator"-ul a fost chemat de semănătorii de neghină – nimeni alţii decât fariseii actuali proveniţi din fosta burghezie proletară – pasămite, ca să salveze ţara. Ştim însă bine că nu poţi lăsa ţara pe mâna unor creditori care, nicăieri în lume, nu au vreun proiect pozitiv. Dimpotrivă, au înrobit toate ţările pe unde au călcat. Dar FMI-ul nu este o fatalitate. Preşedintele Rafael Correa al Ecuadorului, o mică republică din America Latină, a avut curajul să întrerupă acordurile cu FMI-ul şi Banca Mondială, salvând ţara de la o ruină programată. Acţiunile curajoase ale preşedintelui Correa au fost apreciate în întreaga lume, Ecuadorul fiind în prezent o ţară respectată, în plin avânt economic. Ceea ce, evident, nu-i cazul României.

Țara noastră are nevoie de un sistem financiar care să-i aparţină, de o politică monetară care să răspundă nevoilor specifice şi de o politică fiscală dictată de realităţile noastre. În țara noastră se moare efectiv de foame, bătrânii sunt umiliți, copiii nu au viitor, pământul este vândut străinilor, iar credința strămoşească este călcată în picioare – iată realitatea! Iar dezastrul este băgat sub preș. Se dau cifre, care mai de care mai umflate. Una sunt cifrele, alta economia reală! De pildă, se tot scrie că am ieșit din criză. Cum să iasă din criză statul român, când cheltuielile cu bunurile şi serviciile au atins în 2013 nivelul din 2008, anîn care se arunca cu bani în stânga şi în dreapta? Cheltuielile bugetului general consolidat cu bunuri şi servicii au atins în 2013 nivelul de 6,2% din PIB (38,6 mld. lei) – sărind de pragul de 6% din PIB pe care nu-l mai atinseseră dinainte de criză. Astfel, aceste cheltuieli ale statului s-au apropiat de cele din 2008, când au însemnat 6,5% din PIB (33,2 mld.). Doar minciună şi triumfalism în cifrele vehiculate de presa aservită! Mai grav este că aceste cifre sunt transmise și publicațiilor internaționale.

România nu va prospera decât prin introducerea disciplinei financiare. Astăzi, România este o ţară în faliment care trăieşte pe datorie.

Economia extractivă

România se află sub dictatura marilor corporaţii fără patrie. Străinii exploatează ţara cu ajutorul vasalilor autohtoni (nu-i pot numi români, pentru că nu dau dovadă de românism).

Întrebarea este în cât timp va rămâne România fără resurse. Când nota de plată pentru extragerea lor va fi prea mare, atunci mina de aur care este astăzi România va fi închisă şi abandonată. Şi atunci românii vor realiza ce au pierdut. „Celui care a pierdut totul îi mai rămâne patria“, spunea Jean Jaurès. Suntem exact în acest punct. Dacă ne deşteptăm şi înţelegem cu adevărat chemarea din Imnul Naţional, mai avem şanse, chiar mari, de revigorare.

*

Pe plan economic, este nevoie de măsuri pentru a pune în valoare avantajele competitive reale de care mai dispune România, prin consolidarea capitalului naţional, întărirea regimului proprietăţii, încurajarea iniţiativei antreprenoriale, identificarea unor noi resurse de dezvoltare, inclusiv prin parteneriate public-privat, sprijinirea formulelor asociative „la firul ierbii“ pentru crearea de locuri de muncă stabile şi bine remunerate şi îmbunătăţirea calităţii vieţii. Aceasta înseamnă o economie civică, moleculară, care ţine cont de faptul că prosperitatea unei naţiuni depinde de prosperitatea fiecărui individ în parte. Cu alte cuvinte, nu am nevoie de 5 moguli în agricultură, ci de 500.000 de ţărani viguroşi care să dezvolte o ţară întreagă. Nu am nevoie de o economie extractivă cum este acum, în care doar se vând resursele naturale şi activele existente. Dacă îţi vinzi tot ce ai în casă, unde ajungi, cum mai trăieşti? Este nevoie să produci, deci întrebarea care ar trebui pusă fiecărui român este: ce ştii să faci?

Un proiect minier sănătos nu înseamnă să vindem resursele pe nimic, ci să folosim resursele noi înşine – asta înseamnă proiect valabil. Prin noi înşine!

Mina de la Roşia Montană se poate deschide şi exploata numai de către România, apelând la tehnologia clasică şi prietenoasă cu mediul, dând de lucru la toată lumea printr-o investiţie de numai 100 de milioane de Euro. Dar se vrea aşa ceva?

S-a vorbit mult despre reforma statului, a clasei politice. După 25 de ani, există impresia că se urmăreşte doar o redistribuire a puterii şi dobândirea de avantaje pentru cei care o deţin. Acum, mai mult ca oricând, este nevoie de un dialog real, de conciliere naţională. Dar aceasta înseamnă respect şi voinţa sinceră de a ajunge la un consens rezonabil. Solidaritatea nu se clădeşte la ordin, ci din convingerea că soluţiile propuse sunt bune pentru ţară şi pentru oamenii ei.

Criza ca oportunitate: schimbarea paradigmei

Criza actuală nu este o simplă criză de creştere, după a cărei depăşire ne vom putea întoarce, uşuraţi, la vechile obiceiuri.

Criza actuală este una de sistem, marcând sfârşitul unui model de economie şi de societate: capitalismul neoliberal bazat pe practici monopoliste şi financiar-speculative, sprijinit de o cultură a excesului şi hiperindividualismului. Este un model inaugurat în anii ’80 de Margaret Thatcher în Marea Britanie şi de Ronald Reagan în Statele Unite.

Criza actuală marchează un moment de cotitură, împărţind istoria în perioada dinaintea ei şi cea de după ea.

Tentaţia de a minimaliza importanţa crizei şi de a nega nevoia unei schimbări de paradigmă economică şi culturală există şi este de înţeles. Oamenii politici gândesc şi acţionează, cel mai adesea, în termeni de administrare curentă, între limitele temporale ale unui mandat. Principala (dacă nu cumva chiar singura) lor preocupare este, acum, ieşirea din criză.

Nu vom putea, însă, ieşi cu adevărat din criză decât după ce ne va fi clar modelul de economie şi, în plan mai larg, de societate a viitorului. Fără un model clar de dezvoltare sustenabilă nu vom ieşi cu adevărat din criză, pentru că vom reveni iar şi iar în mediul toxic care a declanşat-o.

În România, ordinea economică şi politică post-comunistă s-a construit amatoristic, în afara unei arhitecturi morale şi în lipsa unor standarde riguroase de competenţă. România a urmat un model de dezvoltare în mod clar nesustenabil. Au fost încălcate atât normele tradiţionale ale chibzuinţei româneşti, cât şi fundamentele economiei şi politicii dintr-un stat civilizat, dreptatea şi profesionalismul.

Pentru a contracara entropia resurselor economice şi sociale, epuizarea ultimelor rezerve de energie şi de optimism, pentru a opri distrugerea valorilor şi a tradiţiilor noastre sănătoase, se impun măsuri hotărâte.

Acum, când un sistem falimentar chiar a dat faliment, avem o şansă istorică să schimbăm paradigma.

Sintagma „schimbarea paradigmei“ implică:

– schimbarea radicală a termenilor în care au loc dezbaterile privitoare la economie în România;

– adoptarea unor practici economice şi sociale bazate pe dezvoltarea durabilă;

– strategii distributiste de diseminare a proprietăţii productive, cu rădăcini în gândirea economică a lui Ion Mihalache, Virgil Madgearu, G. K. Chesterton şi Hilaire Belloc, dar adaptate noii economii practicate deja în ţările occidentale avansate (SUA, Marea Britanie, Danemarca, Canada, cu precădere în regiunea Quebec etc.).

„A schimba paradigma“ mai implică o a treia cale între „capitalismul cleptocratic“ autohton şi „capitalismul dezastrelor”, de sorginte neoliberală.

Nu păşim în necunoscut, nici nu o luăm din nou pe drumul utopiei şi al experimentului; păşim pe calea sigură a competenţei şi a omeniei, a întrajutorării şi a reciprocităţii, cu un obiectiv clar în faţă: propăşirea ţării şi împlinirea omului ca persoană, în toate laturile vieţii sociale şi economice.

Economia României care va rezulta în urma schimbării de paradigmă va fi complet diferită de cea dinaintea crizei.

În mod cert, o tranziţie va avea loc. Ea poate fi relativ lină sau extrem de dură. Dacă vom elimina barierele care-i stau în cale, tranziţia va fi relativ uşoară. Dacă vom prefera să folosim toate resursele care ne stau la îndemână pentru a mai cârpi actualul sistem falimentar, nu va mai putea fi evitată o catastrofă.

*

La nivel european, se recunoaşte că toate modelele de până acum au erodat capitalul natural. Singura soluţie este dezvoltarea durabilă sau, mai corect spus,

sustenabilă, pentru că vorbim de obiective pe termen lung. Dezvoltarea nu trebuie să se facă prin epuizarea resurselor, ci la niveluri şi în ritmuri care să permită regenerarea acestora. Populaţia lumii creşte cu 1% pe an, dar capitalul natural scade cu 1% an. Două treimi din ecosistemele lumii sunt utilizate nesustenabil. Schimbările climatice exercită o presiune în plus. Trei miliarde de oameni trăiesc cu mai puţin de 2 USD / zi. 20% din ceea ce se produce pe planetă ajunge în buzunarele a doar 7% din populaţie.

Criza actuală este o criză de sistem, ea va continua mult timp de acum înainte, până la schimbarea profundă a paradigmei economice mondiale. Consumul de resurse este problema pe termen scurt şi lung a omenirii. Mare parte a ecosistemelor planetei sunt distruse. Unul din trei alimente pe care le avem pe masă se datorează contribuţiei albinelor. Dispariţia acestor mici vietăţi poate duce la stingerea vieţii. Polenizarea artificială se practică deja în China, prima ţară unde aceste insecte excepţionale aproape că au dispărut.

Pe acest fond se duce o luptă aprigă pentru ceea ce numim resurse strategice, adică apa şi hrana, dar şi energia verde. Or, România deţine, sau mai deţine încă, posibilităţi importante de utilizare a acestor resurse. Ştim ce urmează; întrebarea este dacă suntem pregătiţi să întâmpinăm acest val al schimbării. În politica românească post-decembristă lipseşte cu desăvârşire o viziune pe termen lung. Lipseşte harta viitorului. Dacă România ar înţelege ce şansă uriaşă are în plină criză, ar face un salt gigantic, nu doar pentru refacerea ei, ci şi pentru a ocupa o poziţie de lider imbatabil, cel puţin în zona balcanică. Am putea restaura dreptatea socială, apăra

suveranitatea ţării şi conserva tradiţiile neamului românesc. Să nu uităm că România nu este o ţară oarecare! Noi, românii, suntem mai mult decât un popor, suntem o civilizaţie!

Războiul nevăzut

Criza actuală oferă unei umanităţi îngenuncheate de atâtea rele prilejul de a medita asupra propriei supravieţuiri pe unica sa planetă. După ce a „îmblânzit" natura, omul este supus acum manipulărilor de tot felul, spre profitul celor care stau la cârma şi, mai ales, în spatele marilor corporaţii. Nu se poate fura fără a controla mintea victimei. Discutăm azi de un război dus la nivelul minţii. Este purtat de marile corporaţii şi de politica neoliberală, care au creat şi menţin în continuare criza. Lăcomia marii finanțe a produs actuala instabilitate economică şi socială. Marile corporaţii nu au nevoie de minţi libere, ci de roboţei care, motivaţi doar de cucerirea unei poziţii în ierarhie şi de avantajele unei vieţi luxoase, se înclină obedient la preceptele „politicilor corecte". Personal, sfidez corectitudinea politică de toate culorile.

Spre exemplu, Nestlé controlează peste 70% din apa îmbuteliată din lume, vândută sub nume precum Perrier, San Pellegrino, Vittel. Este o acţiune neoliberală şi postcolonială care atentează la un drept fundamental al omului – accesul primar la apă. Poate fi un drept uman transformat în marfă, cu etichetă şi preţ?!

Cea mai mare manipulare este înfăptuită de marile trusturi din industria alimentară şi farmaceutică, dar şi de sistemul tradiţional de educaţie, încremenit în

desuetudine. Alimentele sunt oferite spre cumpărare fără să se țină cont de efectul lor asupra sănătăţii iar, la rândul lui, sistemul de sănătate tratează fără să țină cont de alimente. Nutriţia este pe ultimul loc în preocupările omului modern, dar şi la facultăţile de medicină. Foarte puţini dintre noi cred că de aici se pot trage cele mai multe dintre bolile cunoscute, că există un sistem ascuns, bine pus la punct, pentru ca noi să ne cumpărăm boala şi apoi să credem că ne putem redobândi pseudosănătatea cumpărând iar medicamente sau proceduri costisitoare. Medicina a devenit echivalentă cu termenul de „medicament“, iar tratarea bolii a devenit o industrie.

În general, nu ne facem timp să citim nici eticheta alimentelor, nici prospectul medicamentelor. Dacă, însă, le citim, constatăm că foarte puține dintre substanţele constituente sunt naturale şi integrale. Restul sunt mai degrabă sintetizate în laboratorul de chimie. Aflată în ghearele Big Pharma şi ale industriei producătoare de aparatură medicală, medicina modernă ne dictează cum să ne reparăm, nu cum să ne vindecăm. Cum să tratăm boala, nu cum să o prevenim. Medicina preventivă şi politicile publice cu măsuri de promovare a sănătății nu sunt o prioritate pentru guverne şi, cu atât mai puțin, pentru corporații. Or, intervenţiile medicale sunt necesare şi binevenite în caz de accidente sau în situaţii de urgență similare – ele însă ar trebui să rămână aşa cum arată şi numele lor: soluţii extraordinare.

În România, cetăţeanul este stăpânit prin frică şi foame. Ne este frică pentru că nu mai avem credinţă adevărată. Când ne rugăm şi cerem ca Dumnezeu să ne „dea“ miracole confundăm credinţa cu magia. Fără muncă asiduă şi jertfă nu-ţi poţi lua zborul către orizontul Demni-

tăţii! Pasărea născută în colivie crede că a zbura este o boală! De acest fapt s-a profitat după ’89 şi aşa s-a perpetuat mentalitatea că, atât timp cât ai ce consuma, e bine. Burta plină stă mai presus de libertate!

Acum, în România se trăieşte sub imperiul fricii. Când nu rămâi ferm în credinţa sfântă în Hristos se naşte un gol prin care pătrunde groaza de moarte. Şi atunci omul devine „resursă umană“, un individ manipulat, fabricat prin înrobirea minţii. Alimentele procesate industrial conţin substanţe care acţionează subtil asupra sistemului nervos, imitând efectul drogurilor. Omul care mănâncă produse concentrate artificial devine dependent: în căutarea plăcerii, mănâncă tot timpul fără să se hrănească. Mintea, sufletul şi inima îi devin captive. Mintea trebuie să fie însă liberă, critică şi independentă, iar inima să bată în ritmul dragostei pentru aproapele nostru.

Sistemul educaţional de stat contribuie şi el din plin la încătuşarea minţii şi a spiritului. După ce sunt şcoliţi conform prejudecăţilor cultivate de adulţi, denumite eufemistic programe naţionale, elevii devin de-a dreptul incapabili să gândească sau să acţioneze în alt mod decât cel impus de formatorii lor…

În aceşti 25 de ani, am văzut în România doar promovarea malignă a incompetenţei. O perioadă în care sufletul românesc a fost trecut prin sabie.

Se impune urgent reprofesionalizarea României şi restabilirea valorilor morale ireproşabile, de care, în istoria sa, poporul nostru a făcut dovadă prin fapte.

*

Marile corporaţii conduc lumea, ascund realitatea şi subminează viitorul, făcând să nu mai existe lideri politici decât în puţine ţări de pe glob. Iar lumea însăşi este dominată de lăcomie şi trufie şi nu este în stare să recunoască adevărul. Şi lumea va mai avea de suferit până la refacerea ei totală. Acum, fiecare al patrulea om spune „mi-e frică“ şi fiecare al patrulea om, „mi-e foame“. Primul provine din pătura mijlocie, iar celălalt din cea de jos. Imaginea noului mileniu este execrabilă. Iar lumea arată aşa cum este şi mintea noastră.

Exploatarea omului de către om s-a transformat în manipularea omului de către om. Totul se face doar spre profitul acţionarilor care nu figurează în nici un registru. Petrolul este astăzi scump şi se ştie că doar energia verde poate să fie şansa omenirii în viitor. În ciuda acestui fapt, subvenţiile pentru petrol sunt de 400 de miliarde pe an, iar cele pentru energia verde de 60 de miliarde pe an.

*

Poporul român nu înghite lăcomia şi hoţia. Suntem urmaşii marelui rege Decebal şi ai eroului istoriei noastre, Mihai Viteazul, un sfânt al neamului. Oculta vânzatorilor de ţară va apune, pentru că se vor sfâşia între ei. România profundă există, iar fluviul credinţei strămoşeşti curge liniştit şi este aducător de speranţă şi îndârjire în lupta pentru apărarea gliei străbune.

Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială şi Organizaţia Mondială a Comerţului sunt doar instituţii care deservesc pe acţionarii lor, angajând personal în cea mai mare parte ticăloşit, care răspunde orbeşte unei singure comenzi: îndatorează ţările slabe şi apoi cumpără

totul pe nimic! Problema resurselor este tema principală pe termen scurt, mediu şi lung a omenirii. Dacă eşti slab, eşti cumpărat pe nimic, iar clasa politică românească a vândut ţara pe mărgele de plastic. Nimeni nu te poate umili în lumea asta fără minimul tău accept!

*

Întrebarea este de fapt, într-o asemenea penurie de resurse, ce răspuns se va da? Răspunsul este: fiecare îşi va juca securitatea naţională.

Asta se şi face, de fapt, în acest moment, în cancelariile lumii. Fiecare chiar îşi joacă securitatea naţională! De ce? Pentru că se ştie că nu mai sunt resurse şi se ştie că în zona anului 2020, în toate ţările va fi o criză teribilă de hrană şi de apă. Teribilă! De fapt, asta va fi marea criză a lumii.

*

Toate lucrurile ne sunt permise, numai că nu toate ne sunt şi de folos. Ştim asta de la Sfântul Apostol Pavel. Tot ceea ce facem trece prin conştiinţa noastră, făcându-ne responsabili. Dacă simţurile o iau razna, cădem în patimă, în lăcomie. Când ţi-e sete, nu iei însă toată fântâna ca să o bei, umpli o galeată – şi nici găleata nu o bei toată, iei o cană şi bei doar o cană de apă. Nu e permis să fii atât de lacom încât să seci fântâna pentru că ţi-a fost ţie sete! Întreaga lume este presată de lăcomie – de ce să fim şi noi?

Dacă acum, cand vorbim noi, s-ar opri toată producţia de textile, de îmbrăcăminte, vă asigur că următoarele trei generaţii vor avea cu ce se îmbrăca. Fără să se mai

producă nimic, nimic! Aici s-a ajuns cu lăcomia şi cu risipa...

Cel mai important lucru este responsabilitatea, responsabilitatea noastră, a tuturor.

Supremaţia politicului

În România de azi nu există lideri, există doar deţinători de putere. Aceşti deţinători de putere nu folosesc puterea pentru ţară, ci exclusiv pentru grupurile mafiote din care fac parte, adică pentru partidele politice. Noi ne-am pierdut comuniunea iubirii şi, în mod egal, verticalitatea. Supremaţia politicului în România este un semn al pierderii orientării creştine. Omul a pierdut nădejdea mântuirii, iar politica rămâne singura armă de apărare. A avut loc o corupere a conştiinţei – iar asta este cel mai grav. Dar neamul rămâne credincios idealurilor nobile strămoşeşti, va renaşte din această cenuşă a lăcomiei, în care se zbate azi şi care i-a sugrumat viaţa.

*

Suveranitatea politicului este exagerată în această ţară şi a dus la pierderea orientării creştine. Omul şi-a pierdut nădejdea în mântuire şi vede în politică singura cale de mântuire socială. Este greşit! Nu-ţi face semnul crucii înainte de a şti că poţi să duci povara ei pe umerii tăi!

Politicul şi gândirea în perspectivă

Mediul politic românesc nu pare încă pasionat de gândirea în perspectivă. Din această cauză, apare percepţia că, pentru un politician, costul de a face ceva este mai mare decât acela de a nu face nimic.

Până la urmă, esenţial este să avem mai mult profesionalism în tot ce facem. Algoritmul este relativ simplu: pornind de la o viziune strategică asumată la nivel naţional, trecem la elaborarea unor politici publice coerente, iar de aici, la programe de lucru concrete, cu precizarea măsurilor şi resurselor necesare, care se concretizează în final în elaborarea şi implementarea proiectelor necesare, de ordinul miilor.

*

Dacă ai gândi strategic viitorul ţării nu ar trebui să mai ai şomaj deloc.

Pierderea verticalităţii

Ne-am uitat tradiţiile şi de unde am venit. Suntem vânduţi corporaţiilor, care vor doar să cheltuieşti, fără să înţelegi de ce. Au cumpărat conştiinţa omului cu 1 kg de făină şi de orez şi cu 1 litru de ulei. Oamenii nu mai au exemple tari de virtute şi atunci îşi iau lumea în cap. Nu există un proiect comun, ci doar planuri individuale. Fiecare pentru el. Pierderea verticalităţii vine din lipsa noastră de dragoste faţă de pământul nostru şi din neînţelegerea rostului neamului românesc.

Spre exemplu, SUA au transmis de curând că investitorii americani vor veni în România numai dacă se va semna un nou acord cu FMI şi va fi votată o legislaţie permisivă pentru exploatarea gazelor de şist. Cât tupeu trebuie să ai ca să faci o asemenea declaraţie? Şi câtă slugărnicie ca să o accepţi?

Dar „brazii se frâng, nu se îndoiesc", spunea un erou al neamului, Ion Gavrilă Ogoranu.

Eu zic că românii nu vor sta îndărătul gratiilor până ce bătrâneţea şi rutina vor pune stăpânire pe ei, iar vitejia va rămâne amintire şi dorinţă neîmplinită.

Pentru menţinerea verticalităţii, familia este fundamentală. Or, aici s-a săpat adânc, pentru distrugerea ei. Peste 2 milioane de români lucrează în afara ţării şi trimit bani acasă. Dar acasă au rămas familii distruse, divorţurile s-au înmulţit peste măsură, ca şi copiii abandonaţi şi oamenii bolnavi sufleteşte şi moraliceşte.

Educaţia mamei în duhul credinţei şi al dragostei de neam face mai mult decât instruirea armatei. Mamele noastre au fost printre cei mai puternici eroi ai ţării. Mamele creştine, mucenicii din închisori şi eroii de prin munţi au ţinut verticalitatea neamului. Eroii noştri martiri ar trebui canonizaţi, declaraţi sfinţi, începând cu Mihai Viteazu, Valeriu Gafencu şi Arsenie Boca. Apoi ar trebui oprite avorturile şi scoasă în afara legii manifestarea publică a homosexualităţii şi orice propagandă în favoarea ei. Sunt condiţii nenegociabile, dacă vrem să ne mai păstrăm verticalitatea ca oameni şi trăinicia ca neam.

Criza de încredere

Statul nu pune în practică ce spune el însuşi sau ce spune legea. Prin urmare, încrederea în instituţiile statului este zero. Dacă ai o lege, îţi mai trebuie una care să o pună în aplicare. Cum să ai încredere în cineva care te fură şi te umileşte permanent? În România, politicul stăpâneşte bine arta manipulării şi a dezinformării, pentru a se menţine la putere. Se schimbă doar politicienii, ei între ei, pentru că în spate au acelaşi scop necreştinesc şi anticreştin.

Iar efectele se văd nu doar în sărăcia şi umilinţa trăite de români în ţară, ci şi în afara ţării. De multă vreme, „român“ este în Occident un calificativ depreciativ şi nu denumirea unui neam demn de stimă.

Supremaţia politicului este în România un semn de pierdere a orientării creştine. Omul a pierdut nădejdea mântuirii, iar politica a devenit un fel de mântuire socială.

Compromisul în gândire şi vorbă, nepăsarea în faptă au deschis drum liber absurdului în societatea românească. Este dreapta răsplată a creştinilor care nu au putut să fie ori să rămână creştini. Dacă românul ar sta la rând să facă fapte bune aşa cum stă la rând la sfintele moaşte ar fi bine. Dar nu se întâmplă astfel!

Nu-ţi face semnul crucii înainte de a fi sigur că poţi purta povara ei pe umerii tăi!

Suveranitatea naţională

Suveranitatea României trebuie trăită constant de fiecare român în parte. Iar de interesul naţional al ţării

noastre trebuie să se ţină cont şi să fie respectat de orice ţară sau popor din lumea asta, aşa cum şi noi avem datoria morală să facem la fel.

Anticiparea ne stă la îndemână, aşa că înainte de orice vorbă sau acţiune subiectivă, trebuie gândit de o mie de ori dacă este în interesul naţional, adică al nostru al tuturor. În acest loc, al interesului naţional, trebuie să ne găsim în orice moment al vieţii, chiar dacă nu ne-am plăcut sau înţeles întotdeauna. Un conducător de ţară patriot şi înţelept nu este cel care pe timpul mandatului său duce bătălii permanente, şi acelea perdante, ci este cel care menţine pacea şi buna înţelegere, pentru ca ţara să se poată dezvolta şi să-şi întărească suveranitatea. Trăim într-o lume în care tema principală trebuie să fie o cooperare internaţională din ce în ce mai largă şi în care buna vecinătate trebuie cultivată şi întărită, ca semn de respect şi civilizaţie.

Din păcate, în ţara noastră lacheismul este la putere, iar politicienii şi pseudotehnocraţii de serviciu sunt mai neoconi decât neoconservatorii din SUA şi mai globalişti decât înşişi conducătorii multinaţionalelor. Economia reală nu poate fi însă manipulată cu vorbe, iar pentru politica internaţională unipolară bat deja clopotele. Vremea în care mintea va fi liberă, critică şi independentă se apropie, aşa cum este aproape şi vremea când România va fi ţara noastră, nu a altora, şi va fi un stat naţional unitar modern, respectat şi onorat, pentru ceea ce face, de toată lumea. Iar noi, poporul român, cel drept şi creştin ortodox, nu vom dansa după lălăiala oricărui lăutar, ci după glasul sufletului nostru, care de peste două mii de ani stă de veghe şi de strajă în apărarea şi spre lauda pământului pe care ni l-a dat Dumnezeu.

În relaţia noastră cu oricare construcţie supranaţională trebuie să fie mai presus de orice respectat interesul naţional. Naţionalistul român al secolului XXI trebuie să respingă orice proiect globalist unipolar care va încerca să-şi exporte ideologia şi să controleze resursele globale, în timp ce ignoră sau distruge de-a binelea diferenţele culturale şi naţionale. Nici o entitate naţională sau supranaţională nu are voie să predice ce este bun sau rău, să stârnească prin intrigi şi operaţiuni secrete ura între comunităţi diferite etnic sau cultural ori să folosească forţa militară, economică şi mediatică pentru a-şi promova interesele egoiste.

Renaşterea speranţei şi a încrederii

România va ocupa, sunt sigur, locul care i se cuvine, de factor care contează în politica lumii. Noi, ca popor, trebuie să fim uniţi „în cuget şi simţiri“, să ne dorim libertatea de acţiune, care nu exclude să ne avem bine cu toată lumea. Trebuie să ştim însă ce vrem: unde dorim să ajungem şi ce mijloace avem pentru a atinge scopurile pe care ni le-am propus. Aceasta este o decizie fermă, politică şi profesională.

Prădătorii care au condus ţara ignoră viitorul şi nu ne pregătesc pentru el. Pe ei nu-i interesează decât prezentul, să poată fura acum, când mintea este încă înrobită. Cei ce conduc România sunt făcuți, nu născuți. Ei sunt omul nou, creat înainte de ’89. Sunt niște mutanți, o altă specie!

Asistăm la o disoluţie totală a ţării. Iar intelectualii păstrează o tăcere complice. Rar găseşti un intelectual

integru. Mare parte dintre cetăţenii României pot fi comparaţi cu robii care servesc unui sistem mafiot.

Politicienii, ca şi intelectualii, caută „să vorbească frumos“ ca să nu deranjeze, toţi vor să fie politic corecţi. Oameni buni, nu mai priviţi la culoarea cenuşie ca la un simbol al cumințeniei, este timpul să ne trezim! Totul s-a transformat într-un imens crematoriu unde sunt incinerate libertatea şi viitorul neamului românesc. Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

*

Nădejdea să ne fie ancora în viaţă!

A fi descendent dintr-un popor de eroi şi de martiri nu poate decât să dea încredere în viitor. Sunt oameni pregătiţi în această ţară să facă istorie şi nu spectacol ieftin. Noi nu suntem urmaşii Romei, dar suntem urmaşii lui Decebal şi ai lui Mihai Viteazu, şi ai lui Ştefan cel Sfânt, şi ai martirilor Brâncoveni.

Cum vrem să fim cunoscuţi în istoria lumii? Ca un popor letargic sau ca o naţie de viteji şi oameni drepţi? Depinde de noi şi de atitudinea noastră, de grija faţă de aproapele nostru. La ora actuală, în ţară este un soi de văicăreală cronicizată. Trebuie făcută diferenţa între văicăreală şi atitudine. Toţi se văicăresc că nu au bani, se plâng de ticăloşia clasei politice, dar nu ies în stradă, unindu-se pentru schimbare. Prostiei şi aroganţei celor care conduc pentru simplul fapt că sunt membri de partid trebuie să li se pună, hotărât, opreliște. Nu puneţi, ne îndeamnă Mântuitorul, petic de postav nou la haina veche, pentru că se rupe, şi nici vin nou în burduf vechi,

pentru că se crapă. Schimbarea, ca să fie efectivă, trebuie să fie totală.

Virtuţile poporului român, ale celor care formează talpa ţării, sunt mult mai înalte şi, în acelaşi timp, cu adevărat patriotice şi naţionale în comparaţie cu cele ale clasei politice conducătoare. Iar conştiinţa poporului român nu suportă politica publică a trădării şi înrobirii. Să luăm aminte, vremea refacerii se apropie!

Speranţa este mare numai pentru cel ce are credinţa mare. Chiar dacă hoţii şi impostorii par astăzi de neînvins, greu de înlăturat, chiar dacă par că sporesc zilnic în putere, chiar dacă avem impresia că a dispărut credinţa, viitorul României va fi demn şi luminos, pentru că pe dedesubtul viiturii rău mirositoare de acum curge fluviul credinţei strămoşeşti în Hristos cel Viu şi Biruitor. Trebuie doar să îndrăznim!

Libertatea minţii, libertatea persoanei

Competiţia minţilor din Occident a fost transformată în România într-o cursă nebună după profit. Societatea s-a transformat într-una de consum, supusă unei manipulări masive. S-a înlocuit ştiinţa cu miturile şi s-a pledat pentru libertate fără responsabilitate, spre a acoperi fraudele. Sub toga câtorva profeţi din ţară se ascund frauda şi manipularea cea mare.

România nu este o ţară liberă atâta timp cât presa, în cea mai mare parte, este dirijată. Mulţi şi-au vândut, pentru 30 de arginţi, şi sufletul, şi ţara.

Dacă vrei să-i înveţi pe oameni să fie liberi, învaţă-i o meserie. Or, în România nu mai sunt meseriaşi, sunt doar afacerişti.

Nevoia faptelor

Cel mai important lucru nu sunt vorbele, sunt faptele; nu sunt valorile, sunt tot faptele şi precizia matematică cu care poţi să pui în aplicare ceea ce spui, să transpui planurile în fapte.

*

În trecutul nostru au fost oameni care au ştiut să sufere şi chiar să moară pentru ideile lor şi pentru ţară. Trebuie să facem şi noi la fel! Să înţelegem o dată pentru totdeauna că dacă aşteptăm cu mâinile încrucişate să facă altcineva ceea ce e de făcut, să pună umărul mereu altcineva decât noi, nu se va întâmpla niciodată nimic. Să facem noi ceea ce ne priveşte pe noi: pentru noi, prin noi înşine. Acesta este mesajul meu! Construcţia unei ţări începe cu ceea ce ştiu să facă tinerii, cu lucruri pe care astăzi foarte puţini le mai fac – şi mă refer la cultura şi la civilizaţia românească din zona tradiţională, rurală şi agrară. Concret, trebuie reconstruită gospodăria ţărănească – nu bio, bio este un termen inventat de experţii în manipulare, ci gospodăria ţărănească tradiţională românească. Cu ea se poate cuceri lumea.

Atuurile României

România este o ţară prea bogată, cu un pământ prea fertil ca să fie păstrată fără luptă!

Ştiinţific, din 9 regiuni biogeografice, România deţine 5, având cea mai importantă ecoregiune la nivel global. Mai mult de jumătate din Carpaţi, cei mai sălbatici ca natură, sunt în ţara noastră. Peste jumătate din carnivorele mari sunt în România. Avem apoi Delta Dunării, zonele umede şi pădurile – un tezaur.

Capitalul gigantic al României este dat de resursele naturale. Şi în special de baza genetică pură pe care o are, fiind printre foarte puţinele ţări din Europa care mai deţin aşa ceva. Dacă numesc doar cele 220.000 de ha de pădure, apoi cernoziomul ciocolatiu, cel mai productiv dintre toate tipurile de sol, se poate vedea capacitatea sigură de a dezvolta durabil ţara. Nu poţi avea dezvoltare durabilă fără fundamentul dat de resursele naturale pure.

Sub acest aspect, România se înscrie în zona marilor negociatori, fiind un potenţial multiplicator genetic pentru ţările care au doar resurse financiare, dar nu şi pe cele naturale. Sau au pădure, dar nu au codru. Lumea occidentală este disperată să aibă hrană şi apă de foarte bună calitate pentru cetăţenii ei. Doar astfel îşi asigură continuitatea ca neam. Toţi sunt conştienţi de pericolul alimentaţiei industriale, plină de E-uri şi aducătoare de boli pe care medicina actuală nu le poate trata.

*

Cauzele dezastrului actual fiind atât economice, cât şi culturale, soluţiile trebuie să fie şi ele, deopotrivă, economice şi culturale.

*

Să alegem speranţa în locul fricii şi unitatea în locul conflictului şi discordiei! Să punem capăt intereselor mărunte şi miturilor care ne-au sugrumat viaţa! Să avem un proiect mare propus naţiunii! Să aducem ţara la nivelul unei chemări! Asta trebuie făcut! Să-i facem pe români mândri de istoria neamului lor şi de veşnicia lui! Iar asta se poate!

Putem să ne propunem țeluri ambițioase, pentru că avem cu ce şi avem cu cine să le ducem la îndeplinire. Trebuie să convenim asupra unui set de priorități realiste şi să lucrăm intens pentru atingerea lor. Mai presus de orice, trebuie să punem la lucru competențele pe care le avem. Mai mult ca oricând, se impune un consens național, în jurul unei viziuni strategice cu un înalt grad de concretețe. Solidaritatea nu se clădește la ordin, ci pe baza înțelegerii împărtăşite că soluțiile propuse sunt bune pentru țară şi pentru oamenii ei. De fapt, aceasta este esența interesului național şi aici trebuie să ne regăsim, chiar dacă nu ne-am înţeles întotdeauna.

*

Nu sistemul politic este puternic, ci noi suntem slabi, dacă am acceptat să fim conduşi de incompetenţi şi trădători. Vinovaţii nu trebuie să fie neapărat închişi, ci să li se confişte averea pe care au făcut-o pe spatele şi munca poporului român. Întrebarea este ce vom face în viitor. În primul rând, cei care au furat ţara, să părăsească puterea! Ce ne stă la îndemână este să-i punem să returneze tot ce au furat de la poporul român. Mai departe, Dumnezeu ştie mai bine ce-i de făcut cu ei.

*

Putem schimba radical situaţia şi percepţia lumii despre noi, dacă afişăm clar un proiect de ţară unic prin amploare şi importanţă la nivel mondial. Măreţia nu este un dat, ci se câştigă prin luptă. Cu atât mai mult atunci când ştim că, în zona anului 2020, va veni cea mai mare criză a omenirii – anume, criza de hrană şi apă. Prin urmare, să ne pregătim pentru asta şi să devenim cel mai mare exportator de hrană sănătoasă din Europa, nu înainte de a oferi siguranţă alimentară poporului român. Apoi să ne uităm la energie: să-i transformăm pe români în proprietari şi producători de energie. Să răspândim toată proprietatea productivă în aşa fel încât bunăstarea să fie prezentă în orice ungher al ţării. Iar pe plan internaţional, să devenim un furnizor indispensabil. Ştiţi ce spunea Mircea Vulcănescu? Că tăria spirituală a unui neam se măsoară după gradul în care e în stare să le impună altora perspectiva lui asupra existenţei şi că, dacă îl face pe străin să încline spre modul lui de a lua atitudine, aceasta este o cucerire spirituală. Asta poate face România în următoarea etapă – şi poate de aceea trecem prin suferinţă într-un asemenea grad.

*

Hrană, apă, energie este proiectul meu de ţară. Să depistezi şi să acoperi o nişă unică, în Europa cel puţin, dacă nu cumva chiar în lume. Totul gândit interdisciplinar, pe baza conceptului de dezvoltare durabilă. Micul producător şi gospodăria ţărănească tradiţională vor fi motorul economic şi vor aduce prosperitatea. Iar icoana vie a neamului, satul românesc, va salva ţara. Eu

mă înclin în faţa ţăranului român şi îi mulţumesc că există, pentru că ţine aprinsă flacăra credinţei şi a speranţei. Iar prin el se va reface o Europă întreagă. Producţia agricolă şi bogăţia spirituală a gospodăriei ţărăneşti constituie cea mai mare avere a statului român.

*

Ce mijloace am pentru atingerea proiectului de ţară? Am cinci mijloace:

1. În primul rând, am solul. Cei 25 de cm de sol, de pământ care se numeşte sol. Şi care este unul dintre cele mai bogate din Europa. Orice sămânţă aş pune în orice sol din lumea asta, nu creşte roşia aşa cum creşte în România. Germania n-o să aibă niciodată roşia românească! Şi cu toate acestea, peste 80% din produsele alimentare din această ţară vin din import. Roşiile, fără gust, vin din Turcia sau din Spania – şi alte produse la fel.

2. După aceea am Marea Neagră. Între portul Constanţa şi aeroportul Otopeni, eu aş alege fără să stau prea mult pe gânduri portul Constanţa, care are o importanţă mult mai mare, pentru că face legătura şi cu Mediterana, şi cu Caspica. Deci portul Constanţa este esenţial. Atâta timp cât, în portul Constanţa, danele sunt goale, doar câteva nave care transportă fier vechi şi lemn, sub formă de buştean, suntem condamnaţi la sărăcie.

3. Apoi am apele termale. Pentru vârsta a treia, această ţară este un paradis! Şi câte am putea face! Vârsta a treia din orice ţară a Europei ar putea găsi în România locul de linişte şi de tratament la care jinduieşte.

4. O piesă esenţială: România poate să fie un multiplicator genetic. Ce înseamnă asta? Înseamnă că în

Germania, pădurea este pădure, iar în România este codru. Avem 220.000 de hectare de pădure încă virgină. Este mai mult decât poate să coste aşa ceva în aur, mult mai mult! Gena aceasta autentică poate să fie exploatată în urma unor negocieri uriaşe, nici măcar nu are un preţ ceea ce se poate obţine cu o genă de pădure autentică şi care poate să fie multiplicată.

5. Şi un ultim aspect, o ultimă idee, care poate părea caraghioasă: industria calului. Ştiţi că la fiecare 5 minute, în această lume este o cursă de cai? Este, de fapt, cel mai bănos sport, peste tot în această lume. România poate împuşca doi iepuri dintr-un foc: o dată, pentru că are cea mai mare capacitate de a îngriji acest nobil animal, în condiţiile geomorfologice pe care le are, şi în al doilea rând, pentru că îngrijirea unui cal presupune 12 meserii: de la fierar la pielar şi tâmplar şi altele asemenea. Or, ideea esenţială este cum să faci ca această ţară să aibă şomaj zero. Şi se poate face lucrul acesta!

Strategia de dezvoltare a României

În primul rând, trebuie să gândeşti Adevărul, să spui Adevărul şi să iubeşti Adevărul. Civilizaţia este fructul muncii şi efortului, al cunoştinţelor şi învăţării. Decadenţa se instalează atunci când ele încetează să devină virtuţi.

Cheia succesului în dezvoltarea ţării stă în dragoste, unire, întărirea familiei şi micul producător. Restul sunt detalii.

Insist pe rolul familiei în societatea de azi. Vigoarea tineretului se trage din rădăcinile familiale. Dacă familia

este sănătoasă, creştină şi unită, atunci şi societatea va fi la fel.

Strategia ţării se poartă în inimă şi are câteva puncte, care încap pe o pagină:

1. Întărirea legislativă şi constituţională a statului. Legi administrate eficient de funcţionari în a căror autoritate populaţia să aibă încredere.

2. Lansarea cercetării şi dezvoltării, cu implicarea universităţilor.

3. Politici monetare şi fiscale ferme. Nivelul taxelor să fie scăzut. Păstrarea monedei naţionale este un mare atu, care nu trebuie neglijat. Şi sub nici o formă nu trebuie aderat la moneda euro.

4. Dezvoltarea căilor de transport. O ţară curată şi îngrijită.

5. O politică externă regională şi globală de promovare a concilierii.

6. Transformarea unui handicap în avantaj de nişă economică: agricultura românească – cu scopul final de a asigura independenţa alimentară a ţării. Protecţia pădurilor şi conservarea mediului. Dezvoltarea durabilă – concept naţional.

7. Securitatea persoanei: strategia de sănătate bazată pe prevenţie, hrană sănătoasă, educaţie prin mişcare, politică demografică stabilă.

*

România deţine azi Strategia Naţională pentru Dezvoltare Durabilă (SNDD), document elaborat conform cerinţelor UE şi prezentat oficial în 2008. Nu s-a pus în practică nici o propoziţie din acest document

realizat pe parcursul unui an, completat şi îmbunătăţit prin dezbatere publică, însuşit şi aprobat oficial de guvernul de la acea vreme. SNDD este un pas spre civilizaţie, este strategia interesului comun, care ar trebui să primeze asupra confruntărilor politice şi momentelor electorale.

SNDD stabileşte cadrul de manifestare a ambiţiei de dezvoltare, care nu poate fi programată şi garantată decât pe termen lung şi numai dacă structura şi funcţionalitatea sistemului socio-economic sunt dimensionate şi adaptate continuu la configuraţia şi capacitatea de suport a capitalului natural accesibil. Pe aceasta ne fundamentăm obiectivele, care sunt şi trebuie să fie integratoare. Ideea dezvoltării durabile este incompatibilă cu ceea ce s-a întâmplat în România în ultimii aproape 25 de ani. Este o incompatibilitate sistemică. Asistăm doar la acţiuni post-factum, menite să repare deficienţele constatate, fără a fi bazate pe previziuni care să le modeleze şi preîntâmpine. Dificultăţile în elaborarea documentului nu au constat în introducerea de idei noi, ci în efortul de a scăpa de cele vechi.

Un ultim aspect esenţial este politica demografică, neglijată total de toate forţele politice din ţară: România se află într-un declin demografic prelungit, cu deteriorarea structurii pe vârste a populaţiei, scăderea natalităţii şi accentuarea procesului de îmbătrânire. Recensământul din 2011 este foarte discutabil ca date şi organizare, dar chiar şi aşa, cifrele sunt grăitoare. Pierderea demografică a însumat, între 1990 şi 2014, peste 3 milioane de oameni.

Profesionalizarea conducerii

Conducerea unei ţări necesită pricepere, nu doctrine. Necesită pragmatism, necesită eficienţă, necesită reţea de proiecte şi programe, necesită să înţelegi că nu contează şi nu trebuie pus accentul pe loialitatea de partid, cât pe loialitatea faţă de ţară. Şi atunci vei înţelege că nu poţi să laşi ţara pe mâna unor creditori, ba să mai fie şi administrată de ei, pentru că independenţa trece prin capacitatea de a te finanţa singur.

Vitalitatea unui popor, tăria lui vin din puterea sa de creaţie. Pentru asta, e nevoie de un sistem financiar care să ne aparţină, de o politică monetară care să răspundă nevoilor specifice ale ţării, de o politică fiscală care să fie dictată de circumstanţe proprii.

Iar întreprinderile de stat, ca resurse naturale, trebuie să le guvernezi corect şi să le gospodăreşti cu chibzuinţă, pentru că ele sunt singurele pârghii de suveranitate economică şi politică a ţării. Avem o datorie morală şi fiduciară să le apărăm.

Câştigăm şi vom câştiga stând alături de Europa prin programe mari, prin proiecte îndrăzneţe şi prin competitivitate, aceasta rămânând, pentru mine, problema de fond a acestei ţări, care nu înţelege ce înseamnă termen lung şi metodă. Să gândeşti soluţii bazate pe raţionalitate economică şi suportabilitate socială. Să deţii excelenţa profesională şi ţinuta morală exemplară, prin oamenii care conduc naţiunea.

Din păcate, se gândeşte mic în această ţară şi se acţioneaza şi mai mic.

*

Cu toată situaţia jenantă din politica românească, susţin ferm că nu există nici o fatalitate atunci când suntem animaţi de un ideal comun, atunci când ştim unde mergem şi atunci când, uitându-ne la geografia ţării, cu luciditatea de a privi viitorul, ne fructificăm şansele mari pe care le avem: hrana, apa şi energia. Capitalul natural bun şi poziţia geografică strategică la graniţa cu Asia. Încrederea în tineri, motivaţi de istoria noastră, şi investiţia în om, care să fructifice genialitatea românească, acestea sunt căile de progres. Excelenţa şi competenţa nu depind de mărimea ţării, ci de sistemul ei de educaţie.

Îmi stabilesc lista de bază a priorităţilor prin teme mari: conciliere, mari stimuli ai civilizaţiei sec XXI: educaţia şi ştiinţa, buna vecinătate. Şi îmi pun la punct un plan: Stategia Dezvoltării Durabile, apoi zeci de politici, sute de programe naţionale şi mii de proiecte. Sigur, trebuie să am un Guvern de înaltă capacitate profesională. Nu doctrine, ci reţele de programe şi proiecte. Pragmatism şi profesionalism autentic, în care competenţa este răsplătită, ca şi loialitatea faţă de ţară şi nu faţă de partid.

Vitalitatea unui popor, credinţa în viitorul şi tăria lui rezidă în capacitatea sa de creaţie. Pentru aceasta, avem nevoie de o economie puternică, de un sistem financiar care să ne aparţină, de politici monetare şi fiscale care să răspundă nevoilor specifice ale ţării, de o structură solidă a învăţământului, sănătăţii şi serviciilor sociale. Resursele naturale şi umane trebuie să fie administrate corect şi gospodărite cu chibzuinţă, pentru că ele sunt singurele pârghii de suveranitate economică şi politică a ţării. Avem datoria morală şi politică să le apărăm.

Câştigăm şi vom câştiga acţionând în cadrul UE, alături de aliaţii şi partenerii noştri, prin programe şi

proiecte mari şi prin sporirea constantă a competitivităţii. Trebuie să ieşim din capcana oportunismului pe termen scurt, fără orizont, şi să dobândim o înţelegere profundă a avantajelor modului de a gândi pe termen lung şi de a ne apleca mai mult spre metodă. Avem nevoie de soluţii bazate pe raţionalitate economică şi suportabilitate socială. Este nevoie să veghem ca excelenţa profesională şi ţinuta morală exemplară să fie însuşirile de bază ale oamenilor care conduc naţiunea.

Cheia succesului: micul producător

A te baza pe micul producător înseamnă să contracarezi asediul corporaţiilor, care îţi dictează ce să mănânci, ce să bei, cu ce să te îmbraci, ba chiar şi cum să gândeşti. Mai înseamnă şi să-ţi organizezi singur propria producţie. Te salvezi tu, ca ţară, şi îi mai ajuţi şi pe alţii care vor să o facă, dar nu mai au cum. Micul producător contribuie la însănătoşirea României. Datorită lui vom rezolva în cea mai mare parte problema şomajului. Toată lumea va avea ceva de făcut. Dacă ştii să faci ceva cu mâna ta nu depinzi de nimeni, eşti autonom. Acum, românii bat drumurile Occidentului, slugărind prin străini, în loc să muncească şi să prospere în ţara lor. Trebuie doar să promovăm micul întreprinzător, breslele şi meseriile larg răspândite, ajutate de o industrie performantă şi nepoluantă. Acţiuni precise, nu bătut apa în piuă pe marginea unor generalităţi.

Micul producător ne oferă, prin urmare, definiţia succesului.

Nevoia unităţii

Regăsirea încrederii, pentru că este, din punctul meu de vedere, o criză uriaşă de încredere în această ţară, nu se poate face decât prin unitatea naţiunii – trebuie să ne regăsim, indiferent dacă nu ne-am înţeles ori dacă nu ne înţelegem chiar de fiecare dată.

Actuala clasă politică ar trebui să priceapă că interesul naţional nu este dependent de rezultatul unor alegeri electorale, ci de modul în care reuşeşti să ai aceeaşi gândire, comună, pe termen lung, privind propăşirea ţării.

Statul şi cetăţenii

În 25 de ani, românilor li s-a dat pâine şi circ (mai mult circ decât pâine) de către o clasă politică jalnică, fără credinţă şi fără dragoste de ţară. De un sfert de secol, clasa politică românească s-a preocupat exclusiv de propria îmbogăţire, a promovat şi apărat doar interese de grup, nu interesele ţării. A fost o manipulare masivă care a deviat atenţia de la adevarata fraudă: vânzarea pământului ţării şi a resurselor ei primare şi transformarea românului într-o resursă umană. Omul s-a transformat în individ, societatea s-a dezumanizat. Sufletul românesc a fost mutilat – cinstea, bunătatea şi simplitatea au ajuns motiv de batojocură, în timp ce agresivitatea, vulgaritatea şi prostia sunt nota dominantă. Succesul este măsurat doar în maşina şi vila luxoasă deţinute. Nu mai contează ce ştii să faci şi cât pământ poţi să lucrezi, aşa cum învăţasem de la Ion al lui Rebreanu. Acest personaj a existat aievea şi încă mai există, el trebuie doar adus la lumină!

Foarte grav este că în spatele circului mediatic, poporul român este cel mai bolnav din Europa, că se nasc din ce în ce mai puţini copii, că demografic suntem în cădere liberă, că nu mai există dragoste de ţară şi că România e vândută pe nimic şi distrusă de nişte inconştienţi.

*

Statul, fiind luat ostatic de grupările mafiote, nu se mai interesează de binele public decât prin măsuri populiste, iar cetăţenii se mulţumesc, marea majoritate, cu pâine şi circ, dar şi cu portiţele, special lăsate pentru economia neagră şi gri care, practic, ţin ţara să nu se prăbuşească.

Pentru Legea lui Dumnezeu nu ne luptăm, dar pentru un trai uşor şi salarii grase o facem! Un popor care pretinde că 87% dintre fiii lui sunt creştini ortodocşi! Unde este datoria noastră de a fi străjerii neamului? Chiar nu mai sunt bărbaţi viteji în ţara noastră? Unde este biserica luptătoare a neamului în asemenea momente grele? Biserica oficială este pângărită şi biserica ascunsă este prigonită!

Cei care conduc sunt cei care au mai condus. Cum spunea Eminescu: „alte măşti, aceeaşi piesă, / alte guri, aceeaşi gamă“.

În loc să înstrăinăm resursele ţării, hai să construim câmp de lucru pentru oameni şi să înflorească o ţară întreagă!

*

România nu are nevoie de bani, ci de încredere. Banii împumutaţi, dacă îi folosesc pentru creşterea competitivităţii este bine, dacă nu, reprezintă zero eficienţă şi îndatorezi inutil o ţară întreagă. De fapt, furi viitorul copiilor tăi. Guvernul şi Parlamentul ar trebui să stabilească o ordine de priorităţi în cheltuirea banului public. Iar sectorul privat să-i dea linii clare unde să investească, de exemplu în valorificarea resurselor. Am avut păduri acum 50 de ani în România, iar acum avem un procent mai mic decât media UE. Pentru că nu există o viziune şi o responsabilitate a celor care conduc. Se vinde lemn, în loc de mobilă, de exemplu; la fel şi în agricultură, se vinde porumb, nu produse cu valoare adăugată.

*

Dincolo de o criză de încredere uriaşă, România este un stat care şi-a abandonat cetăţenii, iar cetăţenii şi-au abandonat statul; un stat cu cetăţeni care caută soluţii pentru ei, şi nu pentru ţară, în care un ruşinos recensământ demografic arată că nici în toată istoria războaielor acestei ţări, din epoca medievală până în cea contemporană, România nu a pierdut 4 milioane de oameni – în doar cincisprezece ani! – prin emigrarea masivă din ţară. Aceasta arată clar o disoluţie uriaşă a statului român şi mai arată că această disoluţie se propagă şi la cei 18 milioane de români rămaşi în ţară, puţini dintre ei fiind dispuşi să se sacrifice pentru acest pământ românesc.

Consolidarea şi dezvoltarea statului naţional

Necesităţile politicii externe a României sunt, mai ales, păstrarea identităţii statului în faţa atacului entităţilor non-statale, adică al corporaţiilor şi al „investitorilor strategici" de genul fondurilor speculative. România are nevoie de un stat care îşi serveşte cu abnegaţie cetăţenii, şi nu de unul care slugăreşte capitalul internaţional. Consolidarea şi dezvoltarea statului naţional unitar modern trebuie să fie deviza noastră, aşa cum a fost a înaintaşilor noştri. Întărirea statului este esenţială în vremurile pe care le trăim. Binomul stat-cetăţean este cel pe care a funcţionat mare parte din istoria omenirii. Dacă un stat colapsează, se produce şi o prăbuşire a societății, cetăţeanul fiind confruntat cu o situaţie de anarhie, ca în Somalia. Şi nu suntem la adăpost de un asemenea pericol decât dacă procesul de ruinare a statului român este oprit de îndată. Statul român nu trebuie să se îndepărteze sub nici un motiv de rădăcinile sale şi de istoria neamului. Când statul serveşte „corectitudinea politică" şi trimite jandarmii să-i bată pe truditorii pământului care-şi apără dreptul la apă şi hrană – cum se întâmplă la Pungeşti – ne aflăm deja în faţa unei trădări de ţară. Poporul nu mai poate rămâne indiferent!

Statul român actual este un stat slab, sărac şi înapoiat. Acționează conform unor mituri şi prejudecăţi, ia decizii importante pe bază de *wishful thinking*, gândirea dezideravită ce distorsionează realitatea în funcție de propriile dorințe. Justiţia română este servilă şi neprofesionistă. Dosarele se albesc în funcţie de interese, Justiţia este oarbă, pedepseşte doar mafioţi mărunţi.

„Peştii cei mari“ rar ajung la puşcărie şi numai în urma unor reglări de conturi între „găşti“.

Dacă vrei să distrugi o ţară o faci infiltrând neisprăviţi în funcţii de decizie.

Societatea românească diferă de economiile mature din Europa în sensul că, dacă în Europa se schimbă un guvern, nu se întâmplă nimic grav, economia merge înainte, structura instituţională funcţionează. În România, nu avem management performant, iar managementul înseamnă viziune de perspectivă. Statul român actual nu mai există pentru că nu mai funcţionează instituţional. Accidentul aviatic din Munţii Apuseni este o dovadă a inexistenţei statului.

Statul român de după 1990 s-a privatizat şi nu mai poate răspunde corpului social, pentru că nu mai are ce vorbi cu el decât atunci când îi cere voturile. Cine deţinea înainte de 1989 controlul informativ al obiectivelor economice a trecut din barca comunistă în cea a capitalismului extractiv, însuşindu-şi prin „privatizare“ ceea ce deţinea sub control în comunism. Dar nimeni nu spune nimic. Laşitatea conduce România!

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!

Retrocedările barbare

„În mintea strâmbă şi lucrul drept se strâmbă“, spunea părintele Arsenie Boca.

Eroii neamului şi-au dat viaţa pentru pământul ţării, iar contemporanii noştri îşi vând sufletul pentru un pumn de arginţi.

Instituţia proprietăţii este dinamitată în România. Or, democraţie fără proprietate privată nu există, iar proprietatea privată, fără instituţia care să o înregistreze şi să o apere, şi anume cadastrul general, nu există nici ea. România are demonocraţie, nu democraţie. Cadastrul general, în special partea lui economică, este instituţia cheie care stabileşte valoarea şi pune disciplină în proprietăţile existente în ţară. De 25 de ani, nu a fost pusă ordine în cadastrul general, pentru că este nevoie de haos. Unde este haos este şi interes, pentru că, în toţi aceşti ani, statul a retrocedat păduri, terenuri, ape, clădiri în valoare de peste 60 de miliarde de euro. Legea 247 şi Legea 1 din 2000 au distrus pădurile ţării. Încă mai sunt valabile ordonanţe ale lui Horthy din 1940!

România se află sub dictatura corporaţiilor fără patrie, având conducători corupţi, pentru a fi dirijată uşor.

Pământ pentru străini?

Pământul ţării este sfânt prin eroii, martirii şi sfinţii pe care îi adăposteşte în adânc, spunea părintele Iustin Pârvu. El nu trebuie vândut nimănui şi nicicând! Cu toate acestea, de la 1 ianuarie 2014, politicienii români au dat drumul la vânzarea pământului ţării! Dacă nu iubesc glia străbună şi nu au lucrat niciodată pământul, cum să-l apere? Se comportă ca nişte părinţi denaturaţi care îşi dau afară copiii din casă.

Lupta pentru pământul ţării este o luptă teribilă pentru putere.

Or, o ţară care are 12% analfabeţi şi alţi până la 20% analfabeţi ştiinţific – persoane care citesc, dar nu înţeleg

nimic din ceea ce citesc – este uşor de manipulat. Guvernanţii au nevoie de o masă amorfă, care să pună ştampila pe buletinul de vot. În acest scop, populaţia este instrumentată să răspundă pavlovian la pomeni electorale de genul ulei, zahăr şi pui, în vreme ce i se fură pământul de sub picioare.

Roşia Montană şi gazele de şist

Nu sunt proiecte, ci afaceri murdare ale celor de la Gold Corporation şi Chevron, în strânsă legătură cu clasa politică românească ticăloasă. Chevron este unul din cei mai mari poluatori privaţi din istorie, urmat de Exxon şi British Petroleum.

Sunt proiecte antinaţionale şi jefuitoare de suflete, pentru că i-au aruncat pe oameni în război, român contra român, în propria lor ţară. Nu au nici o substanţă ştiinţifică şi sunt total non-ecologice şi distrugătoare de vieţi prin consecinţele ulterioare. S-a scris mult pe tema asta, dar eu vă spun un lucru: aceste intenţii nu se vor pune în aplicare.

Şi Roşia Montană, şi Pungeştii sunt pământ românesc şi aşa vor rămâne! Iar cei ce le apără sunt eroi. Nu vorbesc cu argumente ecologice aici, eu discut despre pământul meu, care nu este al generaţiei mele, ci al urmaşilor mei şi al urmaşilor urmaşilor mei, în veacul vecilor!

„De la Nistru pân-la Tisa / Tot românul plânsu-mi-s-a / Că nu mai poate străbate / De-atâta străinătate“ – *Doina* lui Mihai Eminescu, o citeam în taină înainte de

evenimentele din ’89 şi o citesc acum, ca să văd imaginea României actuale.

Cea mai jalnică este prestaţia clasei politice. La Pungeşti, românii îi loveau pe români cu ciomegele, dar în Bucureşti era bal cu toalete de mii de euro, purtate de cocotele politice şi corporatiste. Este greţos!

Şi un ultim aspect: Unde este poziţia BOR faţă de situaţia de la Pungeşti? Cum au fost susţinuţi cei câţiva preoţi şi monahi care s-au opus cu mare curaj fărădelegilor? Din păcate, la noi, românii, tăcerea este un năravvechi al clerului.

*

Roşia Montană este o afacere murdară. Nu avem ce câştiga din ea. Nu este o tehnologie sigură, şi nici curată. Nu are ce căuta la noi. Când românul va înţelege ce înseamnă dreptatea şi demnitatea, va tăia aşa cum trebuie capul căpuşei.

Zero deşeuri

Ar trebui să eliminăm în totalitate nu numai deşeurile, ci şi întregul concept de deşeu. Natura nu produce deşeuri. O economie civică trebuie să imite natura. Dar trebuie să facem mai mult decât să implementăm ici şi colo proiecte destinate să refolosească deşeurile în maniera în care sunt ele refolosite în natură. Trebuie să schimbăm modelul economic. Să nu uităm că ecosistemele mature sunt sisteme non-creştere (*no-growth*). O economie bazată pe conceptul de creştere nelimitată

este o economie extractivă care, în mod inevitabil, produce risipă și o mare cantitate de deșeuri. Sunt un adept al conceptului de „zero deșeuri“ (*zero waste*), dar nu-mi fac iluzii. El nu are mari șanse să fie adoptat de către modelul economic neoliberal actual, bazat pe creștere nelimitată și consum nesăbuit de resurse. Doar într-o economie civică, în genul celei pe care am trasat-o în proiectul meu de țară, vom asista la transpunerea generalizată în viață a proiectelor de tip „zero deșeuri“ în care deșeurile devin resurse.

Școala și educația

Cea mai prețioasă instituție creată de om este statul. Nu există bază mai solidă decât triada stat-familie-cetățean. Când statul este captiv, nu mai este stat, și atunci sunt loviți și cetățeanul, și familia. Cetățenii, dacă n-au stat, nu mai au identitate. Prin urmare, statul trebuie întărit ca să se ocupe de binele comun pierdut – și atunci toate lucrurile vor intra în firescul lor.

Nu există educație pentru că nu există stat, iar familia este șubrezită. Eminescu a enunțat esența: „școala nu va fi școală, până când omul nu va fi om și statul nu va fi stat“.

*

Educația românească este sinonimă cu Spiru Haret. Cu exemplul lui Haret putem redeștepta o țară. Educația nu înseamnă doar că dascălul și învățătorul sunt distribuitori de informații, cum se întâmplă din ’90 încoace.

Educaţia construieşte o ţară, un neam. În clipa în care se va întâmpla asta, vom avea o educaţie. Educaţia, însă, este asigurată de stat. Or, statul, dacă este captiv, înseamnă ca nu mai este stat şi, în consecinţă, înseamnă că nu mai avem educaţie.

*

Educaţia înseamnă să inspiri mintea, nu să încarci capul!

Dascălul adevărat nu livrează informaţie, ci plămădeşte copilul, viaţa lui, ţara şi neamul românesc. Copilul este izvorul bucuriei din care putem bea toţi, prin urmare, trebuie să investim tot ce avem în tânăra generaţie a ţării.

Or, conducătorii vremelnici ai României au distrus ţara. Iar puţinii profesori adevăraţi pe care îi mai avem au mâinile legate.

Şcoala românească actuală este o ruşine. Dacă vrei să înrobeşti o ţară, îi distrugi educaţia. Aşa s-a şi întâmplat. Dacă ai educaţie performantă eşti, ca popor, liber. România este un vultur închis într-o cuşcă, în care nu poate să-şi întindă aripile să zboare.

„Cum arată astăzi şcoala, aşa va arăta mâine ţara“ spunea Spiru Haret în 1895. Calitatea educaţiei este condiţia de bază pentru ca România să-şi asigure un loc în cursa civilizaţiei contemporane. Educaţia şi formarea profesională reprezintă baza dezvoltării ţării, alături de întărirea familiei, pentru că avem nevoie de un pol moral.

„Ţinta cea mai înaltă a educaţiei e să formeze caractere, iar caracterul nu este un dar, ci o sumă de deprinderi tari, dobândite prin muncă“ spunea Simion Mehedinţi. Şcoala muncii, seriozitatea şi conştiinţa lucrului bine

făcut trebuie să înlocuiască improvizaţia şi superficialitatea.

În orice scenariu de viitor, cheia succesului rezidă în factorul uman, prin modernizarea accelerată a învăţământului, cercetării, sistemului de sănătate, prin prevenție. O populaţie sănătoasă, bine educată şi informată este chezăşia funcţionării instituţiilor democraţiei. Numai astfel ea devine imună la intoxicare şi manipulare şi numai astfel poţi ridica o societate pe drumul fascinant al civilizaţiei.

*

Universităţile particulare ar trebui desfiinţate, fără excepţie. Sunt doar o industrie de diplome fără acoperire, urmărind doar profitul şi spălarea creierelor. Au fost viciate, evident, şi universităţile de stat. La Medicină, înainte de ’89, se tragea linia sub ultimul intrat la 9,80. Acum se intră şi cu 4. Cum să mai comentezi aşa ceva?

Manualele alternative? O samavolnicie! Istoria poporului român este cumva alternativă? Geografia ţării este cumva alternativă? Mama este alternativă? Avem cumva alternative sau dileme cu privire la adevărurile morale? Ca să nu mai vorbim de implicaţiile în viaţa de zi cu zi: un şcolar de 35 de kg trebuie să poarte în spate un ghiozdan cu manuale şi caiete alternative de 7-9 kg. Dacă distrugem coloana vertebrală a copilului şi îi periclităm sănătatea, putem oare invoca o coloană vertebrală şi o sănătate alternative? Dar cărui agramat care conduce azi ţara îi pasă...?

Mai toţi politicienii noştri sunt „profesori“ – nu de gimnaziu, nu de liceu, ci profesori universitari. De unde

până unde? Pe vremea lui Spiru Haret, ca să obţii titlul de profesor treceai prin examene foarte dure, trebuia să înveţi pedagogie, iar la final numirea era semnată de Rege. Astăzi, România este ţara cu cele mai puţine ore ţinute în afara sălilor de clasă, în muzee, institute ştiinţifice şi de cercetare etc. Interesul elevilor creşte proporţional cu noutatea, la care se adaugă varietatea formelor de predare – lucru valabil peste tot.

Diferenţa dintre nivelul de pregătire al elevilor buni şi al majorităţii este imensă. România are rate îngrijorătoare de abandon la nivel gimnazial şi liceal, cu toate că învăţământul obligatoriu este de 10 ani. Învăţământul superior scoate pe bandă rulantă absolvenţi interesaţi doar de diplomă. Se citeşte foarte puţin. 1,5% din adolescenţi citesc cel mult 2 cărţi / an. Camera Deputaţilor a votat 28 de milioane de euro pentru cumpărarea de stick-uri de memorie, în condiţiile în care 50% din şcoli nu au apă caldă şi căldură. Totul este absurd în România!

Rezultatele excepţionale care mai apar sunt datorate elevului, deci studiului individual, şi nu sistemului de învăţământ, care nu favorizează vârfurile, valorile intelectuale reale – ba chiar se teme de ele. Bursele sunt acordate în funcţie de cât de bine se fofilează studentul în sistem şi nu după capacităţile sale deosebite.

Ce ştii să faci?

Aduc în faţa dumneavoastră o întrebare pe care toată lumea civilizată, mai ales în momente de criză, şi-o pune şi o pune şi celorlalţi: „Ce ştii să faci?“ Asta ar trebui să fie întrebarea de bază a societăţii româneşti. Ce ştii să

faci? Apoi: Eşti plătit pentru că ştii să faci ceva sau eşti plătit pentru că ştii pe cineva?

Pasul următor, după ce ai stabilit ce ştii să faci, este excelenţa, care trebuie să constituie modul de manifestare a tinerilor, pentru că ei sunt singurii care pot transforma în bine această societate aflată într-un infern moral uriaş, în care trăim astăzi. Să îi faci pe tineri să înţeleagă ce înseamă profesiunea de credinţă, ce înseamă să fie extrem de bine pregătiţi profesional, să facă faţă tuturor competiţiilor internaţionale.

Regula de doi simplă

Ideea de bază, atât la nivel individual, cât şi la nivel de grup ori de ţară, este să ştii încotro vrei să mergi şi ce mijloace ai ca să ajungi acolo. Este o regulă de doi simplă, nu de trei, şi reprezintă o decizie profesionistă şi nu altceva – nici politică, nici economică, doar o hotărâre de profesionist.

Prin noi înşine

Totul ne este permis, dar nu totul ne este şi de folos, spunea Sfântul Apostol Pavel. Şi mai spunea că omul întreg, puternic, chiar dacă totul îi este permis, nu se va lăsa stăpânit de tot ceea ce-i este îngăduit.

Totul, dar absolut totul se face doar semănând dragoste, nu ură şi trădare.

Lucrurile au mers prea departe din cauza modului total inadecvat de conducere a ţării în ultimii 25 de ani. Cei care au deţinut puterea au urmărit doar interesele lor, personale şi de grup, şi nu cele ale ţării. Or, nu ai cum să fii de folos ţării tale dacă nu o iubeşti şi dacă nu-i vrei binele! Formula „prin noi înşine“ nu poate fi transpusă în practică de către cei care duşmănesc România.

Sunt ţări importante care, în ultimii 20 de ani, s-au dezvoltat spectaculos pe baza modelului „prin noi înșine“. În anii ’70, Finlanda era la coada ţărilor scandinave, acum este în fruntea lor. La mijlocul anilor ’90, economia Rusiei a fost aproape ruinată de globalişti, cu reţetele lor neoliberale, dar şi-a revenit spectaculos când ţara a adoptat modelul „prin noi înşine“. Japonia, Norvegia, Polonia, Ungaria sunt alte exemple grăitoare de ţări care nu au cedat presiunilor „terminatorilor“ internaţionali şi au reuşit să prospere economic.

A ne dezvolta prin noi înşine înseamnă în primul rând a investi în om – or, această investiţie a lipsit cu desăvârşire. Românul trebuie lăsat să facă ce poate el mai bine, nu ce cred de cuviinţă nişte funcţionari de la Bucureşti sau Bruxelles, şi atunci toată ţara va înflori. De ce oare românii sunt foarte apreciaţi în multe locuri importante din lume, iar în ţara lor nu au un loc de muncă? În acest sens, exemplul istoric paşoptist ne stă la îndemână. Este greu, dar se poate!

Trebuie să-i insufli tânărului mândria pentru istoria neamului său. Când ne vorbea profesorul la şcoală de Mihai Viteazu, de Ştefan cel Sfânt, intram în pielea lor ca eroi şi doream, noi, copiii, să facem la fel pentru ţara noastră. Numai aşa va deveni tânărul responsabil. Din păcate, istoria este minimalizată, pur şi simplu s-a tăiat

panglica istoriei, s-a întrerupt legătura cu eroii şi martirii neamului, uitându-se că fiecare generaţie făureşte istoria celor care o vor urma.

Comerţul pe apă

Energia este una din cele trei mari teme ale omenirii în următoarea perioadă. Linia de comerţ cu Asia se poate realiza prin România simplu şi eficient. Portul Constanţa, port la doua mări, Marea Neagră şi Caspica, este mai important decât aeroportul Otopeni. Cine va stăpâni comerţul pe mare, în viitor va stăpâni lumea economică.

Viitoarea criză a apei şi a hranei

Criza apei şi a hranei din zona anilor 2020 va fi mult mai serioasă şi mai devastatoare decât criza economico-financiară de acum. Suntem pregătiţi să o întâmpinăm? Aceasta este întrebarea. Aurul României nu este cel mineral, îngropat sub munte, ci stratul subţire de sol fertil, la care se adaugă apa şi condiţiile geomorfologice excepţionale ale ţării noastre. Ţara este un organism viu şi trebuie tratată ca atare, adică integral, la fel cum viziunea integrală trebuie să prezideze modul de a concepe măsurile de prevenţie şi de asigurare a sănătăţii umane. Integral se gândesc şi problemele ţării. Politic vorbind, e nevoie să ştii să cânţi la orgă, adică pe mai multe claviaturi simultan. Pentru că o decizie greşită se

poate răsfrânge negativ în alte locuri. Prevenţia, anticiparea ne stau la îndemână.

Există, în subsolul Dobrogei, o resursă uriaşă de apă care se varsă la câţiva km în mare. Ea poate să fie afectată, şi încă grav, dacă în zonă se permite fracturarea hidraulică, această afacere extrem de nocivă, adevărat atentat la adresa vieţii. Este un exemplu tipic de acţiune de-a dreptul criminală a unei corporaţii.

Wall Street-ul este numai minciună, lipsit de strategie şi de viziune, un uriaş cu picioare de lut. Exemplul Californiei este grăitor în acest sens: deşi în ultimii ani în toată California persistă o secetă devastatoare, politicul a permis demararea forărilor pentru gaze de şist.

*

Problema lumii nu este în nici un caz, cum fals se induce, printr-o manipulare masivă, criza economică şi financiară. Nu! Este ceea ce urmează după ea, adică o criză a hranei şi a apei – şi dacă ştim asta trebuie să avem luciditatea de a privi în viitor, de a înţelege că avem o şansă pe care nu o are nimeni, şi anume pământul acestei ţări, solul, că putem să excelăm prin agricultură, chiar dacă în mometul acesta noi, o ţară care poate hrăni o Europă întreagă, importăm peste 80% din produsele alimentare.

Agricultura şi ţăranul

Veşnicia s-a născut la sate, spunea Blaga. Ţăranul român reprezintă gena autentică a civilizaţiei mileniului

actual. El reprezintă nu doar şansa redresării României, ci însăşi speranţa renaşterii lumii occidentale, care încearcă cu disperare să-şi îndrepte nesăbuinţele trecutului.

Ţăranul român a fost în mare parte distrus de febra consumistă şi de supermarketurile care s-au înmulţit enorm la nivelul întregii ţări.

Apoi a fost redus la tăcere, fiindu-i atacat cadrul natural, de care depinde existenţa sa. A fost jefuit orbeşte, s-a vândut pe nimic resursa naturală primară.

Eu nu aş promova industria alimentelor bio, ci gospodăria ţărănească tradiţională. Prin ea am ajunge la bio în mod natural. România, ţară bio! Cu ea aş cuceri lumea toată!

Roşia românească – cultivă această roşie în Germania! Pune-l pe neamţ să o facă! Ei bine, nu poate, cu toată tehnologia lui, pentru că pământul ţării noastre este cel mai roditor. Şi, peste asta, este un pământ sfânt.

Dacă se pune la punct agricultura ţărănească tradeţională, exporturile de grâne româneşti se vor face nu pe bani, ci contra aur.

*

Modul în care îţi găseşti nişa mondială pe baza propriilor resurse constituie cheia jocului în arena internaţională şi şansa ţării tale în momentele grele prin care trece lumea acum. Pentru România, şansa se numeşte: agricultura tradiţională. Iar agricultura tradiţională ţine prin definiţie de respectarea legilor solului, adică de acei 25 de cm aflaţi la suprafaţa pământului.

Ideea de bază este să ştii unde vrei să ajungi şi ce mijloace ai pentru a-ţi atinge obiectivele. Este o regulă de

doi simplă, nu de trei. Aceasta, de fapt, reprezintă esenţa deciziei politice responsabile ce rezultă dintr-o evaluare profesionistă a realităţii. Agricultura tradiţională poate prinde viaţă cu adevărat atunci când devine politică de stat, iar mijloacele de punere în aplicare sunt solul României, extrem de productiv, şi capacitatea profesională românească dezvoltată prin ştiinţă-cercetare şi prin încurajarea industriilor conexe, cu o tradiţie fabuloasă în ţara noastră. De altfel, agricutura tradiţională poate să fie şansa relansării economice a României pentru următorii câţiva zeci de ani.

*

Se spune că „ceea ce nu ştii nici nu apreciezi". Iar cazul agriculturii este relevant când, la ora actuală, importăm încă peste 80% din produsele alimentare într-o ţară care poate hrăni o Europă întreagă. Acum importăm de trei ori mai multe produse agroalimentare decât exportăm, cu un deficit de peste două miliarde de euro. Cu un potenţial de 9,7 milioane de hectare de teren arabil şi 14 milioane de teren agricol, România poate să producă de trei ori mai mult decât cer nevoile proprii. Nu este relevant ce faci bine sau ce greşeşti, pentru că asta face toată lumea, dar să ratezi şansa pe care o ai ca ţară şi să nu înţelegi că acesta este viitorul, asta e grav. Nu se înţelege că temele mari ale lumii, criza anilor 2020 se va numi hrana şi apa, iar la acest capitol România poate să exceleze. Preţurile la alimente cresc şi vor creşte din ce în ce mai mult, iar cine are agricultură bună, şi în special tradiţională, nechimizată, va avea numai de câştigat. Şi atunci întrebarea este dacă ştii să exploatezi această

oportunitate şi să nu te mai laşi de ea. Criza economică şi financiară de acum va păli în faţa celei ce urmează după ea, adică o criză a hranei sau a apei. Trebuie să dobândim luciditatea de a privi în viitor, de a înţelege că avem şansa unui avantaj competitiv, şi anume solul acestei ţări, mult superior altora, unde s-a constatat o prăbuşire constantă a activităţii biologice a solurilor. Solurile, sau complexul argilo-humic, sunt extrem de fragile, şi deci uşor de distrus, în special prin poluare. Pe de altă parte, în special pentru situaţia geomorfologică a României, protecţia lor este asigurată de perdelele de protecţie, de pădure în general, o componentă esenţială a Capitalului Natural românesc. Degradarea biologică a solurilor este urmată de cea chimică. Calciul dispare şi argila nu mai este legată de humus. Ni se pare firesc astăzi să vedem apele pline de noroi de după ploaie, însa în zone neatinse de agricultura nesănătoasă, de tip industruial, apele rămân limpezi. Ne pierdem solurile pentru că nu respectăm legile biologice.

*

Ţăranul român, prin gospodăria lui tradiţională, va îmbogăţi această ţară. Eu am convingerea că ţăranul român reprezintă, de asemenea, şansa de renaştere a Europei, aflată azi într-un mare impas, economic şi spiritual. Prin urmare, vom putea lucra nu doar la refacerea României, ci contribui la salvarea unui continent. România profundă trăieşte prin ţăranul român şi prin creştinătatea autentică a acestuia. Proprietatea agricolă ţărănească este cea mai preţioasă avere a statului român actual.

*

Ponderea actuală a populaţiei din mediul rural (45%) este cea mai mare din statele membre ale UE.

Soluţii posibile de îndreptare a situaţiei: dezvoltarea rurală integrată, deschisă activităţii economice şi serviciilor; diversificarea structurii ruralului pentru a permite crearea de condiţii favorabile sub aspect social şi a asigura apropierea condiţiilor cu cele din mediul urban; scăderea ponderii populaţiei agricole în populaţia ocupată, astfel încât spaţiului rural să i se confere statut şi funcţii complexe, cuprinzând o paletă largă de activităţi (în conexiune cu ramura agricolă şi, prin extindere, în amonte şi în aval, cu alte activităţi din zona industriei, meşteşugurilor etc.).

Băncile şi agricultura

Cum să sprijine băncile esenţa dezvoltării noastre, când peste 80% din ele sunt străine? Nu au nici un interes să o facă. Decapitalizarea băncilor româneşti s-a făcut cu bună ştiinţă.

Dezbaterea politică cea mai frecventă din societatea românească este cea legată de putere. Problema este că, atunci când deţii puterea şi nu ştii ce să faci cu ea sau nu ai cu cine să faci ceea ce ţi-ai propus, se intră în impas. Ieşirea din această dilemă nu poate fi dată decât prin cultivarea profesionalismului autentic.

Acelaşi lucru este valabil şi în cadrul sistemului bancar. România este poligon de încercări pentru sistemul bancar internaţional. La filialele din ţara noastră

băncile-mamă trimit cadre de conducere slab pregătite profesional, dispuse la experimente, care duc o politică de jecmănire a populaţiei, şi nu de dezvoltare.

România ar trebui să aibă o instituţie de credit agricol, aşa cum a propus Take Ionescu în documentul „România în anul 3000“, încă din 1920. Ce oameni! Ce viziune! Ce dăruire faţă de ţară!

Dar şi dezvoltarea agriculturii, chiar şi tradiţionale, ţine de ansamblul economic, de o creştere moderată, fezabilă, fără a strica echilibrele macroeconomice, susţinută de un buget naţional multianual, gândit pe termen lung. Apoi, de investiţii necesare pe termen scurt în infrastructură şi tehnologie. Fără investiţii, scade competitivitatea şi economia moare. Iar investiţiile pot fi stimulate simplu, reducând impozitul pe profitul reinvestit.

Cheia succesului economic stă în productivitatea muncii şi în exploatarea sustenabilă a multiplelor noastre resurse. România ar trebui să aibă ca opţiune clară profesionalizarea forţei de muncă.

Hemoragia forţei de muncă

Avem o migraţie continuă. În Italia s-ar afla în prezent peste 2 milioane de români, iar în Spania 1,5 milioane, potrivit datelor oficiale ale guvernelor acestor ţări. Ţara a rămas nelucrată şi abandonată. În 25 de ani, România a pierdut mai mult de 3 milioane de locuitori dintre cei mai buni.

Aceasta a făcut să avem 18 milioane de cetăţeni acum, iar consecinţele pe viitor, dacă nu se iau măsuri imediate, vor fi dramatice.

Moneda Euro

Pentru ţări precum Spania, Portugalia, Irlanda, este evident că moneda Euro este umflată artificial. Prinse în laţul monedei unice, supraevaluate în raport cu competetivitatea reală a economiilor lor, aceste ţări au zero perspective de relansare. Faptul că încă mai avem o monedă naţională este unul dintre cele mai formidabile atuuri, la care nu trebuie să renunţăm. Vă rog să priviţi la cea mai mare putere financiră bancară: Anglia. Este în UE, dar are lira sterlină ca monedă naţională. De ce? Simplu: pentru că ştie ce vrea şi ce implică acest lucru.

Peste tot în Occident, când s-a introdus moneda Euro, toate conturile s-au înjumătăţit, iar preţurile au crescut artificial. Nemţii numesc în glumă moneda Euro „Teuro", de la „teuer" (= scump, în germană). Trecerea la Euro nu trebuie să fie o prioritate dacă avem simţ patriotic şi vrem binele ţării.

Noul naţionalism

Societatea românească bine manipulată echivalează naţionalismul cu şovinismul, xenofobia, antisemitismul. În ultimii 25 de ani am fost condiţionaţi să gândim că apărarea identităţii şi suveranităţii naţionale înseamnă aceste trei cuvinte. Ele au fost folosite pe post de spray paralizant, ca să ne anihileze reacţiile de apărare, când încercăm să protestăm contra pierderii identităţii şi jafului sistematic la care a fost supusă România de către agenţii culturali şi economici ai neoliberalismului globalizant. Nu NATO a distrus Uniunea Sovietică! Nu tancurile

Abrams au sfărâmat bolşevismul care ştergea identităţile naţionale pentru a forma un om nou fără rădăcini, ci sacrificiul patrioţilor români, ruşi, polonezi, lituanieni. Dacă ruşii n-ar fi fost naţionalişti, Uniunea Sovietică nu s-ar fi destrămat. Naţionalismul polonez cu rădăcinile lui creştine a insuflat rezistenţa anticomunistă a sindicatului Solidaritatea; naţionalismul lui Ceauşescu a salvat România în 1968, iar în 1989, românii au murit pentru dezrobirea României, nicidecum pentru Noua Ordine Mondială, „drepturile omului“ şi ale comunităţii gay!

România are nevoie de un nou naţionalism, adaptat provocărilor secolului XXI!

Un naţionalism bazat, mai presus de toate, pe viziunea creştină a limitei, a înfrânării şi a dragostei faţă de Hristos şi faţă de aproapele nostru. Suveranitatea naţională cere acţiune şi faptă creştin-ortodoxă, care întăresc mediul comunitar, ideea de dezvoltare durabilă şi de cooperare între naţiuni suverane, pentru apărarea propriului patrimoniu natural şi cultural, ţinând seama că avem o singură planetă. Trebuie să cooperăm cu celelalte naţiuni, nu pe baze abstracte şi interese financiare înguste, după legile neoliberalismului, ci pe bază de vecinătate sau/şi afinităţi etnice şi culturale.

Naţionalistul român adevărat acţionează din dragoste, nu din ură. Resentimentul şi ura faţă de alte popoare îi sunt sentimente necunoscute. Dimpotrivă: El consideră că binele pe care îl doreşte ţării sale, cum ar fi suveranitatea naţională sau controlul asupra patrimoniului natural şi cultural trebuie să fie şi binele de care să beneficieze celelalte naţiuni. De pe această poziţie încearcă să înţeleagă conflictele din lume. Nu este însetat de răzbunare, ci de dreptate. Deşi iubeşte tradiţia şi respinge

partea decadentă a societăţii moderne, naţionalistul nu este pironit în trecut sau într-o viziune defetistă asupra lumii. Nici nu este „izolaţionist“, repliat asupra lui însuşi. În relaţiile internaţionale, va condamna orice stat artificial care va oprima o colectivitate istorică de pe teritoriul lui. Nu este etnicist sau rasist. Luptă ca să-şi apere „nevoile şi neamul“ şi întreaga civilizaţie românească. Pentru că România este mai mult decât o ţară, este o civilizaţie.

A fi naţionalist român înseamnă să fii, fără rezerve, un apărător al statului-naţiune. Naţiunea este vatra comunităţilor organice – familia, parohia, satul, comunităţile voluntare gen bresle, cooperative –, fără de care nu poate exista o societate stabilă, prosperă şi dreaptă. În ultimii 25 de ani, naţiunea noastră a fost fragmentată în mici „bisericuţe“ cu interese divergente. Dintr-un popor unit, suntem pe cale să devenim o populaţie dezbinată care şi-a pierdut rostul.

Naţionalismul românesc al secolului XXI respinge în mod hotărât naţionalismul expansionist, fie el teritorial sau cultural (vezi Jobbik din Ungaria, Sectorul de Dreapta din estul Ucrainei). Acesta este o relicvă a secolului XX şi se bazează pe ideologii rasiste şi pe darwinism social. De fapt, naţionalismul expansionist este o formă de imperialism, căci vrea să-şi exporte ideologia şi să controleze interesele economice în statele vecine sau chiar în unele mai îndepărtate. În locul naţionalismului expansionist, naţionalismul românesc va promova un naţionalism creştin – creştin în sensul în care provocările acestor timpuri (provocări economice, ecologice, sociale sau de altă natură) îşi găsesc soluţia în felul nostru de a fi creştin, în general, şi creştin ortodox,

în particular. Aceasta implică respingerea fariseismului, a habotniciei şi a oricărei utilizări a Bisericii în promovarea unei agende politicianiste.

Nu putem reveni la dreapta rânduială românească dacă scopul nostru ultim, ca persoană şi colectivitate, nu este căutarea, mai întâi şi cum se cuvine, a Împărăţiei lui Dumnezeu, începând de aici, din lumea aceasta. Mai presus de toate, avem nevoie de solidaritate în virtutea unui ideal comun care este din această lume şi de dincolo de ea.

Sănătatea şi alimentaţia

Suntem bolnavi pentru că importăm peste 80% din alimente, care sunt bogate în… chimicale şi în substanţe nesănătoase pentru organism. Evident că, dacă ne hrănim cu ce nu trebuie, ne îmbolnăvim! Dacă înţelege despre ce este vorba şi se îndreaptă spre gospodăria românească tradiţională, eliminând mâncarea venită de te miri unde, atunci românul se va face bine!

*

Nu poţi să-ţi ajuţi ţara dacă nu o iubeşti! 45% din populaţia României locuieşte la sate, dar importăm alimente în proporţie de 80-85%. Necazul este şi mai mare dacă aflăm că alimentele importate sunt cu etichetă de toxicitate legalizată, pline de E-uri, aditivi alimentari şi alte chimicale care nu hrănesc, ci doar satisfac instinctul de supravieţuire energetică şi conduc, inexorabil, către boală. Bolile din România sunt datorate, în

primul rând, alimentaţiei proaste, dublată de miturile industriei farma şi medicale care împânzesc întreaga ţară. Poporul român este cel mai bolnav popor din Europa! Incidenţa tuberculozei este în România de 10 ori mai mare decât media europeană, adică 108 cazuri la 100.000 de locuitori. Mortalitatea infantilă ne plasează pe penultimul loc în Europa, 15 la 1000 de noi născuţi. Incidenţa şi mortalitalitatea cancerului de plămân (83,3) în România este printre cele mai mari din Europa. Incidenţa şi mortalitalitate cancerului de col uterin, printre cele mai mari din Europa (34,9). Mortalitatea prin cancer ne aşază pe locul al doilea în rândul ţărilor europene. Toate au la bază în primul rând sărăcia şi hrana de proastă calitate, dublate de un jaf fără margini în instituţiile medicale.

Sistemul bancar din România

Instituţiile existente reflectă starea societăţii din care provin. Sistemul bancar nu constituie o excepţie. Adevărul este că bani există, sunt vagoane de bani pe lumea asta. Cum accesezi aceşti bani este problema, iar pentru aceasta, important este să ai proiecte bancabile. Fondurile structurale UE sunt importante pentru România, dar nu reprezintă unica şi nici măcar cea mai substanţială sursă de finanţare. Aici se ridică problema structurii priorităţilor de creditare bancară care, la noi, se îndreaptă mai mult spre consum. Cine dă banul îşi asumă şi riscul, iar băncile par să fie mai atente la preferinţele consumatorului. Contează mai puţin dacă beneficiarul final este consumator de manele, violenţă şi fotbal. Principalul este să nu fie rău platnic. Poate tocmai de aceea băncile de la

noi par să fie mai puţin atrase de finanţarea unor proiecte mari în domeniul infrastructurii sau protecţiei mediului. Este de înţeles că, în măsura în care societatea nu generează automat o cerere masivă de civilizaţie, băncile se vor orienta cu precădere spre domeniile aducătoare de profit rapid şi sigur.

Este vorba, în acelaşi timp, şi de un anumit grad de inerţie. Băncile sunt, prin definiţie, conservatoare, ele nu se aventurează cu uşurinţă pe un teren necunoscut şi sunt mai rezervate când este vorba să-şi asume riscuri. Cel mai relevant este motto-ul companiei elveţiene UBS: „Noi te înţelegem, nu doar te ascultăm“. Cred că este nevoie de mai multă înţelegere pentru nevoile reale ale beneficiarului şi din partea băncilor româneşti.

Cehia, Polonia, Ungaria – ca, de altfel, majoritatea statelor europene – au în sistem bănci specializate pe mari proiecte de investiţii. Până când se va produce şi la noi o diversificare pe specialităţi, trebuie să învăţăm să combinăm disponibilul de finanţare din mai multe surse. Avem acum acces la fondurile europene, bugetele locale încep să primească mai mulţi bani, băncile vor trebui să acorde mai multe împrumuturi pe proiecte, iar parteneriatele public-privat vor fi în măsură să mobilizeze fonduri substanţiale prin acţiuni combinate.

Finanţarea externă

România are nevoie în continuare de o finanţare externă consistentă, la costuri rezonabile, pentru modernizarea şi dezvoltarea infrastructurii şi pentru ameliorarea substanţială a competitivităţii şi a capacităţii

concurențiale, atât pe piețele externe, dar mai ales pe piața internă, fără de care nu este posibilă o creștere economică sustenabilă, care să conducă la diminuarea decalajelor care ne separă de celelalte state din UE. Relațiile cu FMI și cu celelalte instituții financiare internaționale sunt importante, iar acordurile încheiate cu acestea trebuie respectate.

Fondurile europene

Problemele principale legate de accesarea fondurilor europene de către România sunt următoarele:

1) Cota cea mai mică de prefinanţare din UE (20%) faţă de celelalte ţări din UE, cu un minim de 40%;

2) Termenele nepermis de mari pentru rambursarea sumelor cheltuite în proiect (45-180 zile oficial – în realitate, termenele pot fi mai mari), situaţie impusă numai de partea română;

3) Schimbarea continuă a legislaţiei interne aplicabile la proiecte şi modificarea în consecinţă a contractelor şi condiţiilor de desfăşurare pentru proiectele europene, inclusiv cele în derulare (legislaţia respectivă s-a schimbat de trei ori numai în anii 2010-2012);

4) Dezinteresul autorităţilor centrale pentru accesarea de fonduri UE (care nu pot fi sau sunt mai greu de fraudat), incompetenţa şi reaua voinţă a funcţionarilor din ministere, agenţii şi instituţii centrale (care îngreunează procedurile doar pentru a-şi justifica prezenţa parazitară în instituţiile respective), incompetenţa şi reaua voinţă a autorităţilor locale, elemente care au dus la nereguli evidente survenite în multe din marile proiecte europene.

În urma aplicării de corecţii financiare acestor mari proiecte, justificate de către UE, autorităţile române, în loc să recupereze banii de la cei vinovaţi, au găsit soluţia aberantă de a aplica corecţii nejustificare participanţilor la alte proiecte, la care nu s-au găsit nereguli.

Toate acestea au dus la situaţia unică în UE, în care România a cotizat de 2 ori mai mult decât a primit din fondurile europene.

Robinetul ca simbol

Există o definiţie neconvenţională care spune că civilizaţia se constată printr-o simplă răsucire de robinet: Dacă apa curge, atunci înseamnă că civilizaţia există. Dacă acceptăm această cerinţă minimală, ne va fi mai uşor să acţionam în numele unui interes comun care transcende emoţiile ciclurilor electorale şi se concentrează pe tendinţe mai mult decât pe evenimente. Dacă dorim să fim siguri că apa va curge şi mâine, şi poimâine, atunci trebuie să învăţăm să gândim pe termen lung.

*

Cum este posibil să am apă la robinet şi să nu beau de acolo, ci să merg să cumpăr apă îmbuteliată din hypermarket? Nu-şi pune nimeni această întrebare? Este primul atentat – şi nu discutăm doar de România, la mijloc este interesul marilor corporaţii –, dar pentru România este un jaf, pentru că îmbuteliezi apa ta sau, şi mai grav, o aduci de la alţii şi o bagi într-un deşeu – pentru că recipientul de plastic asta este, un deşeu –, contribuind la profitul

unei mari corporaţii, cu o cifră anuală de afaceri de 800 de miliarde, pentru că la atât se ridică industria plasticului în lume. Apa constituie un drept fundamental al omului, ea trebuie să fie gratuită la robinet oriunde m-aş afla sau oriunde m-aş duce – acasă, la gară, în orice instituţie publică trebuie să găsesc apă la robinet pe care să pot să o beau. Totul este manipulare: apa nu este bună, trebuie să cumpărăm apă la pet. Ei bine, nimeni nu are dreptul să pună etichetă şi preţ pe apă!

Mode şi modele

Când te gândeşti la tineri, sigur trebuie să te gândeşti la modele, pentru că modelele nu mai există în această ţară de prea mult timp. Într-o ţară care a dat nume mari şi a avut conducători uriaşi eu nu voi aminti decât un singur nume: poate unul dintre cei mai mari conducători ai acestei ţări şi care a fost exemplu pentru ceea ce a însemnat mersul civilizaţiei: Regele Ferdinand, care spunea că „unirea în cugetare este singura chezăşie a unei sănătoase propăşiri naţionale“. Obligaţia acestui om de a fi conducător, de a fi rege trecea prin conştiinţa lui. Oare câte conştiinţe individuale mai are această ţară, astăzi?

*

Istoria o fac cei care construiesc, nu cei care distrug. Iar faptele înaintaşilor noştri dovedesc că ei au construit, nu au distrus.

*

Investiţia în cercetare–dezvoltare, în şcoala superioară legată de cercetare, în ştiinţele aplicate şi dezvoltarea de priceperi sunt temelia civilizaţiei şi a demnităţii umane.

Aceasta a fost, de fapt, teza lui Spiru Haret, românul care a trasat drumul civilizaţiei împreună cu Simion Mehedinţi şi „şcoala muncii“, înainte de a se inventa globalitatea.

Apoi au fost Şerban Ţiţeica, fizicianul, fratele matematicianului Gheorghe Ţiţeica, care spunea că nu contează atât de mult cât înveţi, ci cât înţelegi, şi pe baza acestor principii a funcţionat, peste o jumătate de secol, şcoala românească.

Nici unul dintre ei nu a uitat umanităţile! Pentru că am avut şi un Brâncuşi, care a venit dintr-o şcoală de arte şi meserii şi a avut genialitatea şi bunul simţ să se întrebe „ce mă fac dacă dă gloria peste mine?“. Cu alte cuvinte, un artist care se crede mare artist nu mai e artist. În ce mă priveşte, între un tâmplar de geniu şi un bancher mediocru, sincer, prefer tâmplarul de geniu.

A fost Hermann Oberth, inventatorul rachetei, instruit la şcoala de la Cluj-Sibiu, căruia Werhner von Braun, cel cu racheta ajunsă pe Lună, îi spunea „maestrul meu“.

Au fost cei care au ţinut aprinsă flacăra civilizaţiei prin ştiinţa matematicii ca Moisil, Onicescu, Mihoc şi mulţi alţii.

A fost Elie Carafoli, a fost Gogu Constantinescu, şi lista poate continua.

Sunt oameni care au demonstrat ca o ţară sănătoasă poate să fie condusă în exclusivitate de cei care dau, nu de cei care iau. Şi când s-au aşezat la masa conducerii societăţii, au luat cea mai mică bucată de pâine, nu cea mai mare.

În era cunoaşterii, România trebuie să aibă un bagaj uriaş de calitate şi cantitate prin elitele sale, care prin rolul lor social, ca factor propulsor al progresului, pot contribui la creşterea calităţii vieţii. Formarea profesioniştilor adevăraţi în cele mai diverse domenii a devenit esenţială pentru propăşirea societăţii în ansamblu.

Definiţia profesionistului înseamnă, în special, disponibilitatea de a-ţi sluji propria ţară. Acceptarea conştientă şi voluntară a unui ţel superior, dincolo de interesele personale sau de grup, a animat spiritele luminate ale poporului român în toate momentele de răscruce ale zbuciumatei sale istorii. Iar acum, cred că ne aflăm într-un moment de răscruce.

*

O carte uluitoare a unui uriaş înaintaş al nostru, Gheorghe Brătianu, se numeşte: *O enigmă şi un miracol istoric: poporul român* şi cred că de la şcoala primară până la înaltul funcţionar public, toată lumea ar trebui să o aibă pe masă, să o citească şi să fie motivat de istoria noastră, pe care, cel puţin după 1990, unii au dorit să o şteargă.

*

România, din păcate, continuă să trăiască în mituri şi prejudecăţi. Vă rog să faceţi diferenţa între ceea ce înseamnă popularitate şi personalitate. Între personalitatea oamenilor pe care i-a dat această ţară, pe care i-am evocat mai sus, şi popularitatea celor care sunt plătiţi de televiziuni pentru a face rating, pentru a ne ţine lipiţi de micul ecran şi a ne consuma interesul şi energia.

Factorul uman

În orice scenariu de viitor, cheia succesului rezidă în factorul uman, a cărui calitate poate fi ridicată prin modernizarea accelerată a învăţământului, a cercetării, a sistemului de sănătate. O populaţie bine educată şi informată este chezăşia funcţionării instituţiilor democraţiei. Numai astfel ea devine imună la intoxicare şi manipulare şi numai astfel poţi ridica o societate pe drumul fascinant al civilizaţiei.

Problema demografică

Asistăm la un atac fără precedent asupra fiinţei naţionale. Am ajuns să ne situăm la un nivel similar celui de acum 46 de ani, iar de 25 de ani, nu facem altceva decât să ne falimentăm continuu. Rata natalităţii este cu 3% mai mică faţă de cea a mortalităţii şi dacă statul nu va acţiona în consecinţă, ne aşteaptă un viitor sumbru.

Problema minorităţilor

Problema este veche şi a fost enunţată de cel mai mare om politic român, Mihai Eminescu: „Tot ce e perfid şi lacom, tot Fanarul, toţi iloţii, / Toţi se scurseră aicea şi formează patrioţii“. În România locuieşte poporul român. Iar el este nu este doar gospodar, ci şi iubitor de oameni şi gazdă primitoare. Dar nu va accepta niciodată ca o minoritate să obţină privilegii exorbitante, sub pretextul

că este discriminată. Asemenea lucruri nu ajută cu nimic respectiva minoritate, ci, dimpotrivă, o discreditează şi o pun într-o situaţie dificilă, pentru că omul de jos, truditorul, nu are nevoie de privilegii, el ştie cui datorează pământul şi apa pentru el şi familia lui.

ECONOMIA CIVICĂ
Idei, perspective, obiective

Modelul neoliberal, adoptat de toate partidele care s-au succedat la conducerea României după 1990, este instrumentul ideologic şi economic menit să transforme ţara într-o colonie economică şi într-un paradis al capitalismului escrocilor (*crony capitalism*). Într-un mod radical diferit, economia civică promovează cu asiduitate valorile naţionale româneşti şi reorientează sistemul educaţional către acestea şi către o remoralizare şi reprofesionalizare a societăţii. Dezvoltarea unei perspective româneşti şi a unor puncte de vedere proprii şi pozitive asupra societăţii, economiei, istoriei poporului român şi relaţiilor internaţionale, începând cu cele din aria geografică imediată, nu poate fi decât benefică într-un mediu global în care sursa valorii economice contează. Mai mult, economia civică duce la întărirea coloanei vertebrale în relaţiile cu partenerii internaţionali, organizaţiile şi forurile din care România face parte.

Economia civică aplică în toate domeniile principiul antropologic fundamental al omului ca persoană. Ea urmăreşte respectarea demnităţii şi autonomiei cetăţenilor în toate laturile vieţii sociale, de la alocaţia pentru nou-născuţi până la asigurarea unui venit drept. Economia civică înlocuieşte principiul troţkist-neoliberal al „distrugerii creatoare“, puse în slujba unui progres

nesustenabil, cu dezvoltarea cu adevărat durabilă; relaţiile violente şi conflictuale cu cele de cooperare şi întrajutorare; individualismul exacerbat, care absolutizează drepturile individuale şi pornirile egoiste, cu personalismul de sorginte creştină, în care este urmărit numai interesul personal, cu responsabilitate. Interesul personal trebuie armonizat cu cel al comunităţii.

Axele principale ale economiei civice sunt:

- DISTRIBUTISMUL
- HRANA SĂNĂTOASĂ
- SĂNĂTATEA PUBLICĂ
- FAMILIA ŞI EDUCAŢIA
- AGRICULTURA TRADIŢIONALĂ
- DEZVOLTAREA SUSTENABILĂ
- NOUL NAŢIONALISM.

I. Distributismul

Viaţa în sistemul actual

Trăim într-o societate care ne obligă să ne petrecem viaţa muncind pentru alţii, în loc să muncim pentru noi şi familiile noastre. De tineri învăţăm să devenim „o resursă umană“, un sclav pe plantaţiile transnaţionalelor şi ale oligarhilor locali. Învăţăm să călcăm pe cadavrul aproapelui nostru pentru a urmări himera unui loc de muncă bine plătit. Ni se spune că totul depinde de noi, dar totul depinde de Sistem. Ni se spune că nu avem de ales decât între şomaj şi plecarea din ţară, între a fi sclavi pentru

Big Business şi sclavi pentru Big Government. Să privim în jurul nostru: câţiva stăpâni sau vătafi de sclavi, la vârf, în rest, o masă de sclavi, fericiţi, trişti sau deznădăjduiţi.

Ce înseamnă distributismul?

Distributismul reprezintă o şansă pentru ieşirea noastră din sclavia mentală şi economică. Înseamnă o economie gândită la dimensiuni umane, bazată pe firme de familie şi pe alte mici unităţi productive, pe comunitate, pe grija faţă de ecosistem şi faţă de calitatea hranei noastre.

Distributismul mai înseamnă:

Practici economice concrete (şi nu un model utopic sau importat) coerente şi compatibile cu creştinismul, cu tradiţiile noastre economice, cu firea şi felul de a fi al neamului românesc.

Un model de solidaritate socială bazat pe conlucrarea dintre persoane. Distributismul implică un mod de viaţă, o existenţă concretă, care acordă prioritate omului ca persoană şi relaţiei „faţă către faţă" dintre persoane aflate în comuniune. Persoana, spre deosebire de individul atomizat, izolat, are ca fundament conlucrarea. Într-o ordine distributistă, avantajul şi câştigul fiecăruia se obţin „împreună" cu ale altora, şi nu „împotriva" lor, la concurenţă, cum se întâmplă în cazul bunului privat, nici făcând abstracţie de el, fără să-ţi pese de el, ca în cazul bunului public.

Răspândirea cât mai largă a proprietăţii productive (pământ, unelte, echipamente şi pregătirea necesară pentru a le folosi), pentru ca lucrătorul să nu mai fie un

sclav salariat (proletar), ci un proprietar-producător, adică o persoană demnă şi liberă a cărei bunăstare depinde doar de sine însuşi şi de cooperarea cu semenii săi (mici întreprinzători, membri ai unei cooperative sau asociaţii).

DISTRIBUTISMUL NU ÎNSEAMNĂ REDSTRIBUIREA AVUŢIEI NAŢIONALE DIN MODELELE SOCIALISTE, CI PROPUNE O CÂT MAI LARGĂ DISTRIBUIRE A PROPRIETĂŢII PRODUCTIVE („PROPRIETATEA PRODUCTIVĂ“ ÎNSEAMNĂ POSESIUNEA FIZICĂ ŞI FOLOSIREA EFECTIVĂ A PĂMÂNTULUI, UNELTELOR ŞI CUNOŞTINŢELOR).

În diferitele sale variante, distributismul a fost şi este un motor al bunăstării în lumea occidentală. De pildă, distributismul este parte integrantă a tradiţiei antreprenoriale americane, a republicii micilor proprietari stabilită de Thomas Jefferson şi James Madison la începutul veacului al XIX-lea. Timp de două sute de ani, micile afaceri au fost o primă sursă de bunăstare în Statele Unite. Tot ceea ce este caracteristic şi fermecător în cultura europeană se datoreşte supravieţuirii unei economii la dimensiuni umane. Până în 1950, chiar şi centralizata Franţă a fost o societate formată din mici ferme şi ateliere.

Procesul de „distrugere creatoare“ a afacerilor mici şi independente, de înlocuire a micilor firme cu marile lanţuri sau concernele transnaţionale nu a fost nici „sănătos“, nici „firesc“, aşa cum vor să ne convingă susţinătorii utopiei neoliberale. El a fost consecinţa neprevăzută şi nedorită a „relaxării“ legilor antimonopol. S-au acceptat consolidările monopoliste în credinţa că ele vor duce la „bunăstarea consumatorului“, ca urmare a livrării de

bunuri mai ieftine. După numai o generaţie, o astfel de abordare a dat naştere în SUA unei crize economice fără precedent, celei mai mari concentrări a puterii economice de la J.P. Morgan şi J.D. Rockfeller încoace, pierderii unor întregi sectoare industriale şi a milioane de locuri de muncă bine plătite, stagnării salariilor (nu au mai crescut în termeni reali din 1970), invadării pieţei americane cu produse „made in China“ din ce în ce mai proaste şi mai scumpe. În ţări precum România, situaţia este şi mai dramatică.

„Distributismul a devenit probabil cea mai atrăgătoare idee care s-a născut pe ruinele colapsului economic de la începutul secolului al XXI-lea – şi asta în mare măsură datorită faptului că posedă cel mai mare potenţial de a arunca o punte peste prăpastia care separă curentele ideologice din SUA.“

(David Gibson, The Washington Post, 17 octombrie 2011)

Distributismul este un sistem sustenabil pe care l-au validat, printre altele:

• Miile de mici firme de familie şi firmele cu lucrători-proprietari, băncile de microcreditare şi uniunile de credit.

• Economia distributistă a provinciei italiene Emilia-Romagna, unde 45% din PIB provine de la cooperative şi firme de familie care funcţionează în sistem parteneriat şi asociativ, demonstrând că economiile şi firmele distributiste au un avantaj structural pe care sistemul monopolist-financiar şi cel socialist nu pot să-l egaleze.

• Cele 15.000 de mici întreprinderi din Toscana, cu mai puțin de cinci lucrători fiecare, unite într-o reţea

flexibilă de producţie, care fabrică ţesături pentru industria internaţională a modei.

• Succesul ESOP-urilor americane (întreprinderi vândute angajaţilor), al programelor de microcreditare din întreaga lume (cea mai cunoscută instituţie de microfinanţare pe principii distributiste este Grameen Bank).

• Sistemul cooperatist de distribuire a energiei electrice din zonele rurale ale Statelor Unite, zone considerate nerentabile şi deci neinteresante pentru marile companii.

• Programul „pământ pentru ţărani" al Taiwanului, care, urmând o strategie distributistă, a reuşit într-o singură generaţie să scoată ţara din sărăcie lucie şi să o aducă la nivelul unei puteri de prim rang.

ROMÂNIA INTERBELICĂ A AVUT O ÎNFLORITOARE ECONOMIE DISTRIBUTISTĂ.

În ţara noastră, distributismul, ca model economic şi social, nu a fost un produs de import, ci o creaţie unică a gândirii unor mari economişti precum Virgil Madgearu şi a unor mari politicieni precum Nicolae Iorga şi Ion Mihalache.

Putem fi distributişti fără să ştim. Promovăm economia locală făcând cumpărăturile nu la hypermarket, ci la magazinul din colţ (care nu vinde alimente turceşti!), mâncând produse naturale preparate în propria gospodărie sau în gospodăria părinţilor şi bunicilor, a cunoscuţilor. Înţelegând astfel că libertatea înseamnă întărirea familiilor şi a comunităţilor. Fiind de acord că libertatea mai înseamnă să-i lăsăm pe adevăraţii ţărani să ne producă hrana. Readucând micul magazin în cartierele unde locuim. Sprijinind creşterea cât mai mare a numărului de

proprietari – în loc de câţiva „aleşi“. În toate aceste cazuri suntem distributişti!

Să le redăm românilor posibilitatea de a munci pentru ei înşişi! Să redevenim o ţară de proprietari!

Obiectivele distributiste:

• Reintegrarea corectitudinii în economia de piaţă, prin aplicarea principiilor istorice ale creştinismului, armonizând relaţia dintre morală şi economie.

• Reintegrarea în economie a principiului RECIPROCITĂŢII şi ÎNCREDERII, prin promovarea firmelor de familie şi a firmelor de tip cooperatist conduse după regula „un om, un vot“.

• Micşorarea prăpastiei dintre proprietate şi muncă, pentru a construi stabilitatea socială şi economică.

• Răspândirea largă a proprietăţii productive ca element esenţial pentru dobândirea independenţei faţă de corporaţii, birocraţii şi sistemul bancar cămătăresc.

• Subsidiaritate: mai puţină centralizare şi coborârea deciziei în problemele locale către comunităţile şi instituţiile locale.

• Solidaritate cu lucrătorii, cu cei lăsaţi de izbelişte, cu nevoiaşii şi familiile lucrătoare.

• Democratizareaa conducerii. Apariţia microconducerii, înfiinţarea COMITETELOR DISTRIBUTISTE DE ACŢIUNE POLITICĂ, care vor juca un rol semnificativ în sprijinirea candidaţilor şi în influenţarea rezultatului alegerilor şi a deciziilor politice. Microconducerea nu-i priveşte pe alţii, ne priveşte pe fiecare dintre noi!

Sprijinim:

• Justiţia economică, remoralizarea pieţei: o piaţă cu adevărat liberă combină logica profitului cu beneficiile sociale.

• Relocalizarea economiei: un sistem de microproprietăţi, firme de familie, mici gospodării şi ferme agricole. Marile entităţi, căi ferate, utilităţile publice sau băncile nu vor fi privatizate ci MUTUALIZATE, adică vor fi organizate într-o formă care să permită controlarea lor de către angajaţi şi clienţi, care devin acţionari direcţi.

• Recapitalizarea micului proprietar, prin:

– Înfiinţarea de bănci populare. Întregul sector bancar trebuie să devină majoritar românesc în 5 ani.
– Facilităţi fiscale şi subvenţii pentru IMM-uri, inclusiv firmele de familie aflate la început şi cele de tip cooperatist. O nouă legislaţie în acest sens.
– Breslele (asociaţiile profesionale) – cooperativele (susţinem adoptarea legislaţiei europene a cooperaţiei).
– Regimul de impozitare diferenţiat.
– Creditele fără dobândă pentru relansarea economiei.
– Producţia locală pentru consumul local.
– Microcreditarea.
– Tehnologia la scară mică şi „open source“.
– Parteneriatul sat-oraş.

II. Hrana sănătoasă

Mâncarea sănătoasă înseamnă, de fapt, recâştigarea autonomiei, libertăţii şi sănătăţii noastre. În comunism, am fost sclavi fiindcă eram mai tot timpul flămânzi. Ani de zile ne-am sfâşiat între noi pentru ca EU, şi nu TU, „să prind" o bucată de caşcaval sau un litru de ulei „peste cotă". Înfometarea populaţiei României din timpul comunismului a exacerbat instinctele achizitive, neapăsarea faţă de nevoile aproapelui, egoismul, conformismul şi laşitatea. Un popor flămând nu poate fi nici generos, nici liber şi nici conştient de propriile interese. Înfometaţii nu sunt martiri; de regulă, ei sfârşesc prin a săruta mâna care le mai aruncă, din când în când, câte-o ciozvârtă. În momentul în care stăpânii deţin controlul asupra hranei supuşilor, puterea lor devine absolută. Începe teroarea.

În ultimii 20 de ani, situaţia nu s-a schimbat radical. Ne-am transformat din proletari flămânzi în consumatori pasivi, care beau şi mănâncă nesănătos şi pe veresie. Socialismul crea în mod artificial foamea propriu-zisă, capitalismul global creează în mod artificial foamea de bani şi de iluzii. Atât comunismul, cât şi globalismul neoliberal ne împiedică să fim proprietarii unei surse de hrană sănătoase şi ai unui adăpost; comunismul ne-o lua cu japca, globalismul ne permite să avem acces la hrană şi adăpost doar prin intermediul cămătarilor (creditul oferit de bănci) şi al corporaţiilor transnaţionale.

Sursa de venit monetar a devenit astfel mai importantă decât sursa de hrană. Alergăm năuci după bani. Timp de douăzeci de ani ne-am hrănit cu iluzia prosperităţii financiare. Ne-am „monetarizat" existenţa, ne-am vândut pe doi lei pământurile moştenite de la străbuni, noi înşine

ne-am vândut, marfă ieftină, în speranţa iluzorie că „vom aduna bani“. Am uitat că hrana sănătoasă, spirituală şi trupească este adevărata bogăţie.

Am permis o separaţie totală între bani şi hrană, şi chiar am justificat acest fapt ca fiind „progresul“. Astfel, ni s-a inoculat concepţia – propagată şi de conducători ignoranţi, care par a crede în ea – că dacă avem bani, vom avea şi mâncare şi sănătate. Este o concepţie eronată, care conduce la distrugerea agriculturii şi a hranei, cu nimic diferită şi la fel de dăunătoare precum ideea că lumea se conformează dorinţelor noastre şi că putem fi oricum am vrea să fim (Wendell Berry).

Dar a venit criza şi iluziile noastre s-au prăbuşit. Ne-am dat seama că am rămas şi fără bani şi fără mâncare sănătoasă, şi că împrumuturile cămătarilor sunt la fel de toxice ca şi alimentele cu aditivi chimici vândute prin reţelele de distribuţie globală (hipermarketuri). Când „tataie de la ţară“ nu ne-a mai umplut portbagajul cu produse, iar „mamaie“ nu a mai putut să ne crească nepoţii, am constatat, îngroziţi, că am rămas şi fără săteni tineri şi viguroşi. De data asta, chiar nu mai are cine să mulgă, la propriu, Joiana românească.

Prea multe otrăvuri a înghiţit România! Într-o lume toxică, a mânca sănătos devine un act de responsabilitate personală şi civică; o declaraţie de independenţă faţă de „hrana modernă“; o detoxifiere fizică a trupului şi o detoxifiere etică a minţii intoxicate mediatic. O ieşire din ignoranţă şi apatie.

Zi de zi, trebuie să luptăm pentru sănătatea copiilor şi familiilor noastre. O bătălie care va fi câştigată definitiv doar atunci când vom fi reuşit să restaurăm sănătatea economică, socio-politică şi spirituală a ţării. În mod cert,

mâncarea nesănătoasă ne îmbolnăveşte; dar boala trupului este simptomul îmbolnăvirii sufletului şi alterării caracterului nostru. Suntem trupuri şi suflete suferinde într-o societate bolnavă.

Dar, din fericire, orice boala are un leac. Nu o să ne vindecăm dintr-o dată. Nici nu vom putea peste noapte să stârpim microbii şi să eradicăm maladiile societăţii noastre. Să începem cu paşi mici, cu fiecare gest al existenţei noastre cotidiene. După un timp, vom continua cu paşii de gigant ai unei mişcări de solidaritate naţională.

Obiective în privinţa hranei sănătoase:

• Nu vom mai lăsa hipermarketul, micromarketul şi alţi răspânditori de otrăvuri (junk food şi fast food) să ne hrănească familiile.

• Vom cere impozitarea hranei lipsite de valoare nutritivă, a „apei îndulcite" de tip cola, a chiftelei jupuite, a chipsurilor şi a altor „bunătăţi" fabricate spre deliciul sclavilor fericiţi. În SUA, 30 de oraşe mari au în plan să pună taxe speciale pe „junk-food", iar un ministru francez a propus triplarea taxei pe cola. Impozitarea alimentelor-gunoi ar reduce drastic consumul lor, iar banii obţinuţi ar putea fi folosiţi pentru sprijinirea gospodăriei ţărăneşti de subzistenţă, pe cale de dispariţie. „Fără comerţ liber!" când este vorba de sănătatea populaţiei.

• Vom duce o campanie de educare a publicului în privinta „mâncării ieftine"! Nu există mâncare mai ieftină decât cea obţinută şi pregătită în gospodăria proprie. „Mâncarea ieftină" este o iluzie creată de agricultura de tip industrial, prin externalizarea adevăratului cost al alimentelor produse de acest sistem. SUA = mâncare ieftină = o treime din cetăţenii americani diabetici sau

prediabetici, 33% dintre copii şi adolescenţi suferă de obezitate. Sol şi biodiversitate distruse, ape poluate pe suprafeţe întinse, depopulare rurală în proporţii catastrofale. „Mâncare ieftină“ şi televizor = sedativ pentru mase.

• Vom impiedica mall-ul şi cultura lui să ţină loc de educaţie pentru copiii noştri. Proastele obiceiuri alimentare se dobândesc în copilărie. Cu atât mai mult cele spirituale. Dacă acum, copilul dumneavoastră preferă prăjitura din reclama TV „prăjiturii de casă“, pe Harry Potter lui Făt Frumos, Halloween-ul, sfintelor Sărbători de Crăciun, mai târziu va renunţa la sarmalele de acasă pentru shaorma de pe stradă şi sandvişul din café-barul corporatist. Adoptarea „fast-food“-ului vine la pachet cu flexibilitatea morală şi pierderea principiilor sănătoase. Potenţiatorii de gust ne fac să pierdem gustul libertăţii. Stimulatorii de apetit şi aromele artificiale ne creează dorinţa de a rămâne robii consumului.

• Vom lupta în mod consecvent împotriva E-urilor morale. Tinerii le înghit în doze homeopatice sub forma „cool“ a „spontaneităţii“, „creativităţii“ şi „personalităţii mele“. Puţini îşi dau seama că în Vajnica Lume Nouă altcineva alege în locul lor. Acesta este sensul lui „my choice, mon choix“. Tânărul crede însă că-i Dumnezeu. „Sunt ceea ce sunt“, îi şopteşte o reclamă pentru Nike. Treziţi-l la realitate!

• Mâncarea noastră cotidiană să ne fie cartea de vizită! Toate aspectele existenţei noastre biologice, sociale şi spirituale sunt prezente în felul în care ne hrănim. Ce şi cum mâncăm spune foarte mult despre valorile şi credinţa noastră. Când singura preocupare este să supravieţuieşti, mănânci orice şi oricum. Înfuleci un sandviş şi bei o cafea pe fugă. Singura ta grijă este să ajungi cât mai

repede la serviciu, să nu dai motiv patronului să te dea afară (19% din americani îşi iau micul dejun în maşină). Dacă, însă, îţi pui întrebarea: oare care-i sensul vieţii adevărate?, mâncarea ta devine act de comuniune, de identificare. Ne vom întoarce cât mai mult la mâncarea strămoşească, „ca la mama acasă“, în care se reflectă istoria, credinţa şi tradiţiile propriului popor, ale familiei.

III. Sănătatea publică

Speranţa de viaţă, mortalitatea infantilă, incidenţa tuberculozei, mortalitatea prin cancer, sporul negativ al populaţiei sunt doar câţiva indicatori de sănătate publică care demonstrează că poporul român este cel mai bolnav popor din Europa.

Pentru a ameliora starea de sănătate a poporului român este nevoie de schimbări fundamentale:

– intensificarea acţiunilor profilactice şi de depistare precoce;

– alimente nepoluate, fără aditivi;

– interzicerea organismelor modificate genetic;

– ameliorarea relaţiei etice medic-pacient;

– prezentarea şi analiza publică a indicatorilor de sănătate, pentru a responsabiliza atât populaţia, cât şi factorii decidenţi.

IV. Familia şi educaţia

Familia şi românii din afara graniţelor

Pentru menţinerea vitalităţii neamului, familia este elementul de bază. În ultimii 25 de ani, s-a săpat adânc pentru distrugerea ei. Peste 3 milioane de români lucrează în afara ţării ca să trimită bani acasă. Dar acasă au rămas familii distruse, divorţurile s-au înmulţit peste măsură, ca şi copiii abandonaţi şi oamenii bolnavi sufleteşte şi moraliceşte. Propaganda referitoare la „modele alternative de familie“ (pledoarii pentru celibat, pentru familia monoparentală, pentru familia homosexuală) nu încetează să sporească. Tinerii se căsătoresc şi au primul copil la vârste tot mai înaintate, media natalităţii pe familie nu mai asigură sporul demografic, populaţia ţării scăzând.

Obiective privitoare la întărirea familiei:

– Vom sprijini prin toate mijloacele educaţia mamei în duhul credinţei şi al dragostei de neam. Mamele noastre au fost printre cei mai puternici eroi ai ţării. Mamele creştine, mucenicii din închisori şi eroii din munţi au ţinut verticalitatea neamului.

– Vom proteja instituţia familiei pe cale legislativă şi vom ajuta la dezvoltarea mediului economic şi cultural în care ea se dezvoltă.

– Vom susţine neabătut drepturile celor nenăscuţi şi vom milita pentru a scoate în afara legii manifestările publice ale homosexualităţii şi orice propagandă în favoarea ei. Sunt condiţii nenegociabile, dacă vrem să ne mai păstrăm verticalitatea ca oameni şi trăinicia ca neam.

– Vom încuraja, prin sprijin material al statului şi al comunităţilor locale (alocaţii, facilităţi fiscale, acces la diferite servicii sociale etc.) întemeierea de familii şi naşterea de copii. Vom spori la niveluri decente alocaţia pentru copii şi alocaţia pentru naşterea şi creşterea copilului.

– Vom încuraja sporul demografic prin aportul unor familii bine întemeiate, capabile să dea o creştere bună copiilor. În acest scop vom introduce reducerea taxelor şi impozitelor proporţional cu numărul copiilor. Sistemul alocațiilor nu va fi abandonat, ci completat în acest fel pentru a asigura un spor demografic de calitate.

Românii din afara ţării

Neamul românesc este o comuniune de persoane, o familie, un Trup care îşi recunoaşte şi regăseşte adevărata finalitate şi unitate în Dumnezeu. Vicisitudinile istoriei au dus la amputarea acestui Trup. O mare parte dintre români – cei din diaspora şi cei din comunităţile istorice situate astăzi în ţări învecinate – trăiesc separaţi şi chiar izolaţi de ţara lor. Iată de ce se impun măsuri hotărâte pentru păstrarea identităţii şi unităţii neamului nostru. În prezent, statul român lasă de izbelişte românii şi comunităţile româneşti din afara graniţelor.

Vom dezvolta strategii specifice pentru românii plecați din Țară şi pentru românii care trăiesc dintotdeauna în ţările vecine.

Obiective privitoare la susţinerea românilor din diaspora

– Finanţarea de către statul român de proiecte care să răspundă nevoilor reale culturale şi identitare ale românilor din diaspora.

– Păstrarea identităţii culturale a românilor din diaspora prin editarea şi difuzarea de material didactic în limba română (filme, manuale, materiale pe suport digital).

– Identificarea şi promovarea românilor din diaspora care pot desfăşura activitati de lobby în favoarea României.

Obiective privitoarea la susţinerea românilor din teritoriile istorice

– Facilitarea obţinerii cetăţeniei române de către românii din comunităţile istorice.

– Acţiuni diplomatice hotărâte care să oprească încercările de deznaţionalizare şi asimilare a românilor din ţările învecinate.

– Păstrarea identităţii culturale a românilor din diaspora prin editarea şi difuzarea de material didactic (manuale etc.), cărţi şi filme în limba română, care să fie donate comunităţilor româneşti din teritoriile istorice.

– Burse pentru tinerii din ţările învecinate (liceu şi facultate).

– Programe radio şi TV pentru aceşti români.

Educaţia

Când nu rămâi ferm în credinţa sfântă în Hristos se naşte un gol prin care pătrunde groaza de moarte. Şi

atunci omul devine „resursă umană“, un individ manipulat, fabricat prin înrobirea minţii. Alimentele procesate industrial conţin substanţe care acţionează subtil asupra sistemului nervos, imitând efectul drogurilor.

Omul care mănâncă produse concentrate artificial devine dependent: în căutarea plăcerii, mănâncă tot timpul fără să se hrănească. Mintea, sufletul şi inima îi devin captive. Mintea trebuie să fie însă liberă, critică şi independentă, iar inima să bată în ritmul dragostei pentru aproapele nostru.

Sistemul educaţional de stat contribuie şi el din plin la încătuşarea minţii şi a spiritului. După ce sunt şcoliţi conform prejudecăţilor cultivate de adulţi, denumite eufemistic programe naţionale, elevii devin de-a dreptul incapabili să gândească sau să acţioneze în alt mod decât cel pe care l-au impus formatorii lor.

Educaţia înseamnă să inspiri mintea, nu să încarci capul!

Dascălul adevărat nu livrează informaţie, ci plămădeşte copilul, viaţa lui, ţara şi neamul românesc. Copilul este izvorul bucuriei din care putem bea toţi, prin urmare, trebuie să investim tot ce avem în tânăra generaţie.

Or, conducătorii vremelnici ai României au distrus ţara. Iar puţinii profesori adevăraţi pe care îi mai avem au mâinile legate.

Şcoala românească actuală este o ruşine. Dacă vrei să înrobeşti o ţară, îi distrugi educaţia. Aşa s-a şi întâmplat. Ca popor, dacă ai educaţie performantă, eşti liber. România este un vultur închis într-o cuşcă în care nu poate să-şi întindă aripile şi să zboare.

„Cum arată astăzi şcoala, aşa va arăta mâine ţara“, spunea Spiru Haret în 1895. Calitatea educaţiei este condiţia de bază pentru ca România să-şi asigure un loc în cursa civilizaţiei contemporane. Educaţia şi formarea profesională reprezintă baza dezvoltării ţării, alături de întărirea familiei, pentru că avem nevoie de un pol moral.

„Ţinta cea mai înaltă a educaţiei e să formeze caractere, iar caracterul nu este un dar, ci o sumă de deprinderi tari, dobândite prin muncă“ spunea Simion Mehedinţi. Şcoala muncii, seriozitatea şi conştiinţa lucrului bine făcut trebuie să înlocuiască improvizaţia şi superficialitatea.

Obiective privitoare la educaţie:

• Modernizarea accelerată a învăţământului, cercetării, sistemului de sănătate, prin prevenţie. O populaţie sănătoasă, bine educată şi informată este chezăşia funcţionării instituţiilor democraţiei. Numai astfel ea devine imună la intoxicare şi manipulare.

• Desfiinţarea universităţilor particulare, fără excepţie. Sunt doar o industrie de diplome fără acoperire, urmărind doar profitul şi spălarea creierelor. Au fost viciate, evident, şi universităţile de stat. La Medicină, înainte de '89, se tragea linia, sub ultimul intrat, la 9,80. Acum se intră şi cu 4. Aşa ceva nici măcar nu mai trebuie comentat, necum admis.

• Revizuirea programei analitice şi a procedurii de aprobare a manualelor alternative. Istoria poporului român este cumva alternativă? Geografia ţării este cumva alternativă? Avem cumva alternative sau dileme cu privire la adevărurile morale?

• Încurajarea valorilor intelectuale reale, acordarea de burse după un sistem de selecţie corect.

• Un sistem de educaţie care să formeze caractere.

V. Agricultura tradiţională

Veşnicia s-a născut la sate, spunea Blaga. Ţăranul român reprezintă gena autentică a civilizaţiei mileniului actual. El reprezintă nu doar şansa redresării României, ci însăşi speranţa renaşterii lumii occidentale, care încearcă cu disperare să-şi îndrepte nesăbuinţele trecutului.

Dacă agricultura ţărănească va avea un viitor în România, acesta va depinde foarte mult de voinţa şi capacitatea noastră de a reveni la o viziune agrară şi creştină asupra lumii.

Departe de a fi o binefacere pentru omenire, minunile agriculturii de tip industrial s-au dovedit un dezastru. Toate promisiunile ei sunt iluzorii. În primul rând, s-a dovedit ca agribusiness-ul este incapabil să supravieţuiască pe piaţa liberă fără masive subvenţii de la stat. Fermele industriale de creştere a animalelor pompează hormoni şi antibiotice într-o asemenea măsură încât porcii şi vitele n-ar mai putea supravieţui sub cerul liber. Astăzi, puţini români se opun cultivării plantelor modificate genetic, şi încă mai puţini se opun cultivării plantelor oleaginoase pentru biocombustibil.

În viziunea industrială asupra agriculturii, ogorul, fâneţele sau animalele sunt considerate resurse care pot fi exploatate până la epuizare, ca în industria extractivă.

În SUA, industrializarea forţată a agriculturii a creat un adevărat dezastru, ale cărui proporţii de-abia acum

încep să fie percepute. Douăzeci până la patruzeci la sută din veniturile fermierilor care practică agricultura de tip industrial provin din subvenţiile de la stat. Şi, desigur, cele mai mari subvenţii le primesc cele mai mari ferme. De fapt, sistemul de subvenţionare a agriculturii industriale este un mod de a sprijini cu bani publici giganticele corporaţii transnaţionale din domeniul agricol. Politicile guvernamentale şi nu ineficienţa au distrus în SUA mica fermă de familie, aşa cum, în România, agricultura ţărănească şi satul românesc au fost distruse de comunişti, şi nu de către o pretinsă înapoiere a agriculturii tradiţionale.

Americanii, ca şi comuniştii, au întreţinut cultul tractorului, al agriculturii mecanizate. Tractorul simbolizează trecerea de la o agricultură bazată pe energia solară gratuită la una dependentă de combustibili fosili şi o lungă listă de furnizori.

Ferma industrială are un singur avantaj: foloseşte mai puţină forţă de muncă. Nu se ia însă în consideraţie faptul că mai puţină forţă de muncă în agricultură înseamnă mai multă mecanizare, care cere o enormă cantitate de energie neregenerabilă. De fapt, dacă ne gândim mai bine, nu se economiseşte nici măcar forţa de muncă. Când un fermier foloseşte un tractor care trage după el o combină pentru a recolta grâul, el utilizează forţa de muncă urbană din rafinăriile de petrol şi din industriile extractivă, siderurgică şi constructoare de maşini. Dacă agricultura de tip industrial n-ar fi subvenţionată şi fermierii ar trebui să plătească toate aceste costuri, ineficienţa sistemului ar deveni evidentă.

Sistemul de tip industrial de producere a alimentelor din SUA consumă zece calorii de energie fosilă pentru

obţinerea fiecărei calorii de energie înmagazinată în hrană.

Industrialismul este o paradigmă moartă. Este foarte eficient în a extrage energiile înmagazinate în sol, subsol, în apă, aer, plante, animale şi oameni, dar nu oferă stimulente ca aceste energii să se reconcentreze, să se adune la un loc pentru a fi reutilizate în viitor. Sistemul industrial-tehnologic este interesat doar de „investiţiile extractive“, adică investeşte doar în mijloacele de exploatare, fără să investească în resursele regenerabile, în cele care asigură viitorul. În sistemul economic actual, majoritatea investiţiilor, inclusiv cele din agricultură, sunt evaluate în termeni de „valoare prezentă netă“, nicidecum de valoare pentru generaţiile viitoare.

Acest mod de gândire este considerat normal de mulţi dintre noi. El este însă o anomalie. Industrialismul nu-i altceva decât o patologie a spiritului uman.

Trebuie să abandonăm iluziile agriculturii industriale şi să revenim la agricultura tradiţională.

Astăzi, pentru România, renaşterea agriculturii tradiţionale ar fi mană cerească. Sfintele Scripturi ne spun că hrana, înainte de orice, este expresia domniei lui Dumnezeu asupra creaţiei şi a iubirii sale faţă de oameni. Este un semn al prezenţei lui Dumnezeu: „Iată, eu le voi ploua pâine din cer“. Episodul biblic al manei cereşti exprimă semnificaţia adâncă a agriculturii tradiţionale. Hrana nu este un produs, ci un dar de la Dumnezeu, de care trebuie să ne îngrijim cu atenţie. Creştinii ştiu că trebuie să se roage pentru pâinea „cea spre fiinţă“ sau, în altă traducere interpretativă, „cea de toate zilele“.

Agricultura tradiţională există în cadrul unei economii smerite, care ţine cont de limite. O agricultură care

înţelege că noi toţi existăm în cadrul altei economii – cea a lui Dumnezeu, de la care toate ne vin. Este vorba de Marea Economie a creaţiei, aşa cum o numeşte Wendell Berry, un celebru scriitor agrarian din SUA. În această economie, totul se leagă, este interconectat, totul creşte într-o imensă Biserică. Agricultura tradiţională este smerită, ştie să se conformeze Marii Economii a lui Dumnezeu. În fiecare zi, ţăranului i se oferă mărturii multiple ale bunătăţii şi puterii divine, de la germinaţia seminţelor până la creşterea holdelor şi sănătatea vitelor. Când ţăranul este smerit, are credinţă şi respectă creaţia lui Dumnezeu, ştie că nu are de ce să se teamă de greutăţi.

După 1990, agricultura noastră ar fi putut să cunoască o mare renaştere. Din păcate, autorităţile statului au continuat să fetişizeze sistemul de agricultură industrială, aşa-zisele „elite intelectuale“ au dispreţuit ţărănimea, iar ţăranii şi-au luat lumea în cap, au părăsit ogoarele şi au plecat în Occident, unde au devenit proletari agricoli. Printr-o politică premeditată de falimentare a agriculturii româneşti, ţăranul a fost obligat să-şi abandoneze rolul tradiţional de iconom al Proprietarului divin, altfel spus, a renunţat să mai protejeze şi administreze creaţia lui Dumnezeu.

Obiective privitoare la agricultura tradiţională:

Vom milita pentru restaurarea iconomiei, a relaţiilor ţăranului cu Dumnezeu, cu natura şi cu semenii lui de la sat şi de la oraş. Această restaurare a relaţiilor stricate nu se face în vorbe, ci prin măsuri şi fapte concrete.

Nici agricultura, ca orice altceva, fie ea şi agricultură tradiţională, nu are viitor fără Dumnezeu.

Vom dezvolta economii agricole locale (EAR). O agricultură smerită nu se poate dezvolta armonios decât în cadrul unor economii agricole locale multiple şi diversificate. EAR-urile ar trebui să devină un obiectiv prioritar al statului din mai multe motive. Ele ar furniza ţării hrană de calitate, acea hrană care este un factor-cheie în asigurarea stării de sănătate fizică; ar asigura autonomia alimentară a României şi ar constitui una dintre bazele producţiei pentru export; ar îmbunătăţi în mod substanţial ocuparea forţei de muncă, prin relocalizarea ei în zonele rurale; ar păstra tradiţiile şi valorile româneşti şi ar promova solidaritatea socială.

Pentru a realiza în mod concret aceste obiective, vom milita ca statul să-şi folosească resursele pentru a susţine cu prioritate ţăranii individuali, gospodăriile de subzistenţă şi semisubzistenţă, fermele mici şi mijlocii care produc în mod sustenabil hrană sănătoasă.

Vom încuraja pieţele ţărăneşti locale şi vom lua măsuri ferme împotriva „mafiei pieţelor".

Vom dezvolta agricultura sprijinită de comunitate (metodă de cooperare între producător şi consumator prin care se asigură produse de calitate, pe bază de abonament sau de contracte de tipul „risc şi recompensă" – metoda „Coşul ţărănesc").

Întrucât economiile agricole locale nu există separate, vom încuraja parteneriatul dintre persoană şi familie, familie şi vecini (comunitatea locală), dintre comunitatea locală şi regiune, regiune şi națiune, națiune și comunitatea de destin a națiunilor. În plan economic, lucrător şi firmă, firmă şi comunitate, sat şi oraş (regiune), regiune şi naţiune, naţiune şi vecinii ei.

Vom milita consecvent pentru restaurarea încrederii în principiile şi acţiunile cooperatiste. Fără cooperative şi alte forme de asociere similară, agricultura tradiţională românească va pieri şi, odată cu ea, satul românesc. Sfintele Scripturi, Sfinţii Părinţi, întreaga experienţă istorică a creştinismului pun cooperarea întru Hristos drept fundament al societăţii. Cooperarea creştină respectă trei mari principii. Resursele sunt împărţite în mod voluntar, aşa încât fiecare să-şi aibă asigurate necesităţile de bază. Al doilea principiu se referă la luarea deciziilor într-un mod care să prevină concentrarea puterii şi a bogăţiei în câteva mâini. Al treilea principiu se referă la faptul că legile comune sunt aplicate într-o manieră care maximizează responsabilitatea personală.

Vom ajuta la înfiinţarea în agricultura românească, precum şi în alte domenii, de asociaţii cooperatiste care să funcţioneze pe baze creştine. Le-am putea numi comuniuni economice. Comuniunile economice creştine ar putea colabora fără probleme cu cooperativele seculare. Un exemplu celebru ni-l furnizează cooperativele amish-ilor din SUA. De exemplu, cooperativele Green Field Farms (ale amish-ilor), care aplică restricţii religioase clare, au fost recunoscute şi s-au înfrăţit cu Organic Valley, cea mai mare cooperativă de produse biologice din SUA.

Vom traduce principiile cooperatiste şi principiile sustenabilităţii în termenii eticii creştine asociindu-le valorilor de smerenie, înfrânare, jertfire, modestie, cumpătare, dăruire.

Vom restaura circuitul dăruirii şi solidarităţii, fără de care „circuitul capitalului“ reduce întreaga realitate la

profit și relațiile interumane la tranzacții comerciale între niște „străini".

Trebuie să reînvățăm să funcționăm în cadrul Marii Economii divine. Suntem creații ale lui Dumnezeu, care ne-a dat în dar persoana noastră, familia din care facem parte și această țară – și de toate acestea trebuie să avem grijă pentru a răspunde dragostei Sale nemărginite.

VI. Dezvoltarea sustenabilă

Este greşită teza marxistă potrivit căreia doar producţia la scară mare asigură obţinerea unui nivel de trai ridicat. Mica proprietate productivă, producătorul mic şi mijlociu creează o economie locală sustenabilă şi diversificată. Producţia la scară mică este ideală din punct de vedere economic întrucât asigură:

• armonizarea cererii cu oferta;

• armonizarea producţiei cu consumul;

• protecţie împotriva ciclurilor economice şi a fluctuaţiilor extreme ale preţurilor;

• un progres organic, nespectaculos, dar continuu, sustenabil.

În general, mica firmă este mai inovativă şi mai eficientă decât marea corporaţie – operează cu costuri mai reduse, iar veniturile ei sunt curate şi nete, în vreme ce corporaţia iroseşte resurse umane, materiale şi financiare. Inconvenientele din trecut ale firmelor mici sunt în mare parte anulate în societatea informaţională, care asigură accesul generalizat la cunoaştere şi documentare.

Producţia la scară mică este ideală şi din punctul de vedere al solidarităţii, deoarece:

• are rădăcini adânci în comunitate;

• foloseşte preponderant resurse locale şi se preocupă de mediul înconjurător;

• beneficiul, profitul rămâne pe loc, în comunitate, finanţând dezvoltarea.

O comunitate în cadrul căreia prosperă firmele de familie sau asocierile (cooperativele) locale este una lipsită de asperităţi sociale, nivelul de trai este relativ egal, iar membrii ei vor împărtăşi valori similare – solidaritatea însemnând cooperare în atingerea unor scopuri comune, dar şi a unor obiective proprii. Răspândirea cât mai largă a proprietăţii productive şi a condiţiei de întreprinzător este condiţia primordială pentru ca producţia la scară mică să devină un motor al dezvoltării durabile, precum în regiunea Emilia-Romagna din Italia.

În lumea occidentală se iau măsuri radicale pentru restaurarea „republicii micilor proprietari" şi trecerea la un nou model economic. De exemplu, Administraţia Obama a iniţiat un fond de 30 de miliarde de dolari pentru băncile din comunităţi dispuse să împrumute micii întreprinzători, în efortul de a crea noi locuri de muncă şi a ajuta economia încă fragile. Cu sprijin federal s-a demarat un proiect-pilot, „modelul Cleveland", o asociaţie de cooperative pe model Mondragón. Deşi organizarea iniţială este de tip *top-down* (de sus în jos), ea a stârnit admiraţia lumii cooperatiste din SUA şi poate fi un model pentru România, unde iniţiative de organizare cooperatistă „la firul ierbii" sunt puţin probabile, pentru început, pe scară largă; United Steelworkers, cel mai mare sindicat din SUA, a încheiat o înţelegere cu cooperativele Mondragón pentru înfiinţarea de cooperative în sectorul metalurgic din SUA şi Canada. Acestea sunt doar câteva

exemple majore din SUA din ultimii ani care pot inspira iniţiative româneşti.

Obiectivul central privitor la dezvoltarea durabilă

În acord cu principiul sustenabilităţii, vom încuraja exclusiv proiectele de dezvoltare şi politicile publice care nu presupun epuizarea resurselor şi degradarea mediului, ci contribuie la ridicarea calităţii vieţii şi oferă garanţii că nu văduvesc generaţiile viitoare de posibilitatea dezvoltării.

VII. Noul naţionalism

Suveranitatea României trebuie trăită constant de fiecare român în parte. Iar de interesul naţional al ţării noastre trebuie să se ţină cont şi să fie respectat de orice ţară sau popor din lumea aceasta, aşa cum şi noi avem datoria morală să respectăm interesele legitime ale celuilalt.

România are nevoie de un nou naţionalism, adaptat provocărilor secolului XXI! Un „naționalism cuviincios“, cum l-a numit fericitul Petre Țuțea.

Un naţionalism bazat, mai presus de toate, pe viziunea creştină a limitei, a înfrânării şi a dragostei jertfelnice faţă de Hristos şi faţă de aproapele nostru. Suveranitatea naţională cere acţiune şi faptă creştin ortodoxă, care întăresc mediul comunitar, ideea de dezvoltare durabilă şi de cooperare între naţiuni suverane, pentru apărarea propriului patrimoniu natural şi cultural, ţinând seama că avem o singură planetă. Trebuie să cooperăm cu celelalte naţiuni, nu pe baze abstracte şi interese financiare înguste, după

legile neoliberalismului, ci pe bază de vecinătate sau/şi de afinităţi etnice şi culturale.

Naţionalistul român adevărat acţionează din dragoste, nu din ură. Resentimentul şi ura faţă de alte popoare îi sunt sentimente necunoscute. Dimpotrivă, el consideră că binele pe care îl doreşte ţării sale, cum ar fi suveranitatea naţională, controlul asupra patrimoniului natural şi cultural, trebuie să fie şi binele de care să beneficieze celelalte naţiuni. De pe această poziţie încearcă să înţeleagă conflictele din lume.

Naţionalistul român nu este însetat de răzbunare, ci de dreptate.

Deşi iubeşte tradiţia şi respinge partea decadentă a societăţii moderne, naţionalistul nu este pironit în trecut sau într-o viziune defetistă asupra lumii.

Nici nu este „izolaţionist", repliat asupra lui însuşi. În relaţiile internaţionale, va condamna orice stat artificial care va oprima o colectivitate istorică de pe teritoriul lui.

Nu este etnicist sau rasist. Luptă ca să-şi apere „nevoile şi neamul" şi întreaga civilizaţie românească. Pentru că România este mai mult decât o ţară, este o civilizaţie.

A fi naţionalist român înseamnă a fi, fără rezerve, un apărător al statului-naţiune. Naţiunea este vatra comunităţilor organice – familie, parohie, sat, comunităţi voluntare gen bresle, cooperative –, fără de care nu poate exista o societate stabilă, prosperă şi dreaptă. În ultimii 25 de ani, naţiunea noastră a fost fragmentată în mici „bisericuţe" cu interese divergente. Dintr-un popor unit, suntem pe cale să devenim o populaţie dezbinată care şi-a pierdut rostul.

Relaţia noastră cu oricare construcţie supranaţională trebuie să pună pe primul plan interesul naţional.

Naţionalistul român al secolului XXI trebuie să respingă orice proiect globalist unipolar care va încerca să-şi exporte ideologia şi să controleze resursele globale, în timp ce ignoră sau distruge de-a binelea diferenţele culturale şi naţionale. Nici o entitate naţională sau supranaţională nu are voie să predice ce este bun sau rău, să stârnească prin intrigi şi operaţiuni secrete ura între comunităţi diferite etnic sau cultural ori să folosească forţa militară, economică şi mediatică pentru a-şi promova interesele egoiste.

Naţionalismul românesc al secolului XXI respinge în mod hotărât expansionismul, fie el teritorial sau cultural (vezi Jobbik din Ungaria, Sectorul de Dreapta din estul Ucrainei). Acesta este o relicvă a secolului XX şi se bazează pe ideologii rasiste şi pe darwinism social. De fapt, naţionalismul expansionist este o formă de imperialism, căci vrea să-şi exporte ideologia şi să controleze interesele economice în statele vecine sau chiar în unele mai îndepărtate.

În locul naţionalismului expansionist, naţionalismul românesc va promova un naţionalism creştin – creştin în sensul în care provocările acestor timpuri (provocări economice, ecologice, sociale sau de altă natură) îşi găsesc soluţia în felul nostru de a fi creştin, în general, şi creştin ortodox în particular. Aceasta implică respingerea fariseismului, a habotniciei şi a oricărei utilizări a Bisericii în promovarea unei agende politicianiste.

Nu putem reveni la dreapta rânduială românească dacă scopul nostru ultim, ca persoană şi colectivitate, nu este căutarea, mai întâi şi cum se cuvine, a Împărăţiei lui

Dumnezeu începând de aici, din lumea aceasta. Mai presus de toate, avem nevoie de solidaritate, în virtutea unui ideal comun care este din această lume şi de dincolo de ea.

Obiectivele patriotismului în limitele adevărului

1. Întărirea legislativă şi constituţională a statului. Legi administrate eficient de funcţionari în a căror autoritate populaţia să aibă încredere.

2. Lansarea cercetării şi dezvoltării cu implicarea universităţilor.

3. Politici monetare şi fiscale ferme. Nivelul taxelor să fie scăzut. Păstrarea monedei naţionale este un mare atu, care nu trebuie neglijat. Şi sub nici o formă nu trebuie aderat la moneda euro.

4. Dezvoltarea căilor de transport. O ţară curată şi îngrijită.

5. O politică externă regională şi globală de promovare a concilierii.

6. Transformarea unui handicap în avantaj de nişă economică: agricultura românească – cu scopul final de a asigura independenţa alimentară a ţării. Protecţia pădurilor şi conservarea mediului.

7. Dezvoltarea durabilă – concept naţional.

8. Securitatea persoanei: strategia de sănătate bazată pe prevenţie, hrană sănătoasă, educaţie prin mişcare, politică demografică stabilă.

Pentru a realiza aceste obiective spunem:

• Un NU hotărât privatizării sistemului de sănătate. Este un bun public şi nu trebuie privatizat, ci parţial mutualizat. Trebuie îmbunătăţit prin investiţii.

• Un NU hotărât înstrăinării sectorului de energie. Este un sector cheie al economiei, trebuie să rămână în mâinile românilor.

• Un NU hotărât exploatării de către străini a resurselor naturale. Ele aparţin românilor şi trebuie exploatate de către statul român.

• Un NU hotărât vinderii pământurilor agricole şi pădurilor. Ele sunt ale românilor.

• Un NU hotărât asumării responsabilităţii de către guvern în 75% din legi. (Este o formă de dictatură, Parlamentul trebuie să-şi recâştige rolul.)

• Un NU hotărât investiţiilor speculative, care sifonează bogăţia creată de alţii sau de natură. (Un DA hotărât pentru salvarea Roşiei Montane.)

• Un NU hotărât acelor corporaţii transnaţionale care vin în România pentru a o transforma într-un bantustan, otrăvindu-ne hrana, apa şi sufletele.

NOI ŞI LUMEA LARGĂ

Misiunea internaţională a României

Pe plan internaţional, România poate ocupa locul cuvenit, de factor care contează în politica europeană şi mondială. România nu trebuie să rămână un spectator, ci să devină un actant important la nivel european, un lider regional în zona extinsă a Balcanilor.

Nevoia de cooperare internaţională

Prin poziţia sa geostrategică, România este constrânsă să aibă relaţii diplomatice foarte bune cu toate ţările lumii, în special cu ţările mari şi în mod particular cu vecinii ei – pe care i-a moştenit, nu i-a inventat. Trăim într-o perioadă în care este nevoie de cooperare internaţională din ce în ce mai largă, o cooperare care nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu interesele financiare meschine.

Noua Ordine Mondială

Este puţin cunoscută originea actualei Noi Ordini Mondiale, prin care principiile globalismului sunt impuse întregii omeniri. Noua Ordine Mondială este rezultatul unei uriaşe inginerii economice şi geopolitice care a dus la convergenţa sistemelor sovietic şi occidental într-un proiect unipolar de dimensiuni planetare. Propaganda neoliberală, atât de dreapta, cât şi de stânga, prezintă Noua Ordine Mondială ca pe împlinirea definitivă şi glorioasă a istoriei omenirii. De fapt, este o legitimare a ordinii neoliberale, care funcţionează în avantajul marilor corporaţii şi al instituţiilor financiare.

Pe 15 decembrie 1987, în faţa Senatului american, republicanul Jesse Helms, preşedintele Comisiei pentru relaţii externe din cadrul Senatului, demasca proiectul Noii Ordini Mondiale ce urma să fie construită după căderea planificată a comunismului:

„Examinând atent ceea ce se petrece în spatele uşilor închise, constatăm că grupuri de interese de pe lângă Departamentul de Stat, Departamentul de Comerţ, marile centre bancare, marile reţele mass-media, universităţi, industria filmului, mari fundaţii non-profit acţionează împreună cu stăpânii de la Kremlin, în slujba a ceea ce unii numesc Noua Ordine Mondială. Organizaţii private precum Council on Foreign Affairs, The Royal Institute of International Affairs, The Trilateral Commission, The Darmouth Conference, The Aspen Institute for Humanistic Studies, The Atlantic Institute şi grupul Bilderberg sunt puse să răspândească şi să coordoneze planurile, în vederea realizării aşa-numitei Noi Ordini

Mondiale în marea finanţă, marile centre de afaceri, cercurile universitare şi guvernamentale... Astăzi, ideologia acestor grupuri se numeşte globalism. [...] Din punctul de vedere globalist, statele şi graniţele naţionale nu mai contează. Filosofiile şi principiile politice par să devină o chestiune relativă. Chiar şi constituţiile devin irelevante în exercitarea puterii. Libertatea şi tirania nu mai sunt privite ca fiind în mod necesar rele sau bune, şi în nici un caz, nu sunt o componentă a politicii. Globalismul consideră că activităţile forţelor financiare şi industriale trebuie să fie orientate spre transpunerea în viaţă a proiectului unei singure societăţi globale. Aceasta se va realiza în principal prin convergenţa sistemelor american şi sovietic. Singurul lucru care contează cu adevărat pentru aceste grupuri este obţinerea de profituri maxime, profituri rezultate dintr-o practică pe care eu o numesc capitalism financiar, un sistem bazat pe doi mari piloni: îndatorarea ţărilor şi politica de monopol. Acesta nu este capitalismul real, este drumul spre concentrarea monopolistă a activităţii economice şi spre sclavie politică".

(Senator Jesse Helms, Congressional Record, Vol. 133, p. 18146, 1987)

Globalismul

Ideologiile globalismului încearcă să legitimeze o lume unipolară reconstruită după dogmele neoliberale, militează pentru slăbirea sau distrugerea autorităţii statelor naţionale în faţa entităţilor non-statale (companiile

transnaţionale, instituţiile financiare gen FMI) şi pentru „corectitudine politică".

Globalismul nu este în folosul omului de rând şi al statului naţional, ci în folosul elitelor cosmopolite şi al superbogaţilor, al marilor corporaţii şi al instituţiilor financiare.

Nu trebuie să ne fie însă teamă. De globalism şi de susţinătorii lui interni şi externi ne va apăra dragostea de ţară, dacă ştim să o trăim cu adevărat şi s-o creştem în suflet. Sau, ca să-l citez pe paleoconservatorul american Pat Buchanan, „naţionalismul, nu NATO este aliatul nostru".

România şi UE

România a aderat la UE având mari decalaje față de celelalte țări comunitare la toți indicatorii economici relevanți, dar după 7 ani, aceste decalaje nu s-au redus, iar România, care înainte de anul 2007 a beneficiat efectiv de fondurile alocate prin programele de preaderare (PHARE, ISPA, SAPARD etc.), a devenit contributor net la bugetul comunitar, ca urmare a incapacității instituțiilor responsabile cu accesarea fondurilor alocate de UE de a genera proiecte eligibile şi de a realiza în termenele stabilite aceste proiecte.

*

Intrarea în NATO şi în Uniunea Europeană nu au reprezentat îndeplinirea unui proiect de ţară. Uniunea Europeană nu este un obiectiv, aşa cum fals a tot repetat

o clasă politică ignorantă, incompetentă şi aservită marilor puteri. Şi nu este un obiectiv, ci un posibil mijloc, pentru că UE este o organizaţie internaţională creată cu un scop precis, ale cărei instrumente şi politici servesc interesele celor care au creat-o. Uniunea Eurpeană nu este o instituţie care să scoată din sărăcie sau din mizerie o ţară. Întrebarea este ce poţi face tu, ca ţară, dacă faci deja parte din acest club. Ei bine, trebuie să vezi în el un mijloc pentru ca eu, ca ţară, cu oamenii mei, cu mintea mea, cu capacitatea mea şi cu dorinţa mea, nu doar de a-mi fi bine, ci cu dorinţa mea de a-mi atinge interesul naţional profund, să creez un proiect mare care să fie sprijinit de către Uniunea Europeană. Uniunea Europeană nu se poate substitui acestui proiect. Până acum, însă, România nu a prezentat nici un proiect în cadrul Uniunii Europene, nu a negociat nimic, niciodată, în cadrul Uniunii Europene, şi nici măcar nu a intrat în Uniunea Europeană pentru că am fost noi deştepţi. Noi am intrat în UE pentru că ne-a dorit Uniunea Europeană. Şi ne-a dorit din interes: voi, România, aveţi resurse primare, noi, Uniunea Europeană, nu mai avem, pentru că le-am exploatat, acum ne pare rău, dar asta este. Vă avem însă pe voi, puteţi fi o colonie pentru noi, ca să extragem de la voi resurse. Asta este relaţia noastră cu Uniunea Europeană! Iar dovada că aşa stau lucrurile o constituie faptul că, dacă am fi atras toate fondurile europene la care aveam acces, nu am fi primit decât maximum 95% din banii pe care noi i-am dat Uniunii Europene. Miliarde de Euro ai Uniunii Europene au fost însă îngropaţi din neputinţă sau rea-voinţă, iar puţinii bani care s-au atras totuşi au fost distribuiţi pe criterii aiuritoare – avem terenuri de baschet în pantă sau parcuri construite în sate

cu bani europeni! Încă o dată: asta este relaţia noastră cu Uniunea Europeană! Nu este rău că suntem în Uniunea Eurpeană, doar că nu ne ştim interesul.

Scutul NATO

Este bine că suntem în NATO, dar nici aici nu ne ştim interesul. Niciodată o ţară distrusă economic nu poate fi apărată. Dacă, Doamne fereşte, s-ar întâmpla ceva în România, NATO nu ar interveni, pentru că ar trebui să investească atât de mult în infrastructură ca să ne poată apăra, încât nota de plată ar fi prea mare. Principala însuşire a unei ţări care îşi cunoaşte interesul şi viitorul este de a ajunge acolo unde doreşte prin propriile forţe – „prin noi înşine".

*

Vizita asistentului secretarului de stat american Hoyt Yee de la începutul lunii septembrie 2014 a creat în România o euforie mediatică. NATO ne va proteja! Cât de naiv sau de inconştient poţi să fii ca să te liniştească nişte mesaje trimise de SUA printr-un funcţionar de rang inferior al Departamentului de Stat? „Exceptând cazul în care ne-am pierde minţile, noi (americanii) nu ne vom lupta cu Rusia pentru un teritoriu pe care nici un preşedinte (american) nu l-a considerat vital pentru noi", scria Pat Buchanan, „senior adviser" pentru trei preşedinţi americani (Nixon, Reagan, Ford) şi candidat la preşedinţia Statelor Unite în anul 2000 (extras din articolul „Nationalism, Not NATO is our Great Ally",

Patrick J. Buchanan – Official Website). Republicanul Ron Paul, membru al Camerei Reprezentanţilor până în 2013, este altă celebritate a vieţii politice americane care a criticat poziţia guvernului ţării sale în criza ucraineană: „Adevărul este că puciul de acum câteva săptămâni, menit să-l răstoarne de la putere pe preşedintele ales Victor Ianukovici a fost pus la cale de acelaşi grup: NATO, Uniunea Europeană, Statele Unite şi FMI... În Ucraina, lucrurile sunt încurcate, iar încurcătura este din ce în ce mai mare. Ar fi mult mai bine pentru ucrainieni, pentru europeni, pentru ruşi şi pentru poporul american dacă ne-am ţine deoparte şi am urma principiile unei politici externe non-intervenţioniste. Să nu le trimitem bani şi arme. Să nu ne amestecăm şi să nu luăm partea unora sau altora dintre cei implicaţi în conflict“ (extras de pe Ron Paul Channel).

Multe personalităţi americane de vază, cu o vastă experienţă pe scena politică, împărtăşesc astfel de opinii. Doar că opiniile lor nu pătrund în România, ocupată de marile corporaţii şi servilă până la trădare prin politicienii săi corupţi. În ţara noastră, cei care încearcă să prezinte puncte de vedere echilibrate sau alternative, care contrazic interpretările oficiale, sunt etichetaţi imediat drept rusofili. Pe reţelele de socializare, dar şi în mass-media există o largă „patologizare“ a dezbaterilor pe această temă: practic, asistăm la un dialog al surzilor, în care participanţii se acuză reciproc de rusofobie şi rusofilie. Oare românii şi ruşii nu mai pot să întreţină relaţii normale? Este un semn de maladie mentală dacă apreciezi sau critici cu obiectivitate Rusia? Este foarte trist că s-a ajuns la o asemenea situaţie nemaiîntâlnită de foarte mult timp în relaţiile României, ale românilor în general,

cu alte popoare. Din fericire, adevărul este unic şi biruitor, el nu poate fi obiectul artei persuasiunii, trebuie doar enunţat.

Rusia

Este o împrejurare fericită că atât poporul român, cât şi cel rus se împărtăşesc cu apa marelui fluviu al spiritualităţii creştin-ortodoxe, care va curge în veşnicie. Trebuie să ştim de unde este bine să bem apa sfântă aducătoare de linişte şi pace pentru a realiza construcţii spirituale care dăinuiesc în timp.

Rusia actuală nu este antioccidentală, ci doar antiglobalistă. Şi este deschisă către nou. Iar axa solidă Berlin-Moscova este o realitate de necontestat, oferind teme de reflecţie importante pentru cine înţelege şahul mare, diplomatic şi economic. Rusia este o piaţă uriaşă, care are cerinţe uriaşe de infrastructură şi proiecte, îşi are locul său bine stabilit în economia globală şi se află instalată pe un parcurs de dezvoltare, în conjuncţie cu vastul spaţiu eurasiatic. Sunt convins că Rusia nu doreşte conflicte, de nici un fel, ci dezvoltare. Ea oferă o zonă de oportunităţi în plan economic pentru toţi, cu condiţia să nu ne lăsăm sugrumaţi de lozinci şi prejudecăţi.

*

Rusia nu este o Uniune Sovietică mai restrânsă teritorial şi mai slăbită.

Când vorbim despre Rusia, trebuie să ne referim la ceea ce este această ţară în realitate, şi nu la imaginea

falsă din mintea noastră. Rusia de astăzi se străduie să se lepede de balastul sovietic şi să devină o putere conservatoare. O restauraţie conservatoare ar însemna pentru Rusia revenirea la normalitate a unei ţări care, înainte de catastrofalul experiment bolşevic, fusese o redută a monarhiei creştine. Kremlinul – scrie The New York Times – „defineşte rolul Rusiei pe plan mondial nu pe baza învechitei paradigme a Războiului Rece, ci mai degrabă pe baza unei viziuni care favorizează suveranitatea statului-naţiune şi stabilitatea status quo-ului în faţa răspândirii democraţiei de tip occidental“ (citat de William S. Lind în „Russia's Right Turn“, American Conservative, 11 februarie 2014). Din păcate, în loc să aprecieze dorinţa de schimbare a Rusiei, să salute renaşterea unei Rusii conservatoare, Occidentul i-a aplicat o lovitură dură tocmai când era pe drumul cel bun. Anatemizarea preşedintelui Putin ne demonstrează că direcţia tradiţional-naţionalistă a Rusiei de astăzi nu este văzută cu ochi buni de Noua Ordine Mondială neoliberală.

Orice părere am avea despre Vladimir Putin, realităţile actuale confirmă că preşedintele Rusiei are dreptate: multe ţări euro-atlantice s-au îndepărtat de rădăcinile lor, inclusiv de valorile creştine. Au adoptat politici ce plasează pe acelaşi plan familia cu mai mulţi copii şi parteneriatul între persoane de acelaşi sex, credinţa în Dumnezeu alături de credinţa în Satana. Occidentul a înlocuit valorile creştine cu valorile Hollywood-ului şi a capitulat în faţa revoluţiei sexuale. Divorţul facil, promiscuitatea, pornografia, promovarea deşănţată a LGBT (colectivitatea lesbiană, gay, bisexuală şi transsexuală), agitprop-ul feminist, avortul, căsătoria între persoane de acelaşi sex, eutanasia, sinuciderea asistată sunt tot atâtea

căi de decadenţă culturală şi degradare personală – căi pe care Rusia nu vrea să le urmeze. Rusia se pronunţă pentru valorile tradiţionale, apărarea identităţii naţionale şi a unei lumi a diversităţii culturale şi civilizaţionale, cu multiple centre de putere (SUA, Rusia, China, ţările BRICS, ţările ortodoxe). Ministrul de Externe al Suediei, un neoliberal, spune clar: „Există o nouă mentalitate politică, cel puţin la Kremlin. Ei intenţionează să construiască un bastion ortodox împotriva Vestului". „Bastionul ortodox" nu este împotriva Vestului în general, ci împotriva ambiţiilor mondialiste ale acelui Occident neoliberal care a pierdut contactul cu realitatea. Nu numai Rusia, dar cea mai mare parte a omenirii, inclusiv majoritatea oamenilor de bună credinţă din Occident, se opun Noii Ordini Mondiale, susţinută de „braţul înarmat" al SUA. Este un sistem unipolar, care a impus în lume „multiculturalismul" uniformizator, „corectitudinea politică" şi capitalismul financiar bazat pe îndatorarea ţărilor şi politica de jaf colonial practicată de marile corporaţii. Ce este rău în a i te opune?

Putin este un naţionalist care nu vrea să mai audă de Noua Ordine neoliberală şi ruşii îl aplaudă pentru această atitudine curajoasă. Popularitatea sa derivă din apărarea consecventă a intereselor ruseşti. De discutat poate fi modul în care Rusia acţionează pentru apărarea acestor interese. Nu putem să-i negăm însă dorinţa legitimă de a-şi reclădi suveranitatea şi fiinţa naţională pe baza propriei istorii, limbi, culturi şi identităţi etnice. Să nu uităm că toate acestea au fost grav afectate de sovietici şi de neoliberalii din timpul perioadei Elţîn. N-ar trebui oare să ne apărăm şi noi interesele naţionale şi nu pe cele ale globalismului colonizator?

Dacă dorinţa partidelor eurosceptice din Parlamentul European este de înţeles, de ce să ne scandalizeze voinţa ruşilor şi rusofonilor din Estul Ucrainei de a se separa de populaţia din Vestul ţării? Din păcate, populaţia Ucrainei trăieşte o dramă, Ucraina însăşi fiind un produs al imperiului sovietic, o formaţiune statală artificială. Kievul înseamnă Rusia kieveană, iar Rusia moscovită nu-şi va ataca niciodată fraţii de sânge. Rusia va reacţiona însă cu fermitate, dacă se va insista pe aceeaşi formulă ca în fosta Iugoslavie. Criza provocată în Ucraina este ultima zvâcnire a Noii Ordini Mondiale, o încercare disperată de a revitaliza proiectul unei lumi unipolare. Chiar mai mult decât România, Ucraina, acest stat lipsit de istorie şi experienţă, a căzut repede pradă oligarhilor lacomi şi forţelor transnaţionale.

Criza ucraineană

De la începutul crizei ucraineene, oficiali români de prim rang au reacţionat violent şi obedient, la nivel retoric, în faţa unei aşa-zise ameninţări ruseşti iminente la adresa ţării noastre. Declaraţiile conducătorilor instituţiilor importante din ţară, amplificate de mass-media, au creat o isterie războinică faţă de o situaţie care ar fi necesitat calm şi relaxare, atât timp cât nu te simţi cu musca pe căciulă. Departe de a fi o ameninţare reală, aşa-numita stare de alertă sau de potenţial război este o manipulare nu doar grosolană, ci şi jignitoare la adresa condiţiilor precare de trai din România, care ar trebui să constituie principala preocupare a clasei politice. Scopul manipulării este să stârnească ura românilor faţă de poporul rus,

să marcheze puncte într-un an electoral şi să distragă atenţia de la gravele probleme ale României, pe care actuala clasa politică este incapabilă să le soluţioneze. Marile ameninţări la adresa României sunt incompetenţa, laşitatea şi trădarea de ţară, nu Rusia sau altă naţiune!

Interesul României este ca această criză ucraineană să ia sfârşit cât mai curând. Trebuie să apărăm interesele naţionale, şi nu pe cele ale mafiei financiare globale şi ale marilor corporaţii transnaţionale. Manipulările abjecte la care se pretează presa şi politicienii din România nu sunt decât ecoul unui imens aparat propagandistic neoliberal desfăşurat la scară mondială. Se încearcă prin toate mijloacele să se justifice ceea ce nu poate fi justificat: o lovitură de stat antirusească, instrumentalizată din zona atlantică, într-o ţară ale cărei graniţe de vest se află la doar câteva sute de kilometri depărtare de Moscova.

Mai catolici decât Papa, unii oficiali români (vezi Renate Weber) au cerut, cu o obedienţă care stârneşte râsul, sancţiuni împotriva Rusiei mult mai dure decât au cerut UE sau chiar Statele Unite. În contextul marilor provocări la care trebuie să răspundă omenirea, efectele izolării şi sancţionării Rusiei se vor repercuta negativ asupra tuturor ţărilor lumii. Rusia nu poate fi scoasă din cărţi. Iar pe de altă parte, unde este dialogul trâmbiţat în toate consiliile ONU, unde este libertatea de exprimare, unde este transparenţa, unde este buna înţelegere dintre noi? O ţară precum SUA, care a răspuns până acum negativ la toate documentele internaţionale mari legate de protecţia mediului – principala problemă, de rangul cel mai înalt, a omenirii –, de salvarea vieţii şi a Pământului, cum poate să înţeleagă sau să participe cu eforturi pozitive în arena internaţională diplomatică?

Basarabia

Basarabia este şi va rămâne în veacul vecilor pământ românesc.

Faptul că se numeşte Moldova şi că „limba“ vorbită de fraţi noştri de peste Prut este socotită „moldovenească“ ţine de manipulare, de încercarea de înrobire a minţii. Nu este, însă, mai puţin adevărat că din 1989 până acum România nu a avut nici o ofertă serioasă, demnă de luat în seamă, sau o negociere reală cu cine trebuia – cu Rusia, adică. Oricum, un stat slab şi înapoiat cum este astăzi România nu poate ridica nici un fel de pretenţii, se face doar remarcat prin zbieretele unor disperaţi după putere. Pentru că oamenii politici aflaţi în fruntea României de astăzi au decis că mai presus de orice cauză este păstrarea puterii. Nerecunoaşterea şi izolarea românilor de dincolo de graniţe este o consecinţă a acestei atitudini.

Orice comunitate românească din ţările vecine trebuie sprijinită şi protejată de statul român.

Doar dacă ridici ţara economic şi social, doar dacă îi redai demnitatea poţi avea pretenţii la recunoaşterea propriei istorii de către alţii.

Transnistria

Evoluţia creată în Transnistria suscită mai multă îngrijorare printre politicienii noştri decât pierderea suveranităţii României, cu tot ce înseamnă aceasta: vânzarea terenurilor agricole şi a resurselor naturale către străini, îndatorarea ţării la FMI. România nu trebuie să fie preocupată de Transnistria, ci de teritoriile româneşti cum

ar fi Nordul Bucovinei şi Basarabia de Sud, precum şi de soarta bisericilor şi a şcolilor româneşti din Ucraina. Nu avem ce căuta în jocul altora, mai ales când, din punct de vedere istoric, lucrurile sunt foarte clare. Clasa politică românească gândeşte mic şi acţionează şi mai mic. Murim de grija altora, ne preocupă problemele lor, când noi înşine suntem în prăpastie ca ţară, din mai toate punctele de vedere: economic, social, politic! Este o absurditate! Trebuie să ne concentrăm pe factorul intern de dezvoltare a ţării, pe întărirea statului naţional, unitar, modern, şi nu pe ţinte false care, oricum, dacă am vrea cumva să le atingem au un deznodământ clar, previzibil.

Cuprins

Cine sunt....5

INTRODUCERE....7
Plan de sistem socio-economic pe o planetă cu resurse finite...7

NOI ŞI LUMEA NOASTRĂ....17
Dragostea de ţară....17
Limba română....17
Antecedentele istorice....18
Trecutul comunist....26
Procesul comunismului....27
Starea naţiunii....32
Lumea în care trăim....36
Asediul marilor corporaţii....37
Economia extractivă....40
Criza ca oportunitate: schimbarea paradigmei....42
Războiul nevăzut....46
Supremaţia politicului....51
Politicul şi gândirea în perspectivă....52
Pierderea verticalităţii....52
Criza de încredere....54
Suveranitatea naţională....54
Renaşterea speranţei şi a încrederii....56
Libertatea minţii, libertatea persoanei....58
Nevoia faptelor....59
Atuurile României....60
Strategia de dezvoltare a României....64
Profesionalizarea conducerii....67
Cheia succesului: micul producător....69

Nevoia unităţii 70
Statul şi cetăţenii 70
Consolidarea şi dezvoltarea statului naţional 73
Retrocedările barbare 74
Pământ pentru străini? 75
Roşia Montană şi gazele de şist 76
Zero deşeuri 77
Şcoala şi educaţia 78
Ce ştii să faci? 81
Regula de doi simplă 82
Prin noi înşine 82
Comerţul pe apă 84
Viitoarea criză a apei şi a hranei 84
Agricultura şi ţăranul 85
Băncile şi agricultura 89
Hemoragia forţei de muncă 90
Moneda Euro 91
Noul naţionalism 91
Sănătatea şi alimentaţia 94
Sistemul bancar din România 95
Finanţarea externă 96
Fondurile europene 97
Robinetul ca simbol 98
Mode şi modele 99
Factorul uman 102
Problema demografică 102
Problema minorităţilor 102

ECONOMIA CIVICĂ Idei, perspective, obiective 104
I. Distributismul 105
Viaţa în sistemul actual 105
Ce înseamnă distributismul? 106
II. Hrana sănătoasă 112
III. Sănătatea publică 116
IV. Familia şi educaţia 117

Familia şi românii din afara graniţelor 117
Românii din afara ţării 118
Educaţia 119
V. Agricultura tradiţională 122
VI. Dezvoltarea sustenabilă 128
VII. Noul naţionalism 130
Obiectivele patriotismului în limitele adevărului 133

NOI ŞI LUMEA LARGĂ 135
Misiunea internaţională a României 135
Nevoia de cooperare internaţională 135
Noua Ordine Mondială 136
Globalismul 137
România şi UE 138
Scutul NATO 140
Rusia 142
Criza ucraineană 145
Basarabia 147
Transnistria 147